

იანო მახანელი

ქვემო დიების

სუნიძე

თბილისი 2015

ბრონეული დაბადებული სიყვარული

გინახავთ სადმე „ზღაპრის გმირივით გაზრდილი ოცნება“, „გაზაფხულად გაფოთლილი ცა“, „ცხელი თოვლი“, „ლობეზე ცელქი ბავშვივით, ამძვრალი სურო“, „ვარდის სინათლე“, „უდაბნოში შეციებული ქარები“, „ფერიებით გადათოვლილ ცის კამარაზე წამოშლილი მითიური მისტერიები“, „მაგნოლიების წვიმა“ ანდა „თეთრი მერცხლები“ ?

ეს უცნაური და ფაქიზი სამყარო იქმნება მაშინ, როდესაც მეტად საპასუხისმგებლო და მძიმე პროფესიული საქმიანობის შემდეგ თვალი ისვენებს, „გულს კი ლამაზი ოცნება უნდა, ღრუბელივით ქარმა რომ წაილოს და მწვერვალებს ქუდად დაახუროს“... რვა თვეში იმდენი გულიდან ნაჟური ლექსი დაიბადა, რომ შარშან პირველი კრებულიც გამოსცა.

იაგო მაჩხანელი კარგად იცის ქვეყნის, ერის, მწერლობის, ღირსების, ერთგულებისა და სიყვარულის ფასი. ის ადამიანია, რომელიც „მყინვარზე ცეცხლსაც დაგინთებს“, თავად კი ცივ სამყაროში „მაძებარივით დაეძებს სითბოს“ . . . „ უიმედობის შავ და ბასრ ლოდებს კლდის ჩანჩქერივით ეხეთქება“ . . . მაგრამ არ იცის „მარცხი და დაღლა“, ალბათ იმიტომ, რომ ჯვრისა და ვაზის მაღლით დააბიჯებს დედამიწაზე და „სისხლით ნაჟღენთი უფლის კვართია მისი დროშა“, არ ავიწყდება არც აქაურნი, არც იქაურნი . . . ყველას ტკივილს ითავსებს და საკუთარივით განიცდის.

„როგორ მივხედოთ, რით დავაპუროთ
სულწართმეული, მშვიერი ბავშვი,
ბელურასავით პურს რომ დაეძებს
თოვლში, ყინვაში, ბორიალ ქარში“ . . .

ღირსებაშემოსილი შიომღვიმელ ბერებსაც გულითადად უწილადებს თავის გამონურულ ვაზის ცრემლებს . . . შეუმჩნეველი არაფერი რჩება, არც „ცერებზე შემდგარი გვირილა“, არც „ბებერი, ძმობილი მუხის“ გამხმარი ტოტები, არც მერცხლის ბუდეში „თეთრად ჩამრგვალებული“ მომავალი. გამოცდილი მონადირის მზერას არც „მზის სხივებს მიპარული ქარი“ გამოეპარება. თავად გრძნობს სამყაროს მოძრაობას . . . გულში ჩაფენილი „მწვანე ბალახით“ და „ორი ჩიტი“ გატრუნული, სიჩუმეში „კვირტების

რელაქტორი: **ქეთევან ღოლიძე**
გამოცემის რელაქტორი: **მარინე მარკოზაშვილი**
გექრელაქტორი: **ალექსანდრე კუზანაშვილი**

**გამომცემლობა
„პოლიგრაფი“**

სკდომის ხმაურსაც“ მიაყურადებს და შენც გაგრძნობინებს, რომ ცოცხალი ხარ, რომ გმართებს, რომ მოგეთხოვება, რადგანაც სამყაროს ნაწილი ხარ და სხვანაირად არ შეგიძლია იცხოვრო, სხვანაირად ვერ დაინახავ „უთეთრეს მტრედს გულის სარკმლიდან“, სხვანაირად ვერ მოვა „სიტყვა, კლდე და მართალი“, სხვანაირად ვერ დაინახავ ღიმილს, რომელიც „საყვარელ ადამიანს აჩუქე დიდი ხნის წინათ“ . . . სხვაგვარად გაყინულ სხეულს ცეცხლს ვერ დაუნთებენ „ციცინათელას წყვილი თვალები“ და სხვანაირად ვერ დაიბადება „ტყეში, ბრონეულში ან მდინარის პირას გრძნობათა მეფე – სიყვარული“.

ისე, ბრონეულში დაბადებული სიყვარული თუ გინახავთ სადმე?.. და თუკი ეს შესაძლებელია, მაშინ „წყაღნაღებულსაც დაიჭერს ხავსი“.

ამ წიგნის ავტორი არ არის პროფესიონალი პოეტი და ლიტერატორი. დღევანდელ დღეს თავად პროფესიონალებსაც არ გაუკვირდებათ ხშირად რითმის, რიტმისა და ლექსთწყობის დარღვევა, მაგრამ იშვიათია ასეთი სულის მოძრაობა:

„რით ვანუგეშო და რა ვურჩიო
მოხეტიალე, ცრემლიან სინდისს . . . “
ან

„ღრმად ჩამისუნთქე, ძალიან გთხოვ, ღრმად ჩამისუნთქე,
რომ შენს სხეულში შევფრინდე და ცეცხლი დავანთო.“
ან

„ცეცხლო, ქარს კი დაემალე,
მაგრამ თვალებმა წაგლეკა.“
ანდა

„დადგა დრო სიტყვამ კაცი იპოვოს.“

ხანდახან ადამიანის სულში მობოროტად ზღვას ფურცლებზე გადმოსაღვრელად ერთი წვეთი სჭირდება.

„რა გრძნობაა, ამორძალი,
სიხარულს რომ ასდევს ცრემლად,
თუნდაც ერთი წვეთის ძალით
გული რომ ქუხს და რომ ელავს,
ბნელს რომ გაგინათებს ელვით,
რომ მიფრინავ, მაგრამ არსად . . .“

ქუხილსა და სეტყვას ელი
უპატრონო ძალის მსგავსად.“

და ისმის კითხვა: რა არის ის ერთი წვეთი? . . და აქვეა პასუხი:

„ბუმბულზე სუსტმა, მასზე პატარამ
ცის საზღაპრეთი შემომატარა.“

თანამედროვე ქართულ პოეზიაში იშვიათად თუ შეგხვდება ასეთი სულის შემძვრელი სიღრმე:

„ორივე დუმს და ორივე იცდის,
დუმილის ბილიკს გადიან ერთად
და ვერ ხვდებიან ბილიკის ბოლოს
მათ რომ დახვდებათ დუმილის სევდა.“

დაბოლოს, მკითხველთა სამსჯავროს მინდა კიდევ ერთხელ შევახსენო იაგო მანხანელის სტრიქონები:

„სიტყვა, რომელსაც ღრუბლებში სძინავს,
მზეს ელოდება და ჯერ არ მითქვამს . . .“

ქეთევან დოლიძე

ცხელი თოვლი

მაგნოლიზის წვიმა

ჩამოიღვარა ციდან
მაგნოლიების წვიმა...
ფიქრები, ასე წმინდა,
მხოლოდ ზეციდან ცვივა.

ცეცხლდანთებული გულები
ცის საზღვრებს გადმოსულები
და იქვე კლდეთა კარები
თვალებით ჩარაზულები.

სიბნელით დაბნეულები,
სურნელით დანისლულები,
შფოთავენ ბედაურები –
მოხეტიალე სულები.

ნუგეში ზვალის – სხვისი
და არავისი – გუშინ,
თვალთა ველური სხივი
შემოპარულა სულში.

ასე დაენტო ცეცხლი
და დაიღვარა ცრემლი,
ასე დაიწყო წვიმა
და ჩამოიმსხვრა ძეგლი.

2014 წ.

ცხელი თოვლი

ფიქრი, განცდა, სურვილები,
ვით უსაზღვრო ტრამალი,
მარტო არ ვარ, ჩემთანაა
ბუხარი და ზამთარი.

ქვის გული და ცეცხლის ალი,
ღუმელი და ნაცარი,
თავდახრილი ლურჯი ია
ოცნებებით დამთვრალი.

მზეს პირიშე დამალვია,
ცას – მიმინო ფრთამალი,
დროზე, დროზე მომაშველეთ
სიტყვა, კლდე და მართალი.

ცხელი თოვლი... ცივი მიწა,
უთეთრესი ზამთარი,
ცეცხლი... გული გაყინული,
არეული გზა-კვალი.

2014 წ.

ტუჩილი ოცნება

ლამაზ სიზმარში თვალებს ახელს ტკბილი ოცნება
ყინვას, სიცივეს და ქარიშხალს გამოქცეული,
მომღიმარი და ფრთაშესხმული მიფრინავს მაღლა,
გულის სურვილად და წყურვილად გადაქცეული.

თოვს, ბარდნის, ყინავს, ქუჩებსაც სცივათ...
გადაიფარა მთამ და ბარმა თოვლის საბანი,
ოცნება მიჰქრის და იცის, რომ მიაღწევს მიზანს
და არ აშინებს ყინული და ცივი ზამთარი.

ჭიუხის ნისლებში ნაქუხმა ირმის ძახილმა
სულის ჭალებში გააღვიძა გულის ხოხობი,
მეფე იღვიძებს... მუხლს იყრის ყმა,
მეც მოკრძალებით მის წინ ვემხობი.

ვდგავარ და ვუშხერ, ვათბობ და ვთბები,
როგორც ბუხარში მომწყვდეული სითბო,
სადღაც მივფრინავ, მაგრამ იქვე ვარ,
უხილავი და მარადიული მაკავებს თითქოს.

ცეცხლი გიზგიზებს, წამოენთო ლაწვები ბუხარს,
... ენთება... იწვის... და იფერფლება,
მეც არ მასვენებს მოუსვენარი, მაცდური გული,
... ენთება... იწვის... არ იფერფლება.

2014 წ.

დილის სურათი

სანამ ჯერ კიდევ ვაზს უმღერის მწიფე მტევანი,
ცელქი ბავშვივით ღობეზეა სურო ამძვრალი,
სანამ ბორგავს და არ დუმდება სიცოცხლის ქნარი
და სანამ გულში არ ეტევა ტრფობის ხანძარი,

ვიდრე ბალახზე ნებიერობს ფეხი და ცვარი,
მთის ფერღობებს კი ალამაზებს დეკა და ცხვარი,
ხოლო გული კი კვლავაც რჩება ვნების მძევალი –
გაშალე ფრთები, დაამსხვრეე ყველა საზღვარი.

ვნებიან ცეცხლად აელვარდი გულის ბუხარში
და წამოენთე, რომ გათბე და სხვაც რომ გაათბო,
სისხლით და ოფლით მონაპოვარს ქარს ნუ გაატან,
გაუფრთხილდი და უბრძოლველად არასდროს დათმო. . .

და იდუმალმა, როგორც ჩრდილმა... სურვილის ტყეში...
ვნების გასათელ ბილიკებსაც გულით უნათე
და ალიონზე მზის სხივებით გამთბარი სულით
ოცნების ფერად გადახატე დილის სურათი.

2014 წ.

გულის ლამაზი ოცნება

ზოგი ბედს ნატრობს, ზოგი ქონებას,
გულს კი ლამაზი ოცნება უნდა,
რომ ღრუბელივით ქარმა წაიღოს
და დაახუროს მწვერვალებს ქუდად.

შემდეგ მზემ სითბოდ გადააქციოს,
ჰიპნოსმა ცაში ღრმად ჩააძინოს,
როგორც მაისის წვიმის ნამცვრევი
ზევსმა იების ცრემლებს აწვიმოს.

კვლავ დააბრუნოს ზეცის ფიქრებად
და ცისარტყელას ლამაზ ფერებად,
შესწევდეს ძალა ბოლომდე შეძლოს
ცეცხლის ვარსკვლავთა მიმოფერება.

2014წ.

სიზმარი

დამესიზმრა: უფსკრულეთში წამოენთო სანთელი
და ზეცაში აბრღვიალდა ნათლის კორიანტელი.

ბნელ სამყაროს შეესივნენ ცეცხლოვანი რაშები,
ვარსკვლავებად აციმციმდნენ ღვინით სავსე თასები.

ვარსკვლავეთმა ჩამოქარგა უკვდავების ჩუქურთმა
და ზეციდან გამობრწყინდა ნათლის სვეტის შუქურა.

ცივ სევდაში შემოფუნულ მთვარეს ჩასძინებოდა,
მასზე შემომჯდარი ფიქრი მზის ალერსით თბებოდა.

სულის კართან ჩამალულმა გულის ლამაზ გუგულმა
ცის სამრეკლოს ხეივანზე კვირტად დაიგუგუნა.

2014 წ.

გზად მიიარვი

როგორც ყოველთვის, არ მეკარება,
გაბუტულია, ხმას არ მცემს ძილი,
დამის ფიქრებიც არ მოკლდებიან
და ძლივს მოძრაობს კვლავაც მარხილი.

და მიაბიჯებს როგორც მთამსვლელი,
რადგან სავალი არის ხანგძლივი,
გზას და შენზე ფიქრს არა აქვს ზღვარი,
უფრო გრძელდება თითქოს მანძილი.

როდესაც ბოლოს გელის გვირგვინი,
იმედი გაძლევს რწმენას და ძალას
და ამ იმედით გამთბარი გული
გასავლელ ბილიკს იებით ცვარავს.

ეს გზა კი არის ძალზედ დამღლევი
და მეკარება ჯერ არგანცდილი,
იმლება ქვიშით გამოძერწილი
ოცნება – სულის, ხორცის მტანჯველი.

2014 წ.

ღირსების ფალო

მთვარის ჩრდილებში ღრმად ჩაძინებულს
დაგესევიან ფიქრები ღამის,
აღვირაწყვეტილ სულის ბედაურს
არ მოგაკლდება ცეცხლი და წყალი,
გადარაზული ტკბილი ოცნება
კარს გამოუღებს შენს გულის წადილს,
სიცხით გატანჯულ უდაბნოს ყვავილს
მოგიაღერებს სიცოცხლის ცვარი,
ავბედით ღრუბლებში გადაკარგულს
მოგეკვლინება მაშველად ქარი,
სიყვარულის და განგების ძალით
არ მიგატოვებს იმედი ხვალის,
თუკი შენს სიტყვას, სულსა და ფიქრებს
არ დაუკარგავს ღირსების კვალი.

2014 წ.

* * *

თუ არა ბნელა და არც ღამეა,
აბა, საიდან ფიქრი და მთვარე?
როდის, საიდან შემოეპარნენ
ნისლი და ცვარი მთას და ჩემს თვალებს?

თითქოს ვიდაცა ღრუბლებში მაღავს
ცის მარადიულ და უკვდავ ფერებს
და უხილავი, ძლიერი ძალა
ცივ მოფერებით ზეცას აბნელებს.

და სიბნელეში ისმის ხარხარი...
ბედნიერია, ხარობს იუდა...
იცის, უდაბნოს ქვიშაში წყურვილს
უდაბნოს ქარი წყალს ვერ მიუტანს.

მარადიული და წმინდა წვიმა
ზეცის ცრემლებად ნისლიდან ცვივა,
ნაწვიმი სულის მღელვარე ცეცხლმა
ბნელს შეხიზნული ცა ააცრემლა.

და მეც თვალები გადამეფერა
ცეცხლოვან ფიქრთა ფერად...
ფერად, რომელიც ყინულის კლდეებს
აქცევს ნაცრად და ფერფლად.

2014 წ.

* * *

დაუბერა უცხო ქარმა
და მოხვია მუხას მკლავი,
მუხამ მხრები გაშალა და
ქარს არ მისცა გასაქანი.
ქარს წამოეწია ყინვა,
შავი, შეფუთნული ხილვა,
შემდეგ თეთრი... არა თოვლი,
თავგასული, როგორც ქორი,
ულმობელი, როგორც ჭორი,
თან ლამაზი, როგორც ბროლი.
გადახაზა მწვანე მოლი,
მოხატა გზა შორზე შორი...
... და ვერ ხედავს
ხეს ფოთოლი.
ებრძვის ქარს, ბინდს,
... და ცხოვრებას
და ამ ბრძოლით
ველარ ცხრება
და თან ბინდსაც
ვერ ელევა.
მიჰქრის... მიჰქრის...
გადაღლილი
და იღვრება ზეცის ცრემლად,
მისდევს გაფრენილ ოცნებას,
მისდევს, მაგრამ ვერ ეწევა.
ოცნებებით გადამთვრალი,
შევყურებ ქარს, როგორც სარკეს,
ვხედავ ფოთოლს და ჩემს აჩრდილს,
ვწყდები ხეს, ვეშვები თავქვე.
ამ ჭიდილში ვხედავ დიადს,

რაც მეც ხშირად განმიცდია,
ქართან ჭიდილი და ფრენა...
ჩემი თავიც აქ მიცვნია.

2014 წ.

* * *

დაბლა რა გინდა...
ნუ ჩქარობ ჩემკენ...
შენი ადგილი ზეცაში არის
პატარა, ნაზო,
თეთრო, ლამაზო
ფიფქო.

შენ ჩემთან
ცეცხლად გადაიქცევი
ვერ გაუძლებ...
დაიღუპები...
თან გაგიყოლებს
უდაბნოს ქარი –
ჩემი ალერსი
და გულის
სითბო.

2014 წ.

თითქოს მკაცრად

მოხატება ცის კარი მთებად,
გამოცოცხლდება კვლავაც ოცნება,
ამ უკვდავებით ცა გამოთბება
და განაფხულად გაიფოთლება.

ბინდს გაფანტავენ თეთრი მერცხლები,
წამოანთებენ ლურჯი ცის სამანს,
ტკბილ ოცნებებით მეც გამოვთვრები
და მარადიულს შევკადრებ სალამს.

2014წ.

ვარდების ფრთები

თითქოს შორიდან ვიღაცა მოდის,
მოაქვს ხმა ამაღლების და ცოდვის.

ნაოცნებარი თეთრი ვარდებით
ზეციდან გულის სიღრმემდე ვთბები.

ემშაკის ხმა კი, მსგავსი ტირილის,
ღრმად ჩაიკარგა ბნელში, ვით ჩრდილი

და შემოდგომის ფერების წყებით
მიმოხატული ოცნების წლებით

ნაოცნებარი ვარდების ფრთებით
ცივ, ბნელ და პირქუშ ღამეებს ვწყდები.

2014 წ.

პირიშვის სული

შორს, ცივი ზამთრის და მთების იქით
გადაღლილი მზის გაფანტულ ჭავლებს
ჩასძინებიათ და ვერ ახელენ
ბინდით დაფარულ გადაღლილ თვალებს.

ავი ზრახვები და ქარიშხლები
მარჯვედ ლეწავენ დაუღლე ჭადრებს,
განრისხებული წვიმის წვეთები
ეხეთქებიან სინათლის ფანჯრებს.

დაჩლუნგებულა აზრი და გონი
და ვერ გაარჩევ, რა რა ფერია,
უზნეო ბალთა მღვრიე ჭაობში
იები ბარდად გადაფერილან.

შავი, ბინძური და მოღალატე,
თითქოს სუსტი და ნაზი ფერია,
უძირო უფსკრულს სულის მაშველად
და გადამრჩენად გადაფენილა.

ლალი გულების სითბოდ ნატრული,
თვითონ სურვილებსაც კი რომ სურდათ,
ზეცაში რწმენით გამოსანთლული
ბედობის სიზმრად გამოზაფხულდა.

დასეტყვილ ნატვრამ, პირქუშმა ბინდმა,
შავ-ბნელმა, უღმობელმა ავდარმა
ნათლის სვეტივით სუფთა და წმინდა
ცისარტყელებად გამოიღარა.

ელვარე გულის შორით ძახილი
ჩარაზულ კარებს ელვითვე ადებს
და გაყინული პირიშნის სული
თვალებს კვლავაც თეთრ მწვერვალზე ახელს.

2014 წ.

მჯირო

როდესაც შავი ყორნის ძახილზე
მეც მივატოვებ ამ მთების ჩრდილებს
და გადაღლილი ჩემი ოცნება
ჩვილი ბავშვივით ღრმად ჩაიძინებს,

როდესაც კოჯრის გრილი ნიავი
მერწყულის ვნებას გადამინელებს
და მეოცნებე ნამგალა მთვარე
აპრილის წვიმით გულს დამისველებს,

როდესაც ციდან შავი მერცხალი
ჩემს გულის ნადებს აედევნება,
არაგვის ნისლი ჭექა-ქუხილით
ლურჯ იას თვალზე დაეცრემლება,

მაშინ მყინვარზე ცეცხლის ხელები
ნაცარს წააყრის ფიქრების მუზას
და დადუმებულ ოცნების ზღვაში
გემი ჩაუშვებს გადაღლილ ღუზას,

პირქუში ღამე შავი სუდართ
ჩემს აჩრდილს ვარდებით ესტუმრება,
და ბედისწერა ნათელ ღიმილით
ტკბილ დღეებს გულში ჩაეხუტება.

2014 წ.

ილაპარაკე, თუთია იყო დუმილზე მუსი

ჩამოჰკრა ზარმა, ალაპარაკდა უზარმაზარი,
მიძინებული, თბილი დუმილი.
ალაპარაკდა და შემორჩა აზრს,
როგორც პატარა, ცივი სურვილი,
და წამოენთო წყაროს წყალთან ჩასაფრებული
მარადიული ცოდვის წყურვილი...
დადუმდა სიტყვა, ველარ გაბრწყინდა,
ველარ იპოვა გზა იდუმალი,
დადუმდა სიტყვა და ჩამოიმსხვრა...
და ნამსხვრევები იქცა ძეგლად...
ძეგლად დუმილის.

2014 წ.

ზღვის მყნარო ტალღა

უდრეკი სული ქარიშხალს ებრძვის,
მზე ღრუბლებს ცელავს, ჯერ კიდევ ბნელა,
თავს არ მანებებს ფიქრები მწველი,
სადღაც წვიმს, სადღაც უღმერთოდ ცხელა.

სიკვდილთან ბრძოლით ღონემიხდილი
კვლავაც ბობოქრობს ბედობის ჟამი,
ბუნება იბრძვის, იკლავს ბრძოლის ჟინს,
უსასრულობამ დაღალა წამი.

უფსკრულის ქიმზე ჩაჭიდებული,
ჩემს ბედსა ხატავს ზღვის მეცხრე ტალღა,
შავ ღრუბლებს აპობს სიცოცხლის სხივი
და ის მიტაცებს ღრუბლებზე მაღლა.

მთვარემ დამხედა მწარე ღიმილით,
მამცნო დამდგარა ჟამი მწუხრისა,
ღრუბელმა წვიმა ცრემლად მასხურა
და ჩამიფერფლა ცეცხლი გულისა.

ქარი ბობოქრობს, არ ცხრება ქარი,
სურს მაზიაროს მშვენიერ ზღაპარს
და ემსგავსება ჩემი ცხოვრება
უკვდავი მხატვრის სევდიან ამბავს.

2014წ.

ლურჯ ზღაპრის ქართან

როდესაც მთვარის გადაღლილ თვალებს
ჩამოასვენებს ღრუბლების ფარდა,
გადაქანცული მძიმე სხეული
გადაიფარებს სიზმრების საბანს,

შავ გრიგალივით წამლეკი ფიქრით
მზის მწველი მზერა დაიბინდება
და გადამხმარი ღუმლის იქით
ნაზი სიმღერა აბიბინდება,

დამესევიან ურჩი ფიქრები,
ამადევნებენ ოცნების ტალღას,
წამომანთებენ ცისკრის ვარსკვლავად...
დამაწვიმებენ ლურჯ ზღაპრის კართან.

2014 წ.

შოთა ნიშნიანიძე

„მე ერთი ქვეყანა ვიცი, –
სამოთხის კარია ღია,
იქ მართლაც გვარზე ხტის კვიცი
და სხვებიც თავის გზით ვლიან...“

შოთა ნიშნიანიძე

მეც ვიცი ქვეყანა ერთი, –
და გულის კარი აქვს ღია,
მუდამ გაზაფხული ბუდობს
და ყვავის ვარდი და ია.

იქ ქრება ღრუბლები ცაზე
და აღარც ქარები ქრიან,
ქუჩების თვალები ბრწყინავს,
ცეკვავენ და იცინიან.

იქ მთვარე შარიან ღამეს
ღღეებს გაუგზავნის მზიანს,
იქ ყველას ბედი აქვს საუსე,
არ ჩივის ამსოფლის ტრიალს.

იქ არვინ არ იცის დარდი,
იქ არვინ არ იცის ცრემლი,
ბედნიერ თვალების ფსკერზეც
იქ ყველა სიკეთეს ელის.

მარცვალზე პატარა გული
მთელ საუკუნეებს იტევს,

მზის ჩასვლა – ამოსვლით ცხოვრობ,
გაათევ უზღაპრეს მითებს.

.....
იმ მხარეს სიყვარული ჰქვია,
„იმ მხარეს ოცნება ჰქვია,
თუ გინდათ წავიდეთ, ძმებო,
არასდროს არ არის გვიან.“

2014 წ.

გამიყანი

„ეს ფიქრი წავა ოცნების იქით
და შენ გაჩნდები, როგორც მისანი.
მე დღესაც ვნანობ, რომ ვერ გამიგე,
რომ შენ ამდენ ხანს ვერ გამიცანი“

ტერენტი გრანელი

ვარ ავღრიან-დარდიანი,
ამავე დროს ბედნიერი,
ერთ ადგილას ვერ ვჩერდები,
ბედით ტყვიას ანაცდენი.
მეც შენსავით მესხმის ფრთები,
ფრინველი ვარ გადამფრენი.
ხან ჩამავალ მზის სხივი ვარ,
ხან ანთებული სანთელი.
ნაცარი ვარ, ბნელზე ბნელი,
ჩაფერფლილი გულის მტკერი,
ხან კი ცეცხლი, მწველზე მწველი.

მიყვარს ვაჟა და ილია,
რა თქმა უნდა, რუსთაველი,
აკაკი, გალაქტიონი,
გულ-სევდიანი ჩოხელი.
ვერიდები შარს და ავდარს,
მაგრამ მომწონს შარლ ბოდლერი.
ხან ია ვარ თავმომწონე,
ხანაც ვარდი ვარ წითელი.
მიყვარს თაფლისფერთვალება,
ლამაზი და მშვენიერი,
სხვა ფერებსაც კარგად ვარჩევ,
ამითაც ვარ ბედნიერი.
მომაშველეთ არყის ჭიქა,
ღვინო თეთრი, გინდ წითელი,
თუნდაც ჭიქა კონიაკი,
სევდისაგან გამომხსნელი.
ვერა ვგუობ მშვიდ ცხოვრებას,
დამანახეთ ბრძოლის ველი,
ღვთისმშობლის გამობრწყინებას
მეც მოუთმენლად მოველი,
ის ხომ ჩვენი იმედია,
ცოდვილ სულთა გამომხსნელი
და ამ რწმენით ფრთაშესხმული
ვარ ბედნიერი ქართველი,
ხან ჭკუიდან გადასული,
ხან სულელი,
ხანაც ბრძენი...
ვარ მომღხენი,
სიზმარი ვარ სანატრელი,
ვარ ყურძენი
და ვარ რთველი,

ვერ მიცანი?
გამიცანი,
ვარ
იაგო მაჩხანელი.

2014 წ.

თუ ცხოვრებამ გადაგღალა

თუ ცხოვრებამ გადაგღალა
და ბრძოლაში თავს არა სცდი,
ცუდადაა შენი საქმე,
ესე იგი, უკვე გაცვლი.

დაგიძალა მზემ ღიმილი,
თავზე გაწვიმს და თან გათოვს?!
გაბრწყინდი და გაიღიმე,
აღარა ხარ უკვე მარტო.

აღრიალდა ცივი ქარი
და შეაშრა ბალახს ცვარი?!
მოვა, ვნების ცეცხლს დაგინთებს
მშვენიერი ამორძალი.

ფიქრებმაც კი მიგატოვეს
და ჩაგესმა ხმა ზეციდან?!
არ შეშინდე, სად გარბიხარ,
ეს არ ნიშნავს, რომ გაწვიმდა.

უფალს და შენც ხომ ეს გინდათ,
მღვრიე წყალი დაიწმინდა...
და გულწრფელი შენი სიტყვა
შეისმინა მამა – წმიდამ.

2014 წ.

მითიური მისტერიოზი

ჩამოიქროლა ქარიშხალმა, გულთამპყრობელმა,
გადაიმსხვრია დაბინდული, ცივი წყვდიადი,
შეაზანზარა ნირწამხდარი რუხი ცდუნება
და გაანათა უკუნეთში ჟამი დიადი.

გამოჩნდნენ, როგორც მეკვლეები ხვალინდელი დღის,
იმედის სულით გადაფერილი თოლიები
და ფერიებით გადათოვლილ ცის კამარაზე
წამოიშალნენ მითიური მისტერიები.

2014 წ.

ზურის ლურჯი ქარები

გააგრილებს დასიცხულ აზრს
თრიალეთის ქარები,
გულს ახარებს შემოდგომის
დახუნძლული ვაზები,
არსებობას კვლავ გვითვლიან
წუთები და წამები,
კვლავაც ქუხან სიონის და
სვეტიცხოვლის ზარები,
გაიღება, თუკი გინდა,
ზეცის ლურჯი კარები,
ფეთქდებიან და ელავენ
იები და ვარდები
და აფრქვევენ ცეცხლის მზერას
თაფლისფერი თვალები,
გულს კვლავ თავზე დასტრიალებს
სიყვარულის ჰანგები,
ამ ჰანგებში ჩამალული
ულმობელი ზეავეები.
გული მღერის, გული ხარობს...
მაგრამ ნაისრალები...
როგორც ყინულს გაზაფხულზე,
ემატება ბზარები.

2014 წ.

მობეზრდა გვირილას ცერებზე დგომა,
იქვე მიწვა და მილულა თვალი,
ზღაპრად ესტუმრა მას შემოდგომა
და ჩააძინა ოცნებით მთვრალი.

მზე თვალებს ნაბავს ღონემიხდილი,
სევდამ მოიცვა გული, ვარდები,
ნისლმა მოსტაცა მთვარეს ღიმილი
და მეც ლურჯ ზეცას ვწყდები, ვშორდები.

და ხეობიდან ნაზ ჩურჩულს წყლისას
სულგანაბული უსმენენ მთები
და ოცნებებიც სევდიან სახით
მიმხერენ, როგორც საფლავის ქვები.

2014 წ.

წამლი სავალი

მაღე მივალწვე ფიქრებით მთვარეს,
ცოტადა დარჩა ცამდე სავალი,
ვძლევ თავს და ჭიშკარს გავაღებ ფართოდ,
ვიდრე აშლილა გრძნობის კარავი.

მკლავებს შლის, არხევს, ცეკვავს ჭადარი,
თბილ ჰანგებს აფრქვევს ყინვა და ქარი,
ძალ-ღონეს ავსებს თეთრი ცის მზერა,
ორბისთვალეა ღრუბლებში ფრენა.

ვიდრე აშალა გრძნობამ კარავი,
იჩქარე, სძლიე კარვის სამანი
და შენც მიადწვე ოცნების მთვარეს,
დაძლევ თავს, ბედს და უბნელეს ღამეს.

2014 წ.

* * *

მაძებარივით დავეძებ სითბოს,
მისკენ მიფრინავს ჩემი ფიქრები,
ძებნაში ყინულს გადავეყარე,
მომღევს, მეძახის: „შენი ვიქნები!“

წამომეპარა მზის ნაზი სხივი
და მეც საწოლზე მალლა ვიზრდები,
ბედნიერ სახით, კურდღლის თვალებით,
მწარე ღიმილის წვიმად ვიღვრები.
2014 წ.

ფიქრების რთვილი

ელვარე ლანდად წამომიფრინდა
ფიქრი და თვალზე მომდგარი სევდა,
თიხა ტიროდა მღვრიე გუბიდან,
სულს კი ქარები ნისლეებში რევდა...

ვით უკვდავებამ და საოცრებამ
იმედის კვირტად ტოტზე გაშლილმა
გამოზამთრებულ, თბილმა ოცნებამ
ზღაპრულ სიზმრებად მოიქარიშხლა.

ცას დაეთრთვილა ღრუბლების ნებით
და მომევლინა ზეციურ მხსნელად,
მშვენიერების უნაზეს ფრთებით
მიმოიხატა ფიქრების რთველად.
2014წ.

* * *

გული აენტო ცეცხლის სიმებად,
მოსწყდა მიწას და ცის კარს მიება,
ბელსაც მიება... წერას მინება...
იქუხა ბედმა... მიწამ იელვა...
ელვა ცხელ გულმა ვერ მოინელა
და ცივ ღრუბლებში გაქრა, მინელდა.

2014წ.

იმედის სიზი

გადაყვითლებულ იმედის ხეზე
უნაზეს ფოთლით მწვანით,
წყალშეპარული ყინულის
გადათელილი კვალით,
მძლავრი ქარების ქროლვის
უკვდავ ღღეების რიცხვით
შეციებული გრძნობები
გადაკვირტული სიცხით
გაზაფხულისკენ მიჰქრის...
მიჰქრის და თანაც მიცდის.

2014წ.

ქარი და თოვლი შხემ ვერ დაძალა
და ფიქრმა სულში შემომათოვა,
შემდეგ გაფრინდა, მთებს მიეძალა
და გული ყინულთან მიატოვა.

გულმა იფიქრა, ბევრი იფიქრა,
ცივი ფანტელებით დაიფიფქა,
გადაეკიდა უფსკრულის კიდეს...
და გადაფრენა გადაიფიქრა,

სევდას ყინული შემოათალა,
წამოიმღერა... ცხრამდე დათვალა,
თვით მეცხრე ცამდე ცეცხლად მატარა...
და მოსწყდა ყინულს თბილი ფშატალა.

2014წ.

ბორძიკით და ხმაურით,
როგორც გადამთვრალი,
მოკაშკაშე შხის სხივებს
მიეპარა ქარი.

მიეპარა, რომ მოსტაცოს
სანატრელი სითბო,
რათა გულით იგრძნოს
და გულითა ზიდოს.

მოსტაცა და ხელში შერჩა
სითბოს ბნელი აჩრდილი
და ვერ გახდა ცივი ქარი
გულის სითბოს არილი.

2014 წ.

* * *

მითხარით, საით გავიქცე,
სად შევეფარო სეტყვას,
ანდა ყველაზე სასტიკ მკვლელს –
გულში ჩაყინულ სიტყვას.

რით დავეხმარო უზნეოს,
თეთრს რომ შავ ფერად ხედავს,
უფსკრულისკენ რომ ისწრაფვის
და კელარ ამჩნევს მწვერვალს.

რით გავადვივო ცეცხლი და ვნება,
რა მოვუხერხო შარიან ღამეს,
რომ გამიღიმოს ღუმილით მთვარემ
და რომ შევება ბობოქარ ტალღებს.

არ უჩანს კითხვებს ბოლო,
არც პასუხი ჩანს სადმე,
არც ვინმე, რომ გამიღიმოს
და რომ მიჩიოს რამე.

გადაუხვიე ეკლიან ბილიკს,
ნუ შეგაშინებს მღვრიე მდინარე,
ვარსკვლავი ცეცხლოვან ბედს გარგუნებს –
მესაუბრება სიზმარში მთვარე.

დახავსებული გრძნობის აჩრდილი
ვერ გაგიოთენებს ღამეს,
მხოლოდ მზის სხივით გამთბარი გული
მოგფენს ზეციურ ნათელს.

აღარ დაგტოვებს ცხოვრების არსი,
წყალწაღებულსაც დაგიჭერს ხავსი,
გაქცევიან ფიქრები მთვარეს,
ხოლო სიზმრები მთვარიან ღამეს.

და მოვა როგორც იღუმალება,
გადაგასახლებს ბნელიდან ღღეში,
ცეცხლი და ვნება განდევნილივით
აგიზგიზდება გაყინულ კლდეში.

2014წ.

ჰილუროს სიზმარი

გადაიკარგნენ მერცხლები
მზის და იმედის მაცნე,
ღრმად ჩაძინებულ ბელურას
სიზმრებმა ავი ამცნეს.

გაშიშვლებული სინდის-ნამუსით
ეშმაკმა ვნების ცეცხლი დაანთო,
ცეცხლს შემოუსხდნენ სულგაყიდულნი
დიდი სურვილით, ეშმამ გაათბოს.

გადამწვარია სიბრძნის ტყეები
და ის სიბრეყემ, მტრობამ დაფარა,
მთის სიაბაყე, უდრეკი სული
კლდის ჩანჩქერმაც კი უმაღ დაკარგა.

გაუტანლობა და სიძულვილი
ცხოვრებისეულ წესად ქცეულა
და მყინვარწვერის ნაშობი წვეთი
სისხლიან ტბებად გადაქცეულა.

თავმდაბლობა კი, ფიროსმანივით,
ასე რომ ამკობს ზნეობას, მხატვარს,
ღვთისმშობლის ფუნჯით და უფლის სისხლით
ნის კიდობანში ჩვენს აჩრდილს ხატავს.

დადგა ღრო, სიტყვამ კაცი იპოვოს,
ორივემ იხმოს ზნეობა ფარად,
თორემ ეშმაკი მაცდურ ღიმილით
ბელურის სიზმარს აგვიხდენს ცხადად.

2014 წ.

იძლის ფიქრი

შავმა ღრუბელმა,
როგორც არწივმა
მონინადირა
კლდე,
მთა და ველი.

მიყვებო
ღამით
დასეტყვილ ბილიკს
და ვით პირიმზე,
მზის თვალებს
ველი.

სულს უმღერის და
გულს აიმედებს...
როგორც ვენახი
და ღვინო...
ძველი,

ბელურის გულით
ლომი...
ძლიერი,
თვალები...
ცეცხლი...
მზესავით...
მწველი.

ადარ ჩერდება,
ოცნებასავით

თავს დამტრიალებს,
იმედზე მღერის,

სიცოცხლისა და
იმედის ფერი.

2014 წ.

მაყდური დილა

დილის მაცდური მზერა
სისხლისფერ ღრუბლად ავდრობს,
ქარი, ცეცხლს ნაალერსები
სითბოს, სიმშვიდეს ნატრობს.

მზე, გაღიმებულ სახით
სიზმრებს უგზავნის მთვარეს,
ფიქრებში მთვლემარე მთვარე
ნაბავს სევდიან თვალებს.

ღრუბელმაც ნაზი ქროლვით
გამოიავდრა წვიმად
და ვალმოხდილი მზერით
ციდან ამაყად ცვივა.

არაფრისმთქმელი თვალებით
მზესთან მებრძოლი ყინვა
შემოეგება დილას
თეთრად შეფუთულ ხილვად.

2014წ.

ვაზის ყვავილი

სანამ ათენა ზეთისხილის ხეს
გვირგვინად ღრუბელს ჩააწნავს,
დაღლილი ბედი თავის თავს,
ან ვარსკვლავს არ დაკარგავს,
სანამ იმედის მწვერვალზე
ყინული სულ არ დადნა,
მოდით, მომხედეთ, ვაზის ყვავილო,
გადამაფარე სურნელი საბნად,
ნუ მიმატოვებ, სანამ სურნელი
არ დაღვინდება განცდად,
ხეზე მიბმული ცხვარი კი
არ გამეცნობა არჩვად.

2014 წ.

გახდა ხილული

მზემ მიმოფანტა შავ-ბნელი ბინდი
და გაელვია მთვლემარე სინდისს.
ზეცას აუძღვრა სული მოსყიდული,
ქვესკნელს წამოუნთო გული გაყინული,
საკუთარ ნებით ბნელში წასული
მარადიულად აკურთხა სული,
უზნეო ხელით გადახატული
ერთგულების ზნით განბანა გული,
კუპრში და ცეცხლში გადაკიდული
ნანატრი სიტყვით ცად გახიდულით
თვით სიბნელისთვის გახდა ხილული.

2014 წ.

ზამთრის თეთრი ფიქრები

გულს გვიხარებს ყველას
ზამთრის თეთრი დილა,
არ გვადარდებს სულაც
წლები რომ მიდიან.

მთვრალნი სიყვარულით
გავალიმებთ ავღრებს,
დავურიგებთ დარდებს
ულამაზეს ვარდებს.

სიყვარული თეთრად
გადახატავს ქუჩებს
და გულიან გულებს
გულში დაიგულებს.

სურო გამხმარ მუხას
მწვანეს გადაახვევს,
ემმაკი მიმაღავს
თავის მაცდურ სახეს.

უზნეობის ნისლი
მთებსაც დააღონებს,
ღირსების მწვერვალი
გაათეთრებს ყორნებს.

სვეტიცხოველს თორმეტი
დაენტება სანთელი,
გადარჩება მორწმუნე
ქრისტიანი ქართველი.

ზამთრის სუსხსაც დასცხება
ღამის თეთრი ფიქრებით,
მეც შენსავით ამ წელსაც
მეოცნებე ვიქნები.

ჩემო ტკბილო ოცნებავ,
ნუ ღამტოვებ კენტად,
ზამთრის თეთრი ღამე
გავათენოთ ერთად.

2014 წ.

ღირსების თემატიკა

უცნობი ხის კილობნით
ზღვით მოდის, მოაქვს ფიქრები,
შევეყურებ ჩემკენ მომავალს
და მეც მასავით ვიზრდები.

ემშაკთან განშორებული,
ბილიკს მიყვება გონება,
მეციხოვნენი ფხიზლობენ...
მაინც იტაცებს ოცნება.

ასი ათასჯერ დასეტყვილს
სისხლი და მტკვარი აღონებს,
სამასჯერ დამწვარ-გადამხმარს
კვლავ ბრძოლითა აქვს ძალ-ღონე.

– არ დაენებდები ქარიშხალს,
... სიტყვებით საქმეც ითქვა,
გულს ბრძოლის ჟინი აცოცხლებს,
სულს კი – მართალი სიტყვა.

სიცოცხლე, როგორც ყინული,
მზესავით იწვის... დნება,
სულები მაღლა მიიწევს,
სხეული უკვალოდ ქრება.

და ეს გაქრობაც ჩვენივე ყოფის,
ჩვენი ბუნების არის თვისება
და ამ თვისების უღმობელ კანონს
ამაყად უმზერს ჩვენი ღირსება.

ფოთოლი ხმება, მდინარე შრება,
ჭია, ფუტკარი, ლომიც კი კვდება,
თვით ოცნებაც კი წარსულში რჩება,
უკვდავი მხოლოდ ღირსება რჩება.

თუ არ ჩაგიქრა ღირსების ცეცხლი,
მტერს დაგიმარცხებს ძმობა,
გულში ჩაგხედავს, ყინულს დაგიდნობს
მისით გამთბარი გრძნობა.

ქრება აზრიც და გრძნობაც,
თან უკვდავებას ითხოვს,
ზნეობის მაღალ მწვერვალებს
ურყვნელ ღირსებით იპყრობს.
.....

და კილობანიც ჩერდება...
გულში იფეთქა ღირსებამ.
უცნობიც ბედნიერია...
და სიამაყით ივსება.

ბედნიერია, გვიმზერს და ხარობს
იმედის მფარველი სული,
ღირსების მაღლით შემოსილს
კვლავ სტუმრობს გაზაფხული.

და გადამხმარი ფიქრებიც
გაიკვირტება კიდეც
და როგორც მარჯვე ოსტატი
ცამდე ამიგებს კიბეს.

2014 წ.

აპოდოკაიროს ტუპიან

მიყვები ფიქრებს – ქვიან ბილიკებს
იქ, სადაც გული თეთრი ფერია,
ამაყად მდგარი, მიუწვდომელი,
ჩემი ოცნების მწვერვალებია.

სადაც სხვა ფერებს მხეც კი ვერ ქარგავს,
მზის სიძლიერეს ზღაპრად ყვებიან,
სადაც ღუმლით მეგობრებს იძენ
და ისინი სულ თან დაგყვებიან.

მწვერვალი, დეკა, უღრუბლო ზეცა
შენი თვალებით შემომცქერიან,
სურთ გამაგრილონ უკვდავ ფერებით
და სიამაყით თავს მევლებიან.

რწმენის, სიცოცხლის, სიყვარულის სულს
დასტრიალებენ შავი მერცხლები,
უიმედობის შავ და ბასრ ლოდებს
კლდის ჩანჩქერივით ზედ ვეხეთქები.

თავზე დამყურებს თეთრი მწვერვალი,
ქვებში ცოცხლდება ვაჟას ლექსები
და ამ ოცნების ულამაზეს ქვებს
როშკის წყალივით ვეაღერებ.

ვეაღერებ კლდოვან ბილიკებს
და გული მიხმობს მაღლა, სულ მაღლა,
ვიცი, მივალწევ მე ცის სიმაღლეს,
გულმა არ იცის მარცხი და დაღლა.

სულშიც ამაყი მწვერვალი ბორგავს,
თეთრი მტრედი ჩანს გულის სარკმლიდან,
აფრთხილდა და აფრინდა ცაში
გულის სამრეკლოს სულის თალიდან.

მწვერვალს დახედა მზის ნაზმა სხივმა
და გამოუღო მას ზეცის კარი,
განრისხებულმა გაშალა მხრები
და გადაჩეხა უფსკრულში ზვაგი.

არ ცხრება ზვაგი, ბორგავს და იბრძვის,
თეთრ ფერსა კარგავს მისი სხეული,
სხვა სამყაროში შეუდგამს ფეხი,
გადაღურჯებულ ზვირთად ქცეული.

მიიკლანება თითქოს გველივით
და მწვანე ბალახს სიგრილით ავსებს,
ზვირთი ფიქრს მისდევს...
ფიქრი ზვირთს ასწრებს...
.....

მიწიერ შიმშილსაც ეღვიძება,
მგელივით მომდევს უცოდველ ბატკანს,
სურს, რომ ზეციდან მიწაზე დამსვას,
იქ კი ლუდი და არაყი მასვას.

და ეს სამყაროც როგორც სიზმარი,
აუხდენელი, ახდენილივით მშვენიერია,
კუს ერბო, თუნდაც ბატკნის ხინკალი
მაგ ტუჩებივით წვნიანი და გემრიელია.

როშკის ზვირთები კვლავ არ ცხრებიან,
იბრძვიან... სიცოცხლეს უმღერიან,
დეკა, იელი, როგორც მერცხლები,
რწმენით, იმედით მაისს ელიან.

მეც ლურჯი ზეცის თეთრი ღრუბლიდან
მწვანე დეკები მაწვიმს.
ვაჟას მწვერვალი... ფერადი ოცნება...
რა დამავიწყებს განცდილს.

2014 წ.

ტანოქ უპასიონ

თეთრად მოვერცხლილ არხოტის მთებში
შური და მტრობა უკვალოდ ქრება,
ღვთის ნაბობები უკვდავება კი
სულის სიმშვიდის მცველად ჩნდება.

მწვერვალებისგან ნაკურთხი წყალი
უკვდავებაა ტანიეს ტბისა,
იქ ყინული და სიცივე მეფობს,
სითბოზე ფიქრი – რისხვაა ღვთისა.

თეთრ კაბაშია გამოპრანჭული,
... პატარძალია ხევსურეთისა
და ალესილი ყინულის ხმლებით
ედარაჯება აჩრდილი მთისა.

ცხელი ვნებაა ცივი სამოსით,
უკვდავი წამი დიდ ხატმწერისა,
არ გაზიარებს ამ სილამაზეს,
თუ არ დაიცავ ადათებს მთისას.

იქ ვერ გიშველის დათვის ტყავი და
ვერც დაუღლეელი მუხლი მთის მგლისა,
ვერ გადარჩები, თუ არ შებმიხარ
ქარიშხალს, გრიგალს სიყვარულისას.

ტანიეს ალერსი მაშინ გაგათობს,
თუ ჩააბარე გამოცდა ღვთისა,
თუკი გამშვენებს უფლისა მადლი,
გდენია ცრემლი სინანულისა.

ერთხელ თუ მაინც სძლიე ეშმაკი
და შეიგრძენი ძალა უფლისა,
ცხრაჯერ თუ მოგკლა და გაგაცოცხლა
ულმობელ ძალამ სიყვარულისამ.

ტანიეს რისხვას გაუძლებ, თუკი
არ გეშინია განკითხვის წამის,
აქ ყველგან მეფობს ამაყი სული
და გათობს ცეცხლი ღვთიური ძალის.

2013წ.

გაზაფხულია

ირგელივ ხმაური გამეფებულა,
სიჩუმეს არღვევს კვირტების სკლომა,
ტყეში ირემი ირემს ეძახის,
წყალმა წაიღო ოხვრა და გლოვა.

შავი მერცხალი დაბლა დაფრინავს
და მოუხდია ბუნების ვალი,
ძზე მას ბუდეში სითბოს უგზავნის,
თეთრად მრგვალდება იქ მომავალი.

იმედის მარცვალს ფესვი გაუთბა,
იამ ისროლა თოვლის საბანი,
ყინული გლოვობს, ახრჩობს ცრემლები,
და გზა მოკლდება მტკვრამდე სავალი.

ჭარმაგ ძარღვების უძლევი ძალა
ღელეებს ანგრევს, აღარ ჩერდება,
ცეცხლის თვალებით უმზერს მომავალს
და ყინულიდან იად თენდება.

ღელე ხმაურით მწვანე ფერს ისხლეტს
და არ იკარებს ხავსის თბილ საბანს,
მოაქვს იმედი, სითბო და რწმენა,
მშფოთავ არაგვსაც თვალებს უნაბავს.

კავკასიონზე ჯიხვი ჯიხვს ეძებს,
რქებს მოსწოლია სისხლი ძლიერი,
იქვე მელასაც გაღვიძებია,
აზრიც ცოცხლდება, მაგრამ ცბიერი.

არაგვი ძალას იკრებს და ბორგავს,
ეაღერსება ქვებსა და ლოდებს,
მგელივით მისღვეს ცხვრებისფერ ტალღებს,
ხელისგულებზე აცეკვებს ფოთლებს.

ჩვენც გვიხარია, გვწამს და მოველით,
არ გაგვიტაცებს ცოდვის მორევი,
გულს კი გვიხარებს აზრი, რომელიც
ჩვენი ფიქრების არის მომრევი.

ურღვევი რწმენით, განგების ძალით
არ მუქდებიან ჩვენი ფიქრები,
მფარველობენ და აკვანს ურწვევენ
თვით ყოვლისშემძლე სერაფიტები.

და ჩვენი ლურჯი, ლამაზი სახლიც
არ გადაღლილა ბრუნვით და ზრუნვით,
ცოცხლობს იმედი-სამყაროს კვირტი,
მოდის Royal Flash-ი წითელი გულით.

2014წ.

ჩემს ძმობილ მუხას

ჩემს ძმობილ მუხას
შემოახმა ტოტები ძველი,
თან წაიყოლა ოცნებები
და გული წრფელი.

არ გაიკარა თანადგომა
და მწუხრის ცრემლი,
გულმართალი და ამაყია
სიცოცხლის წლებით.

უკვდავ ფესვებით
გზა შორია, ფართე და დიდი...
და თან მოკლდება წინაპრებთან
გადგმული ხიდი.

თვით უკვდავება მოაბიჯებს
ამაყი მზერით,
კვირტების სკდომით
და აკვნის რწევით.

2014წ.

მორიგი ბლუფიც დასრულდა

მორიგი ბლუფიც დასრულდა,
სპექტაკლს ასრულებს ფარდა,
ჩაფიქრებული სცენარი
რეალურ დროში ახდა.

ფარდებს ამშვენებს ვარდები,
ერთს შვიდი, ერთს კი ექვსი,
უკვე ცამეტჯერ აჟღერდა
„ფანტასტიური“ ლექსი.

ფარდები მრავლისმეტყველად
ორად ეშვება, ბორგავს,
მნახველს სცენისგან ამორებს,
ვარდის სურნელით ბოჭავს.

ზოგს მაისური აცვია,
ზოგს კი ქურთუკი ტყავის,
ოვაციებიც არ წყდება,
სახლშიც არავეინ გარბის.

ერთს, მომღიმარი სახით,
გული ევსება სევდით,
მეორე იცინის, ხარხარებს,
თვალებიდან სდის ცრემლი.

ბინდით მოცულმა იდეამ
სადღაც რაღაცა მოიგო
და რეჟისორმაც ქედმაღლად
დაფნის გვირგვინი მოირგო.

2014წ.

მოგზაურობა წარსულში

მზემ როგორც კი დამხედა
გავახილე თვალი,
ცისფრად შევიმოსე და
წამოვწიე თავი.

თავი წამოვწიე და
გადამათეთრა თოვლმა,
არ დამინდო ბუნებამ,
არც უღმობელ დრომა.

ვიქეც ხმელ ბალახად,
ხარ-ირემი მძოვდა,
პირუტყვიც და კაციც
სითბოს, შეჭმას მთხოვდა.

შემდეგ მოვწყდი ბალახს,
ცხარე ცრემლი ვღვარე,
ნისლისფერი თვალებით
მთვარეს ავეფარე.

თბილ, მთვარიან ღამეში
ვარსკვლავები ცვივა,
სწრაფად წამოვკრიფე
და აკეინძე მძივად.

მძივად ვეამბორე,
ულამაზეს ქალს,
მინდა მასთან ვიყო,
ვერ ვაცილებ თვალს.

ფუტკრის ფრთები გამოვიბი,
დავეწოსე სიცოცხლის ხეს,
ელემშიც გავისეირნე,
ვესაუბრე ადამის ძეს.

სულის ტვირთად ვიქეცი,
ჩავიძირე ზღვაში,
ოცნების ფრთები შევისხი
და ავფრინდი ცაში.

ასე ვიმოგზაურე
ორმოცდაათი წელი,
ბოლოს დავიღალე და
მოვიწყე გულის რთველი.

2014წ.

უკვდავად, დიდი გიჟი

აბობოქრებულ ქარიშხალმა აღმართა დრომა,
მერცხალი დარდობს და დაეძებს დაკარგულ ბარტყებს,
ღრუბლებს რბოლაში მოკაშკაშე ნათელი ასწრებს,
ნისლი ზღვას წამოპარვია და მარდად შლის აფრებს.

ნაწვევტი მძივის მარგალიტებს ფრთის შეშველებით
ლამაზ ოცნებად გულის ძაფზე აკინძავ ისევ,
ვატარებ დიდხანს, სანამ გული შეძლებს ტარებას
და ამ ოცნებით, უკვდავებად, დუელში გიწვევ.

მე ამ დუელში დამარცხება არ მიწერია,
ოცნებები გულს არ ტოვებენ სიკვდილის მერეც,
გული გედვიით სიცოცხლეში ერთხელა მღერის
და ამ სიმღერას, სადღაც მაღლა, თეთრი ფრთით წერენ.

წრეგადასული ღელვით თვალს ვერ ვარიდებ ქარვებს,
არსად არ ჩანან დღენი მშვენიერების მაცნე,
ცა განრისხებულ სახით თავზე ვარსკვლავებს მაყრის,
თანაც ღიმილით მმოძღვრავს – თეთრ მარგალიტს არ ასცდე.

2014წ.

ყუთნილი დროზე მიუზლი

გვიხარია და ბედნიერები ვართ, როცა დაგვნათის კაშკაშა მთვარე,
აქვეა ისიც, ვინც ნატრობს შავ-ბნელ, უკუნეთ ღამეს.

ვინც შეშინებულ თვალებით მაისის წვიმას გაურბის,
ღვინოს შესვამს და ძარღვებში ვაზის მაღლი არ დაუვლის.

ვინც უდარდელი სახით „ვეფხისტყაოსანს“ ფურცლავს,
ვისაც ლამაზი ქალისთვის კომპლიმენტი არ უთქვამს.

სიყვარულით ცეცხლდანთებულს ზამთრის სიცივე აშინებს,
ქარბუქი და ქარიშხალი თუნდაც მცირედით აგრილებს.

სიკვდილზე ღრმად ჩაფიქრებულს თმის ღერებიც კი უთრთის,
ნამუსის ძაფზე გავლას ეშმაკზე მეტად უფრთხის.

როგორც კი ზურგს შეგაქცევს, ცილს დაგწამებს და დაგცინებს,
ღვე-გმირად თავს მოგაჩვენებს, ლექსის რიტმაც კი აშინებს.

მიწაში ჩაფლულ ოქროს სიზმარშიც კი არა თმობს
და ხატთან მუხლმოდრეკილი ღვთისმშობელს შემწეობას სთხოვს.

მის ირგვლივ ყველას შია, ის რესტორანში ყმუის,
თვალებში ურცხვად ჩაგხედავს, არა თაკილობს ტყუილს.

შენს გარშემო მყოფთ შეხედე და მას ადვილად იცნობ,
კუთვნილი დროზე მიუზღე, თორემ მის სუნთქვას იგრძნობ.

თავხედურ ქცევით ათ მცნებას ბნელმეტყველებას დაასევს,
მღულარე კუპრის ამბორს კი თვით ეშმაკსაც კი დაასწრებს.

2014წ.

ბედნიერი ხარ

ბედნიერი ხარ მაშინ,
თუ მხარზე მტრედი გაზის,
მეორე მხარს კი გიმაგრებს
მადლი ჯვრისა და ვაზის.

ბედნიერი ხარ, თუ არ გაძინებს
შენი სამშობლოს დარდი,
ჩოხას ჩააცმევ შენს შვილს,
ერეკლედ, ღავითად გაზრდი.

თუ არ გაშინებს ქარი და სეტყვა,
მზე ცეცხლისფერად გმოსავს,
არ გავიწყდება გმირთა ვარაში,
ქართული სიტყვა გლოცავს.

ბედნიერი ხარ, თუ შენი ყოფნით
მომავლის იმედს თესავ
და სიყვარულით ანთებულ თვალებს
ლექსის რითმიდან ხედავ.

ბედნიერი ხარ, თუ გიყვარს,
არ ცხრები, სანთლად იწვი,
გაიმედებს და გამხნევენს
აზრთა ნათელი მწკრივი.

ბედნიერი ხარ, როდესაც ციდან
ფიფქები თეთრად გათოვს,
არა გრცხვენია და ქუდის მოხდას
შენი ნამუსი არ გთხოვს.

ბედნიერი ხარ, როდესაც იბრძვი,
რწმენა არასდროს გტოვებს,
როცა ამ რწმენის მჭრელი მახვილით
ამარცხებ თავს და ცოდვებს.

ჩაფიქრებულა სამყარო,
შენ ღრო არა გაქვს ფიქრის,
თერგივით ბორგავ და შფოთავ,
შენი მერანი მიჰქრის.

ბედნიერი ხარ, როცა არ გაწვიმს,
არა ნატრულობ სითბოს,
ობოლი ბავშვი ხელს გამოგიშვერს,
თვალეებში ცრემლებს იგრძნობ.

ბედნიერი ხარ, თუმცა გეშინია
დაუნდობელი ცხოვრების ტვირთის,
ახლოს იმედი ჩამოგიქროლებს,
ტვირთის სიმძიმეს გიხსნის.

ბედნიერი ხარ, შენი ნაბიჯი
როცა შენს ნაფიქრს ელის
და როცა მოძმის გულის ტკივილი
შენს გულს გვერდს ვეღარ უვლის.

ბედნიერი ხარ, ვიდრე
მადლი გაცოცხლებს მიწის,
მას გაფრთხილება უნდა,
ზურგის შექცევა იცის.

2014წ.

მე უყვი ვიყო

მე უკვე ვიცი, რას ნიშნავს
სიზმარში სიზმრის ნახვა,
ანდა მთვარიან ღამეში
სევდიან ფიქრთა აშლა.

არაფრისმთქმელი სიტყვები,
ყანწის უსიტყვოდ დაცლა,
ბრძოლის ჟინით, თავდავიწყებით
არაგველობის განცდა.

ისიც კი ვიცი, რას ნიშნავს
წინამურთან ნასროლი ტყვია,
ნიკალას ჭიქა არაყი,
დღეს რომ გვითენებს მზიანს.

გულს შემომსკდარი ნალველი,
თვალს რომ გაგიხდის ცვრიანს,
მხრებზე მეგობრის შეხება
და შემდეგ ფანტაზია.

იმასაც ვხვდები ზამთარი
თეთრ ფერად რატომ გემოსავს,
კეთილ საქმეზე მიმავალს
ჩვენს ნაბიჯებს ვინ ლოცავს.

ვიცი, ამაყი სული ცრემლს
სხვისგან რატომ მაღავეს,
ხევიში გაზრდილი მეცხვარე
რად ვერ ელევა ფარას.

რამ გაახელა ხეობა და
თერგი რასაც გვამცნობს,
ბორგავს და ვერა წყნარდება,
მტრის სუნთქვასა გრძნობს ახლოს.

ასპინძის ომის გმირები
უღარაჯებენ ჭიშკარს,
არ უწერია ახდენა
მეფე ერეკლეს სიზმარს.

2014წ.

დუმილს ვადალურჯდება

ლექსებად წვიმს ჩემი გული,
თეთრ ქაღალდებს ეწვეთება,
თქემს და სეტყვას თვალი იტევს
და მტკვარს სევდად ეცრემლებს.

ცას გააპობს აზრი, გონი
იმედების ვარსკვლავებით,
წამომანთებს გაზაფხული
მეოცნებე წამწამებით.

ჩამიქროლებს სიდიადე,
და მარწმუნებს, რომც არ მწამდეს,
თეთრ მწვერვალებს მაზიარებს,
ამიტაცებს მიწით ცამდე.

გაისმება მწუხრის ზარიც,
მთებს ქარი ვერ გადარეკავს...
ცეცხლო, ქარს კი დაემალე,
მაგრამ თვალებმა წაგლეკა.

უღრანი ტყის ქარიშხლებით,
ცით მოვლენილი ნათელით,
ჩრდილით მიმალულ სახიდან
წყვილად იელვებს სანთლები.

მშფოთვარე გულში ჩარჩება
სითბო-სიცვიის გზამკვლევი,
უკიდევანო სივრცეებს
შეჭიდებული მთამსვლელი.

დუმილით გადალურჯდება
ქარის ნოტიო ჰანგები,
ზავს დადებს ზღვა და დუმილი,
დუმილს დასეტყვავს თვალები.

დაუცხრომელი აფრები
ყველაფრისმთქმელი თვალებით
გადალენწავენ სიჩუმეს
ყოვლად ნათელი აზრებით.

2014წ.

ყოფილი დავრჩა მღვრიემდის

გულო, ეს რა დაგემართა,
რამ გაგაცია კლდესავით?!
შენ ხომ სიცოცხლე გიყვარდა,
სიტბოს აფრქვევლი მზესავით.

– ქვეყანა შავ ღრუბელშია,
აზრი არა ჩანს მზიანი,
სიყვარულს სული წაართვეს,
არვის აღარდებს წყვილიადი.

კაცის სიტყვაც აღარ ფასობს,
ახრჩობს სიცრუის ბაწარი,
ქვეყნის ბედ-იღბალს განაგებს
რუსი, სომეხი, თათარი.

ერთ გულში დანავარდობენ
ტყუილიცა და მართალიც,
შემოსილია ერთფერად
ზაფხულიცა და ზამთარიც.

დღეს ისიც ვერ გაგვიგია,
სიყვარულის მზე რა არის,
სულის სიწმინდე ჯობია,
თუ კუჭი ცოდვით გამძლარი.

ამ ყოველივეს მაცქერალს
მწუხრმა მომიცვია, ცრემლი მდის
და იმ მოხვეის არ იყოს,
ცოტადა დავრჩა მღვრიემდის.

2014წ.

საღვრიემდის

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც რომ სიტყვები საქმედ აქცია,
სხვისი ნაგები იმედის კოშკი
თვისი მიზეზით არ დააქცია.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც კაცს კაცური შეჭფიცა ძმობა,
ამ ძმობის მაღლი ღმერთმა აკურთხა
და ეს კურთხევა კაცთ რწმენამ შობა.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც პატიოსნად საუკუნის შესრულდა,
თვითონ უფულოს და არასმქონეს,
სხვისი ოქრო-ვერცხლიც კი არ შემურდა.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვისაც ბრძოლისკენ მიუწევს გული,
საქართველოა მისთვის ხატი და
თავს დასტრიალებს ილიას სული.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც სიკვდილის წინ სახლ-კარის ნაცლად
თავის მემკვიდრეს ხმალი არგუნა
და დააფიცა მამულის დაცვა.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც ცუდს არ იტყვის კაცზე ფარულად,
პირში მიახლის თავის სათქმელს და
არ გაექცევა ჩხუბსაც მალულად.

მე იმ კაცს მინდა რომ გაუმარჯოს,
ვინც ბოროტებას სიკეთით სძლია,
სხვისი ცოდვები თვისად მიიღო
და ქრისტეს რწმენით ცდუნებას სძლია.

ვიცი, ძნელია ყველა მათგანის
ერთად თავმოყრა და მათი ძმობა,
მაგრამ თუ ერთმა მაინც გიმართლა,
ესეც კარგია, ღირს მისთვის ბრძოლა.
2013წ.

როცა სული შევლას ითხოვს

როცა სული შევლას ითხოვს
და ჭკობში იფლობა,
როცა ცოდვის მყრალი სუნი
მყინვარწვერზეც იგრძნობა,
როცა მგელსაც, სისხლისმსმელს,
ბატკნის ქურქი აცვია
და ბოროტის ნავალი
მწვანე მდელოს ატყვია,
როცა ქურდი, ყაჩაღი
სამართალზე დადაობს
და მლიქვნელთა ამაღა
ხელმწიფობას სთავაზობს,
როცა სულგაყიდული
ვაჟკაცობას იფერებს,
როცა შავი ყვანჩალა
თეთრფერობას იჩემებს,
როცა კაცი ქალის ნაცვლად
მამაკაცზე ოცნებობს
და ქალი კი მამაკაცის
ღვთიურ ლტოლვას ვერა გრძნობს,
როცა კაცის ნაღდი სიტყვა
კაპიკადაც არ ფასობს,
გაზაფხული არ გახარებს
და ზამთარიც ვერ ზამთრობს,
ქვეყნის მწარე ბედისწერა
არა გწვავს და არ გადნობს...
ღროა ცხენები შევკაზმით
და ხმლებიც გადავლესოთ,

მგელს მგლობა არ დავაცალოთ,
მტერს თვალებში ჩავხედოთ,
უფლის მაღლით ავივსოთ და
უზნეობა ჩავრეცხოთ.

2013წ.

წყვილ მესიზმრა თეთრი ჰაუნი

წუხელ მესიზმრა თეთრი ბატკანი,
თავდახრით მდგომი მონასტრის კართან,
ვიგრძენი, რაღაც უნდოდა ეთქვა,
მაგრამ ვერ მითხრა, წყვილადში გაქრა.

დილით სიზმარმა ფრთები შეისხა,
თეთრად აქცია ყველა ფერები,
ბავშვურ სიხარულს და სილამაზეს
ირგვლივ აფენენ ცის ფანტელები.

უფალი კვლავაც ჩვენს გვერდითაა,
მაღლით შეგვმოსა ცოდვისშვილები,
სიყვარულის და იმედის ნიშნად
თავს დაგვაბურტყა თეთრი ფიფქები.

უფალს სურს თოვლით ჩამოგვირეცხოს
ჩვენი ცოდვები და სიძულვილი,
სამაგიეროდ, ჩვენში იხილოს
სათნოება და ღვთის სიყვარული.

ყინვა და ქარი სადღაც მიმალა,
ფიფქად გვიკურთხა თბილი სიცივე,

გადმოგვაფარა როგორც მანდილი
და გაგვინათა სულის სიბნელე.

თეთრი თოვლი და ფიფქები თეთრი
წყალს რომ ეხება, სიძულვილს აქრობს,
არაგვი კვლავაც არ იცვლის ფერს და
მუქი ტონებით სიყვარულს გალობს.

მას არ ამძიმებს ამპარტაენება,
არც სიძულვილი და მოძმის გმობა,
სულ არ ადარდებს, მუქ ფერად იდენს,
თუ დაიფარებს თეთრ საბანს თოვლად.

თეთრი ბატკანი რქებს წამოიზრდის,
თეთრს კი კვლავ შეცვლის ტალახის ფერი,
ამ სიწმინდესაც დიდხანს ვერ ვუცქერთ,
რადგან გვამძიმებს ცოდვები ჩვენი.

2013წ.

ჩვენთან იარს ეკლავაე ქუდი ახურავს

საღღაც სიცოცხლე დაბადებულა,
საღღაც გაიხსნა სამარის კარი,
საღღაც სიყვარულს ფერი ეცვალა
და გადალახა ზნეობის ზღვარი.

საღღაც მთებს შორის მზე გამობრწყინდა
და სიყვარულით ჩაგვიკრა თვალი,
საღღაც მზის სხივი ზღვამ გადასანსლა
და შეაჩერა ბედის ბორბალი.

საღღაც მთის მწვერვალს გული ატკინეს,
სევდამ, ნაღველმა გაყინა იგი,
საღღაც მას გული გაუთბეს ნდობით,
ქვების ალერსით სითბოსკენ მიდის.

საღღაც კაცობას ყავლი გასვლია
და სულმდაბლობის სურნელი ასდის,
ჩვენთან კაცს კვლავაც ქუდი ახურავს,
თავაწეული, ამაყად დადის.

2013წ.

იარგ ამბავს მამცნობს ზღაპარი

კარგ ამბავს მამცნობს ზღაპარი,
გაცისკროვნდება მთა-ბარი,
ლოცვად მესმის ცისკრის ზარი,
მიაღერსებს უცხო ქარი.

ვერ წყნარდება, შფოთავს ქარი,
მესტუმრება ამორბალი,
ვარდის სურნელით მოსილი
მოვა, როგორც ცის ასული.

შემომჯდარი ლამაზ ფრთებზე,
ცაში მფრინავ ხარ-ირემზე,
მას სიზმარი დაეწევა
და ფიქრებად ჩაეწვენება.

ამძივდება წვეთი წვეთზე,
იმედი – ხვალინდელ დღეზე,
ქედს მიხრის თავდავიწყება,
მშვენიერიც აქ იწყება.

გულს სიმშვიდე თუ ეღირსა,
ვერ შეაკრთო ხმამ მეხისამ,
უკვდავებას ჰპოვებს სული
მბორგავ განცლით განწირულით.

წამოვინთებ მხედ ჩემს თვალებს
და ვუგზავნი ღიმილს მთვარეს,
ქარი ქრის, არა წყნარდება
და ზღაპარიც აქ მთავრდება.

2014წ.

გაზაფხულის ფერები

ტყის სიმფონია სრულდება,
მოცარტმა შემოჰკრა ტაში,
მიძინებული გრძნობები
კვლავ აფრინდება ცაში.

მზემ შეიყვარა თოვლი,
აუხსნა სიყვარულის ანბანი,
თოვლმა კი ღელეს უამბო
ამ სიყვარულის ამბავი.

არწივმა მხერა დაძაბა,
ბრწყინავს ორივე ბროლი,
ბალახი ჯერ არ გაზრდილა,
ვერსად წაუვა გნოლი.

ია ღრმად ჩაფიქრებულა,
გულს მოსწოლია დარდი,
მას გაახსენდა ქალი,
კარს მომდგარი რვა მარტი.

გადაღურჯებულ კესანეს
თვალზე შეაშრა ცვარი,
არ იცის სად დაიმალოს,
მისკენ მიიწევს ცხვარი.

მარცხენა სანაპიროზე
ცაცხვები აფრქვევს სურნელს,
ქალი ჩრდილს შეფარებია,
თვალს უკრავს ყველა მსურველს.

ბუს დაუხუჭავს თვალები,
ის ხომ ვერ არჩევს ფერებს,
ხის ტოტზე შემომჯდარა და
გვითვლის ბედნიერ დღეებს.

მაღე ზაფხულიც მოვა,
ქალს მოკლე კაბას ჩააცმევს,
ავთო უფრო გაშტერდება,
მანქანას ხეს ვერ ააცდენს.

2014წ.

უმზანო ავალ

მალლა ცაში ავფრინდი,
სიყვარულმა დამსეტყვა,
მიწაზე დავეშვი და
სიძულვილმა დამგესლა.

კოსმოსში გავიჭერი,
კვლავ ქაოსი გამეფდა,
მწვანე ბალახს დავყნოსე,
ია დარდად აცრემლდა.

გემით ზღვაში შევცურე,
აფრები ქარმა წამართვა,
ზღვის ტალღებს შევეჭიდე,
ცეკვა დაიწყეს ზვირთებმა.

სიცოცხლეს მოვეფერე და
თვალი ჩამიკრა სიკვდილმა,
ბედმაც და მტრედმაც ცივ და ბნელ
ყორნებად წამოიკივლა.

სიცხემ ბალახიც გამიხმო
და გაიღესა ცელი,
მწვერვალზე წყალს მივაგენი,
წყალს წაეკიდა ცეცხლი.

სიმართლეს გამოვეკიდე,
წამომეწია ცბიერი მელა,
სიცრუით კუდაბზეკილმა
სიმართლის სახელით მომცელა.

და ის სიზმარიც თუ ახდა,
თეთრი შავთან რომ მარცხდება,
უმზანე ავალ და მჯერა,
იქ თეთრი ფერი დამხვდება.

2014წ.

ჩამოქსენი ტვირთი

დღემ დაასრულა სიზმარი,
ცეცხლი დაუნთო ღამეს,
თვალი მოავლო მიდამოს,
გადააბიჯა მთვარეს.

მზე მუხას გაუნაწყენდა,
შემოაცალა ფერი,
წყალი ხეს დაუმეგობრდა
და არ ანახა ფსკერი.

ზამთარს ტყე შეეყვარებია,
დაუწუნია ფერით,
ტყემ მწვანე სადღაც დამალა
და შეიმოსა თეთრით.

მზე მოეფერა მუხას,
მუხამ გაშალა მხრები,
სიცოცხლის სიხარულმა
კვლავაც შეისხა ფრთები.

გზად მიმავალი სითბო
დაეპატრონა მთა-ბარს...

ბედნიერია ქალი,
თუ მოუყვები ზღაპარს.

გულით განცდილი მხოლოდ
რამდენ სიცოცხლეს ბადებს,
მთაში გაზრდილი ვეფხვი
არ იცვლის გულის ნადებს.

უშიშარია არწივი,
ბოკემურია ცხოვრება,
ამიტომ ჩვენი აზრები
ერთმანეთს დაემოყვრება.

ჩამომეხსენი ტვირთო,
ანდა გამიშვი მთაში,
თორემ ეს ჩემი სითბო,
შემომეფანტა გზაში.

2014წ.

თოვლმა სულ გადამათიორია

ყველა დროს თავის ხიბლი აქვს,
ყველა დროს რაღაც შვენის,
ზაფხულს სიმწვანე ამშვენებს,
ზამთარს – თოვლისა ფერი.
თოვლი მაგონებს ლამაზ ქალს,
თვალს რომ ვერ აძლობს ცქერით,
მე ის მაგონებს გაზაფხულს,
თეთრი ყვავილის ფერით.
სულში ჩაწნული რწმენაა,
გულიდან დარდს რომ დევნის.
ქუჩაში ვდგავარ და მათოვს
და მოუთმენლად გელი.
თოვლმა სულ გადამიეთურა
ისედაც თეთრი თმები,
ზაფხულს სიმწვანე ამშვენებს,
ზამთარს თოვლისა ფერი,
ყველა დროს თავის ხიბლი აქვს,
ყველა დროს რაღაც შვენის.

2013წ.

იწვიმეშ ალბათ

ლექსად იღვიძებს დილის სიზმარი,
იღვრება თბილ და ლამაზ რითმებად,
კატად ქცეული ვეფხვის აჩრდილით
თავს მეველებიან ღამის ფიქრებად.
ლამაზი ლექსი გრძნობის გზას კვალავს,
იმავე დროს ფიქრს და სევდასაც აჩენს,
კაცის ცხელ გულში ნადუდარ სევდას
აპრილის წვიმის სიგრილით არჩენს.
ლალის მხატვარსაც რიტმიდან მზერით
იდუმალ ზრახვებს სურს მაზიაროს,
კარის შეღებით სულის სამყოფში
არნახულ განცდით ამახმიანოს
მარადიულად და მარადმწვანედ,
უწმინდეს გრძნობად ცით მოველენილით,
რათა ვეახლო გულთა სამეფოს
ვარდის სურნელად შემოფერილი...
აჰყვა ცის კიდეს გამჭოლი მზერა,
ნაზამთრალ გულს კი ბედის მარხილი...
იწვიმებს ალბათ... ცის სილურჯე დროებითია...
ძლიერ სპილოსაც დააჩოქებს ვნების აჩრდილი...
ვალერსება მთის მწვერვალებს თეთრი არწივი.

2014წ.

ვლავ გათენდება

კვლავ გათენდება, მზეც ამოვა,
თუმცა არ მტოვებს ღამის წყვდიადი,
მზეც აღარ მათბობს, აღარც ოცნება
და არც სიცოცხლის აზრი ღიადი.

სევდანარევი ღიმილით მიმზერს
თვალები ნაზი, ფესვმაგარი და ღონიერი...
კუდის ქიცინსაც აგრძელებს კვლავაც
ბნელეთის ელჩი – მელა ცბიერი.

რამ შეგაშინა, რამ დაგაღამა
შენ თეთრო ფერო,
ანდა შენ, ღვინოვ, ვინ შეგიგინა
ღვთიური გემო.

რამ მომანატრა შფოთიანი დღეები,
შენ კი – დღეები მშვიდი,
ვინ სად წავიდა, ან სად მიდის,
ვისთან ან რატომ მიდის?

რით ვერ ააღდა ცაში მზე
და ტანჯულ სულში სანთელი?
მგონი დადგა დრო, კიდევ ერთხელ
ითქვას სათქმელი: „იყოს ნათელი!“.

დროა გავეყაროთ ბნელს ნათელი
და დავიმკვიდროთ ღიადი დღეები,
ოცნების ფრთები შევიკვეცოთ და
ღრმადაც გავიდგათ მიწაში ფესვები.

2014წ.

მიოიოყრი სინამდვილე

ლურჯმა ზეცამ გაიღიმა,
წამოინთო ცის ვარსკვლავი,
მზის და მთვარის სიყვარულით
გამონათდა მითის კვალი.

მოსწყდა ფიქრებს ვარსკვლავით
მთვარის ოცნების ზღაპარი
და ნიშნას ურცხვ ბოროტებას
ბარბარემ გაუვლო ზღვარი.

განიგმირა უზნეობის გველეშაპი,
ცის ნათელი გამობრწყინდა ბნელზე
და ამაღლდნენ ზეციური ფესვებიდან
ცხრა, თვალი და ცხრათვალია მზე.

ამხედრებულ ოქროს რაშზე
ლაზარე და ელია
ოცნებით და სიყვარულით
კვლავაც ძღვენით გველიან.

წამოენთო მარადიულ სიყვარულად
სრული მთვარის ბედნიერი წელი
და ქარებს შემოჰყვა ღრუბლად,
როგორც ოქროს ცეცხლოვანი ეტლი.

მთვარეც იქვე გარინდული
მზეს სიყვარულს უხსნის,
თვალი მზესავით უბრწყინავს,
გულს კი ეჭვი უღრღნის.

წვიმა, სეტყვა და ავდარი
კვლავაც ებრძვის სითბოსა და დღეს,
ჩვენ კი ველით და შეენატრით
ბრძენ ელიას უძვირფასეს ძღვენს.

კოპალამაც სძლია დევებს
ციხეთეგორთან, ძალალ მთაზე,
და სიკეთეც გაიმარჯვებს
შურზე, ბოროტზე და ავზე.

გამარჯვებას იზეიმებს სიყვარული,
მზე გაათბობს შეციებულ მთვარეს,
ირემთკალოზე ზნეობის ჭიდილი
დასრულდება უჩვეულოდ ძალე.

მწვერვალებსაც შეასკდება აზრი,
ჭეშმარიტება მოიკრებს ძალას,
სუმბატი ამ სიმაღლეს ვერ დაძლევეს,
მას ხომ მხოლოდ სიყვარული კვალავს.

ქვესკნელიდან ისმის ოხვრა, კვნესა,
ზესკნელისკენ მიუპყრიათ თვალი,
იფნის ტოტით მონაბერი ქართ
მანგურივით ძალას მმატებს დალი.

ფრთაშესხმული ოცნებების ფრთებით
და მძივებად აკინძული წლებით,
როგორც სულის სიდიადის ძეგლი,
აფრენილა ცაში თეთრი მტრედი.

2014წ.

საქიპოს ხილვა სურს ჩამოდინიქ წყოიოი

„სიკვიდის ვერ დაემოყვრები,
რაც უნდა იყო ჭკვიანი.“

ვაჟა-ფშაველა

შავმა ღრუბელმა დამსეტყვა,
თავს დამტრიალებს მტრულად,
გარს მივლის, მათვალიერებს,
მხრებზე მკლავს მადებს მშურად.

მეაღერსება, მამხნეებს,
თვალს მიყრის მწველად თვალში,
განვილილ ცხოვრებას მახსენებს
სულ რაღაც ერთსა წამში.

თეთრ ნაბად მოსხმულ კლდეებმა
ფართოდ გამიღეს ჭიშკარი,
სათნობით და სიმდაბლით
თავს დამტრიალებს ღვთის მადლი.

წინ მიმიძღვება მოხუცი,
თეთრწვერა, ცისფერთვალება,
ჩემს გულუბრყვილო კითხვებზე,
პასუხს მცემს, არ ეზარება.

მთის მოჩუხჩუხე წყაროდან
მირონის ღენა არ წყდება,
მწვანით დაფარულ მდელოზე
სულის ზეიმი არ ცხრება.

მინდვრის ყვაველთა სურნელით
გაჟღენთილია ყოველი,
სულიერიც და უსულოც,
ფრინველიცა და ცხოველიც.

ერთმანეთს ეაღერსება
აჩრდილი მზისა და მთვარის,
ქალივით ნაზი ნიავე
ზეციურ სურნელს მიგზავნის.

ნეტავ სულ ასე მამყოფა,
ამ სილამაზეს სხვა რა სჯობს,
უფალი სხვა გზას მიჩვენებს,
სულს უკვდავება დარაჯობს.

თვალს ვახელ, ცივი ოფლი მდის,
მზის სხივი კვლავ მჭრის მზერას,
ვის დავაბრალო, რაც ვნახე,
უფალს თუ ბედისწერას?

2013 წ.

ჟანგმა დაფარა მწვანე ბილიკი
და ზეიშია მუქი ფერების,
გამეფებულა შიში აზრების,
უიმედობის, შავი დღეების.

და ძლიერდება ყველგან ხმაური,
ისმის კენესა და ყვავთა სიმღერა,
მონატრებია გულს გაზაფხული
და ბუღბუღის ხმით გადამღერება.

ღვთიური ჰანგიც მომძალეობია,
იღუმალი და ცისფერი ზეცის,
ჟამი დამდგარა სიყვარულისა,
ზღაპრებისა და მითების მსზვრევის.

ღვინო დამისხით, არ დამავეწყდეს
განცლით ნახატი დღეების ფერი,
სითბო ვაჩუქო, არ გადამიხმეს
ჩემი გრძნობებით გამთბარი ველი.

მივუალერსო, რომ არ ჩამიქრეს
გულში ნაფეთქი იმედის ცეცხლი
და ცისფერ ზეცას გაუმიჯნურდეს
ფიქრებად წნული ლამაზი წლები.

2014წ.

ლურჯად და თეთრად

ოცნებას ხშირად დავსესხებივარ
და მითხოვია ცისფერი ფრთები,
ოცნების ფუნჯით დამიხატია
სასთუმლის თავთან მჯდომარე მტრელი.

უცნობ სამყაროს წრფელი აზრები
წამომინთია ჩემს გულში ცეცხლად,
ჩაკვიდებივარ ტალახს და ნაგავს,
გადამიხატავს ლურჯად და თეთრად.

დღეს რეალობა კვლავაც მამძიმებს,
მგელი ნორჩ ბატკანს ისევ ეწევა,
თეთრი და ლურჯი წვიმამ ჩარეცხა,
ოცნების ფრთები მიწას ვერ ცდება.

2014წ.

ოცნებების ვიდეორეჟია

რამ გადაგვრია, სად დაფრინავ, ოცნებავ ჩემო,
იას დაყნოსე, შეიგრძენი უტკბესი გემო .

მომღიძმარ ყვავეილს ესიზმრება ზღაპარი ტკბილი,
მის ფოთლებში კი დანავარდობს ნიავი გრილი.

ნიავი მიჰქრის ბედნიერი, პირმოცინარი,
გამოაღვიბა გული მთვლემარე – ლომი მძინარი.

იამ მიმაღა მოციმციმე, ნაზი თვალები
და კეკლუც მზერით გამოაღო გულის კარები.

ლამაზ რითმებად სურვილები თვალს წასწერია,
ია უღიმის, ეს სინაზე მხოლოდ შენია.

იქვე თვალს ახელს და ბობოქრობს ელვარე ვნება,
ტკბილი სიზმარი ცისარტყელას ფერებში ქრება.

დროის მარხილით ათქარუნებს გაფრენილ სურვილს,
იის დაცვარულ ფოთლებში კლავს ოცნების წყურვილს.

მზე ცეცხლოვანი მზერით კვლავაც ოცნებებს ქარგავს,
მარადიული სიმზულვარით სიბნელეს ბანგავს.

ასე მწიფდება და ღვინდება გულში ლექსებიც
და უთბილესი გრძნობებით ოცნებებს ვეაღერებები.

2014წ.

ოცნება მარტივით გადაირია

ოცნება მარტივით გადაირია,
მუქად ეჩვენა მას თეთრი ფარდა,
კეკლუცი მზერით წამოენთო და
ვარდისფერ იასამანში აელვარდა.

მზერა მოავლო ფერთა სიმრავლეს,
ვნება და სურვილი გაუმძაფრდა,
გული გაუხსნა ლამაზ სიზმარს და
ზღაპრის გმირივით გაიზარდა.

ვარდსაც შეავლო ამაყი მზერა,
სითბო აჩუქა კვლავ და
ცაზე ლაჟვარდად გაელვარებით
ოცნების საზღვრებს გასცდა.

სურვილით იწვის, ვარდი არ იქცეს
მაცდურ, ეკლიან მაყვლად,
ხოლო ოცნება ფრთაჩამოტეხილ,
მხოლოდ წუთიერ განცდად.

ყოველი წუთი, ყოველი წამი
რომ სიყვარულმა ქარგოს,
და ხელშეუხებ სიწმინდის ფასი
მის ცრემლს არ დაეკარგოს.

გულში ჩაზრდილმა ვაზის ფესვებმა
არ დაიდარდოს, კვლავაც ივარდოს,
მისმა ნაყოფმა და სურნელებამ
ცრემლი შეგვაშროს, ძალა შეგვატოს.

2014წ.

როგორ გვინდა, რომ ღვთის გზით ვიაროთ

ორ მერაბს – სიჭინავას
და ლაფანაშვილს

როგორ მინდა, რომ იმ გზით ვიარო,
რომელსაც ჰქვია ეშმაკთ მხილება,
და როგორ მინდა, სულ თანა მღევდეს
მადლით მოსილი სულის ღირსება.

აღსარებას და ცხრა ნეტარებას
ჩემი სულით და ხორციით ვამძიმებ,
წინ მივდივარ და მიზანს ვერ ვაღწევ
სულსაც აწუხებს ცოდვის სიმძიმე.

ამპარტავნება და სიძულვილი,
დიდი ხანია ქარს გავატანე,
სხვისი ჭირის და ვარამის ფონზე
ჩემი ცხოვრება არ გავახარე.

არ ჩავიკეტე ჩემს ნაჭუჭში და
რაც შემძლია, იმას ვარიგებ,
სხვისი ცოდვები გულსაც მიმძიმებს
და გაჭირვებულს თვალს არ ვარიდებ.

გზა მშვიდობის და გზა სიყვარულის,
„მე ვარ გზა, მე ვარ ჭეშმარიტება“, –
უფლის ამ სიტყვებს გულით ვატარებ,
მაგრამ მიყვები სულ სხვა ღინებას.

ვიცი, ვერ შევძლებ ღვთის გზით სიარულს,
ბოროტს სიკეთით ვერ ვუპასუხებ,
სიყვარულზედაც ვერ ვიტყვი უარს
და ვერ გავხდები უფლის მსახური.

და სიყვარულის ქადაგებითაც
გულში უკვდავი გრძნობა ღვივდება,
მაგრამ ჭაობში ღრმად ჩაძირული
რწმენის მაჭარი არ მიღვინდება.

ქუჩაში გაგლილს არ შემძლია,
ლამაზ ქალს თვალი არ გავაყოლო,
არ დავულოცო ქვეყნად გამჩენი
და ამას ლექსიც არ მივაყოლო.

თუ ეს ცოდვაა, მაშინ მითხარით
როგორ მოვიქცე ამ დროს ცოდვილი?
სადღაც მივმალო ჩემი მზერა და
სიცრუით ისევ გავხდე ცოდვილი?

მაშ, სად წავიღო მწუხრი ცრემლისა?
რამე მირჩიოთ ცოდვილს იქნება,
ვისთან მივმალო ჩემი გრძნობები,
როდესაც სუნთქვა კვლავ შეიკვრება?

იქნებ ამაზეც არ ღირდეს ფიქრი,
ამაშიც აზრი სხვა დევს რამ მხოლოდ,
ყველაფერს ხომ აქვს დასასრული და
მასაც მოელოს მოკლე ხანს ბოლო.

ძმებო, შევაკსოთ ფიალა ღვინით,
მასში ჩავძიროთ გრძნობები წრფელი,
ჩვენი კაცობით და თავდადებით,
ბევრჯერ მოვიწყოთ ჩვენ სულის რთველი.

ძმებო, შევიკსოთ ღვინით ყანწი და
გულიც გავლესოთ ლამაზ გრძნობებით,
იქვე დავინთოთ უფლის სანთელი,
ემშაკს დაუთმოთ თავის ცოდვები.

ჯერ კიდევ ბევრი დაგვრჩა სათქმელი,
წინ გველოდება თივაც და ცელიც,
რწმენით, იმედით და სიყვარულით
კიდევაც გვევლოს მრავალი წელი.

2013წ.

მკრავ ლაფანაშვილი

მეგობარო გულისაო,
შენ ხატი ხარ სულისაო,
შენი სიტყვა ოქროდ ფასობს,
მონა არ ხარ ფულისაო.

შენ მონა ხარ მეგობრობის,
კაცობის და გვერდში დგომის,
ყველა იმ კაცს გაუმარჯოს
ვინც ღირსია შენი ძმობის.

ქეიფისთვის ჯანიც მოგდევს,
წმინდა გიორგის მაღლით,
ალიონსაც მიტომ ხვდები
ღვინით სავსე ჯიხვის ყანწით.

უფალმაც ხომ დაგამშვენა
თამაღობის ნიჭით,
ეს ბევრსა აქვს გამოცდილი,
ეს ხომ ყველამ იცის.

არაგველების სისხლით ნაბანო,
გამზრდელს გიქებს აკაკი,
იმდენ ხანს უნდა იცოცხლო,
სანამაც იდენს არაგვი.

მეგობარი გულისაო,
სიზმარი ხარ სულისაო,
შენთან ერთად მიტომ მიყვარს
თავის მოხდა ჭურისაო.

2013წ.

ქოივან დოლოძე

შესვი ღვინო, დახუჭე თვალები, აშაღე აფრები,
ხომ ხედავ, როგორ მიიმალნენ ბნელი აზრები.

სევდა განაგდე, მედგრად დასჭეჟე სიცოცხლის ქნარი
და ამ ცხოვრებას მთარსე ფხიზელი თვალი.

გულს ჩაიფინე მწვანე ბალახი, ორმხრივი სითბო და ორი ჩიტი,
ხელს ნუ შეუშლი, ერთად იფრინონ, ჩუმად იყავი, ნურაფერს იტყვი.

ეს ხომ განძია, გულში უკვდავად, მყარად ჩაზრდილი,
ეს ის არაა, „ანგელოზებს რომ ჩამოვარდათ ციდან გრაგნილი“.

ანგელოზების ჩანაფიქრის ბოლომდე წაკითხვასაც ნუ შეეცდები,
არ დაივიწყო ორი ჩიტი და ცის ფერებით ცისარტყელას შეუერთდები.

2014წ.

იყოვნის ირის ქალ

არასდროს მზიბლავდა, სუნთქვას მიჩქარებს
წყნარად და მშვიდად ღლეების დენა,
საოცნებოა ტალღები, ქარიშხალი, ყინვა,
ღრუბლებზე მაღლა მუღმივი ფრენა.

ტკბილი სიზმრების, ოცნების შემდეგ
ისეც და ზოგჯერ ასედაც ხდება,
ტივი ნებდება მტკვრის მძლავრ დინებას,
სიცოცხლის აზრი ოცნებად რჩება.

ჩემი სურვილი და ოცნებები სულ ჩემთანაა,
ჩემში არსებობს, ჩემს მკერდში ფეთქავს,
ზოგჯერ ფრთებს ისხამს, სიტყვად იკვირტება,
მიალერსებს და იბადება ლექსად.

ქალბატონებო, თქვენთვის ვარსებობ,
მაგრამ გაზაფხული არ მოყავს მერცხალს,
თავს ნუ მბებრებთ, ნუ მიმღერთ ერთ ხმად,
ჩემი სიზმრები, ჩემი ლექსები ეკუთვნის ერთ ქალს.

2014წ.

წყვილ სიზმარში ვიხილო

წუხელ სიზმარში გიხილე,
ტანს არაფერი გეცვა,
მინდოდა მოგფერებოდი,
მაგრამ ძალიან შემრცხვა.

შენც მითხარი რომ გესიზმრე,
ტანს არაფერი მეცვა,
შემომხედე და გაწითლდი,
თავი დახარე, შეგრცხვა.

მე კვლავ სიზმარში გიხილე,
სიზმრებს ვნახულობთ ერთად,
ვნებისგან ძალაგამოცლილთ,
მთვარე დაგვნათის თეთრად.

ღღეები ღამეს ათევენ,
ღამეები ღღეს ცვლიან,
და ვარსკვლავები დილის ცას
შეაღნიშნა ცვრიანს.

სიყვარულს ვჩუქნით ერთმანეთს,
მთელი სამყარო ჩვენია,
-სირცხვილი? – სადღაც გამქრალა,
-სიზმრები? – სიზმრებს რცხვენიათ.

2013წ.

უმაღლესი ჰოეზია

როცა მთაში სევდა მოთოვს,
ბუხარში ცეცხლი ანთია,
ჩამოვისხავ და გადავკრავ
ჭაჭის არაყს ათწლიანს,
გულში ცეცხლი ააღდება,
ირგვლივ თოვლი დადნება,
წყალი თავის გზას იპოვის,
ჩემთან ვიღაც გაჩნდება.
გრძნობებს უკვე ვერ ვაკავებ,
ცაში მტრედი დაფრთხება,
მზერას მას რომ გაგაყოლებ,
ვგრძნობ, რომ გული ნათდება.
მაგიწყდება ყველა დათქმა,
მყინვარზე მაღლა ვდგევარ,
... მიყვარს ... მუდამ მეყვარება ...
სადღაც ისმის – აქვე ვარ ...
გონება მაქვს დაბინდული,
უფალს მაღლობას ვწირავ,
მიკვირს, ასე რამ დამათრო,
ერთ ლიტრაშიც არ ვზივარ.
ფიქრებს ვანდობ „მზე კონარაკს“
და მზის სხივებს ვეფიცხები,
სისხლს მიჩქარებს მათი მზერა
და გრძნობების მონა ვხდები.
ტანში ჟრუანტელი მივლის,
ძალას იკრებს ჩემი ლექსი,
ფრთებს შეისხავს და ნავარდობს
უმაღლესი ჰოეზია – სიყვარული + სექსი.

2013წ.

გზააბნეული

ჩემი გულიდან ამოიძვრა,
წამოიყოლე ლექსთა კრებული,
ასეა, ის შენ ვედარ დაგიტევეს,
ახლა სხვა არის მისი რჩეული.

მწარე ღიმილით გამოგაცილა,
იქვე ჩარაზა რკინის კარები,
ვარდის სურნელით თავგზააბნეულს
სხვისკენ გაურბის მწველი თვალები.

გულს რა ამღერებს, ვერ გამიგია,
რა ძალა იგრძნო, მაღლით გრძნეული,
მასპინძლობა მას აღარ ახარებს,
სტუმრად სიარულს არ არს ჩვეული.

სარკმლიდან მზის სხივს ეთამაშება,
დანათოვლ ფიფქებს ზედ არ იჩერებს,
უცრემლო ტირილს გადაჩვეული
შაშვის გალობას თვისად იჩემებს.

კლდეებს აწყდება გზააბნეული,
ცაში ვარსკვლავებს ეთამაშება,
ნაზი სიმღერაც მოსძალებია
და სურს იხილოს კვლავაც ნათება.

ჭადრის ტოტიდან ბედურის მზერამ
აუგიზგიზა უფლის სანთელი
და მწვერვალებსაც დალაშქრავს ისევ
ვით მუხლძლიერი, შმაგი ქართველი.

2013წ.

ქვიშით სსახლე ვირ აშენდება

ფერად ოცნებად მიწას მოსწყდა და
ღრუბლებში ჩარჩა მაცოცხლებელი ნამი,
ზეცას გაუხსნა გულის კარები,
გასხივოსნებულ ვნების ამოფრქვეული წამი.

იქაც მობეზრდა ოცნებად ყოფნა,
ვერ დაემალა დარდსა და ნაღველს,
მზეს გაუმხილა მწუხრი გულისა
და გადაეგლო ზღვის ძლიერ ტალღებს.

მთებმა შემოჰკრეს არწივის ფრთები,
ქარში ფანტავენ ღრუბლების ფარდას,
მზემ ჩაიღიმა, მიწის ფესვები
კვლავ დაუბრუნა ზეციურ განცდას.

ქვიშა მოხატა ცხელმა აგვისტომ
მზით გარუჯული ოცნების ქალით,
ბინდმეფარული მზის სიყვარულით,
ზღვის ტალღით ნაალერსები ტანით.

და შენზე ფიქრიც ურჩ ბედისწერას
ქვიშის ნახატად დააშენდება,
ხოლო ოცნება ქვიშად შერჩება,
რაზეც სასახლე ვერ აშენდება.

2014წ.

ფართაშესხმული ოცნება

შავმა თეთრ ბედისწერას
გზა დაუთმო სავალი,
ლურჯი, თეთრი, წითელი,
ფერებია მრავალი.

ფართაშესხმულმა ოცნებამ
ლამის ბინდი ჩარაზა,
ზეციური ზმანება
ლურჯ ფერად გადახაზა.

მწვანე სურომ ხმელ ბალახს
ფერი შემოაცალა,
მზის სხივებმა ენძელას
მიმაღვა არ აცალა.

ულმობელ ქარიშხალმა
მუხები გადახარა,
ფიქრთა იღუმალებამ
ქვევრს თავი გადახადა.

ზღვის უძირო თვალებმა
კვლავაც მზე დამანახა,
ნაზმა სიომ ჩემს ბაგეს
გაღიმება ახარა.

ლურჯმა იამ ღიმილით
მორცხად თავი დახარა,
თეთრმა იასამანმა
გაზაფხული მახარა.

2014წ.

„იასამნის ვალსი“

მოვიდა სითბო და განცდა,
დატოვა შეშლილი წამი,
გათენდა, მზემ გამიღიმა,
ბალახს შეაშრა ნამი.

სითბოს სიგრილე დაეტყო,
განცდამ გაცურა ნავით,
მზემ, კვლავაც გაღიმებულმა,
რაღაც მანიშნა თვალით.

ბინდმა მთვარე მზეს შეჰყარა,
არ დაუტოვა არც ერთი შანსი
და ბნელში ნათელი სხივით
მაცეკვა „იასამნის ვალსი“.

ღვინით ავსებულ ყანწში
არ წყდება ღელვა, ვნება,
მისი სითბო და ალერსი
ტუჩზე ლელვივით დნება.

ხეზე შემხმარი ფოთოლი
ძლიერ ქარიშხალს ნატრობს,
მაღე ნუშიც ავგავდება,
ისიც ბევრ რამეს მამცნობს.

2014წ.

წლებმა, დღეებმაც ფერი იცვალეს,
დაყვავილებულ სურნელს რომ ახლავს,
ულურჯეს იის სინაზე ამკობთ,
ნაზამთრალი მგლის სურვილებს არ ჰგავს.

და ქარიშხალი ფრთებგადაღლილი
მაყვლის ეკლიან ოცნებებს კარგავს,
მეხგადატანილ, დასეტყვილ გულში
ფესვმაგარ იმედს გვირილად ქარგავს.

ზამთარსაც ებრძვის შავი მერცხალი,
კვლავაც შეჰხარის ირემი კლდეებს,
მწვანით დაფარა ხავსმა გოდოლი,
გუგული გვამცნობს უთეთრეს დღეებს.

დამფრთხალმა შევლმა აახშიანა
ჩაფიქრებული მწვანე ტყეები...
და მზიან გულმაც არ გაიკარა,
წყალმა წაიღო ცივი დღეები.

2014წ.

ვაჟა აჩრდილიან

„ჯოჯოხეთში ვარ, ვიწვები,
გაჩენის დღესა ვწვევლია,
ასე ყოფილა მგოსანსა,
თუ მადლი გამოვლია.“

ვაჟა-ფშაველა

ნისლი დაეშვა ზედაზენს,
სევდით ამევსო გულიო,
ვაჟას ნაფიქრალს ჩაყვევი,
მან გამიმხნევა სულიო.

– ნუ გეშინია ყმაწვილო,
დარდს ნუ აჰყვები ავსაო,
თუ მადლი გამოგელია,
მოჰკითხე შენსა თავსაო.

ვიცი, ადვილი არ არის
სევდის და დარდის მალვაო,
მაგრამ ვაჟაკაცის ხვედრია
ხმლის წვერით გულის ფხანაო.

და თუ ცოდვები მოგჭარბდა,
სული აგევსო ბნელითა,
შიოს საფლავთან სტუმრობა,
ხომ იცი, როგორც გშველისა.

ერთი რამ მეც კი მაოცებს,
„ვამხელ და გასამხელია“,

ჩემი ლექსებით გაჟღერებულს
სევდა რად გამოგერია?

ღვთის მაღლი ნუ გაგიწყრება,
სევდას ნუ ტოვებ ფიქრთანო,
გამჩენს ნუ გაუბრაზდები,
ლოლს ნუ დაიღებ ტვირთადო.

ვიცი, რომ დამიჯერებ და
ხმაღს არ ჩააგებ ქარქაშში,
აღუდას ძმობას შეპფიცავ,
ერთად ხართ ჭირს და ვარაშში.

„სტუმარ-მასპინძელს“ გახსენებ,
თუ გადაავლებ თვალსაო,
ზვიადაურიც მოგხედავს,
ისიც გალესავს ხმაღსაო.

ბახტრიონს შეწირულებიც
წითლად შეპლებენ ფარსაო,
მინდა სხვაც ბევრი მოგიხმო,
შემოგახვიო გარსაო.

მითხარ, დროს რად მაკარგვინებ,
მიხედე შენსა თავსაო...
ბოლოს კი არწივს გახსენებ,
ირემს, შველსა და დათვსაო.

ნისლი დაეცა ზედაზენს,
მერე იცვალა ფერიო,

თავს მახერტყავდა უფლის მაღლს,
ალბათ, ის ჩუმი ბერიო.

შემდეგ ეს მაღლი გაიცრა,
გადმოეფინა მთებსაო,
წვეთ-წვეთად ყველას გირიგებთ,
მაღლი გფარავდეთ თქვენცაო.

2013წ.

„მზი ჩხუჩიჭა...ჩიჭა“

„სწორედ იქ უნდა გჯეროდეს,
სადაც არ გჯერა ღმერთისა,
სწორედ იქ უნდა ელოდე,
სადაც არ ელი ღმერთის ხმას.“

გოდერძი ჩოხელი

გუდამაყრის პატარძალი შესტრფის
თვალცრემლიან, ლამაზ იას,
ეს ის არის, შენს საფლაუზე
დღეს რომ ელის მზიანს.

ბედის ბორბალიც ბრუნავს და
ვერ შევაჩერებთ მის სვლას,
დადი დაგვასვა უფალმა,
ითხოვს სიცოცხლეს ჩვენსას.

ხომ აგისრულა ნაფიქრი,
ხომ დაგიმწუხრა დედა,
ნეტა, კვლავ თუკი გაწვალებს
გულში ჩამდგარი სევდა.

სიკვდილმა კიდევ ჩაგაქრო
და არც ძმად დაგეფიცა,
სევდით ნატანჯი გულიც ხომ
ლურსმნით მიაკრა ფიცარს.

შენი სუნთქვა ააყოლა ნიავეს
და გაგიღო ღვთის სამოთხის კარი,
ჩონში ჩაკლა აფრენილი სული,
აატირა არაგვი და მტკვარი.

ლექსის სიზმარიც ცხადად განახა,
მიგატოვა სურვილების ზღვაში,
ხეობიდან მოგიპარა ჩუმიად
და მიგგვარა უფალს მაღლა, ცაში.

.....

მთებმაც შეისხეს არწივის ფრთები,
ზეცას შემოსხდნენ, ისმის ზარის ხმა,
წყალს დააბერტყეს შენი ნაფიქრი, –
ელიას მთიდან ჩამოშლილი ქვა.

მთებმა ნაფიქრი აქციეს ფოთლად,
შეამკეს ფერით შემოდგომისა,
არაგვმა უმაღ მხრებზე შეისვა,
ჩამოიყვანა მცხეთამდე ცოცხლად.

ბებრის ციხესთან მხცოვანმა მუხამ
მას ჩამორეცხა სევდა – ნალველი,
მუხას ძარღვები ვაჟასი ჰქონდა
და იერსახეც ქონდა ფშაველის.

ზედაზნის მთიდან ისმის ძახილი:
„ვინ არის, მითხრათ ეგებ სახელი,“
წიწამურიდან ექო ბანს აძლევს –
„გუდამაყრელი, გუდამაყრელი“.

.....

წუთისოფელო, ვერ შეაშინებ
ვერც არაგვსა და ვერც მტკვარს,
ვერც სვეტიცხოველს, ვერც ჯვარს,
ვერც თეთრ ნაბადში გახვეულ,
ბინდით შემოსილ მწვერვალს.

ვერც გუდამაყრის ხეობას,
ხევსურეთს, ფშავს და ხევსა,
აქ ბუდობს სული ქართული,
არვინ ემღურის ბედსა.

ცას კვლავ ამშვენებს არწივი,
ყვავ-ყორნებს ებრძვის მედგრად,
აგუნდაც კვლავ ცოცხალია,
ქართველთ სულს ანთებს ცეცხლად.

სულს კვლავ ამძიმებს ფიქრები,
ქვეყნად არ ყოფნის სევდა,

გულს მცირეც ყოფნის საგზალი,
სინდის-ნამუსის ქენჯნა.

ასეა წუთისოფელი,
სადღაც სიცოცხლე წყდება.
ვიღაც კვლავ წავა იმ ქვეყნად,
„მზე იწურება ... ქრება ...“

2013წ.

სვედამ ფიქრები აშალა

სვედამ ფიქრები აშალა,
ფიქრებმა თეთრი რაში,
ჩავეზიარე თეთრ რაშს და
ფიქრებს გავყევი ფშავში.
ფშავ – ხევსურთ სალოცავეებმა
სისხლი დაძაბეს ძარღვში,
მათ გვაზიარეს სულის განძს
მეცა და ჩემი რაშიც.
მთასაც და ბარსაც ატყვია
სამშობლოს ცრემლის კვალი,
დაფნის გვირგვინის ფოთლებმა
ეკალს უნაცვლეს თავი,
მხოლოდ მტერს ნუ დავაბრალებთ,
ჩვენც, ყველას გვიდევს ბრალი.
სვედამ ფრთები შეგვიკეცა,
დაბლა კი ბორგავს ფშავი,
ვაჟას კალამი უბრწყინავს,
მიხას – ნატანჯი ხმალი.
ხმალ – კალმით ფრთაშესხმულები,
მზერას ვერა ვწყვეტთ სიმაღლეს,
დარდზე და მწუხარებაზე
იმედის სხივი იმარჯვებს
და შორს, ღრუბლებში გამოჩნდა
ქართველთ რჩეული ჯარი,
ღროშას ამშვენებს წარწერა:
აფხაზეთი, სამაჩაბლო, კახი,
არტანუჯი, ბანა, გირვანი,
ოპიზა, ოშკი, იშხანი,
ართვინი, ხანძთა, უტავი,

მერე, ტბეთი, პარხალი,
დიდი დავითის ნაჭედი
სიტყვა ქართული, მართალი.
დიდი ბრძოლები მოგველის,
მიხას და ვაჟას გულები ხარობს,
ბრძოლას კი ყოველთვის ის იგებს,
ვინც ხმაღს შამფურზე უკეთა ხმარობს.
ფიქრების ქარიშხალმა
სევდა გაფანტა ცაში,
მზის სხივსაც მაშინ ვიხილავთ,
როცა არ გავიყიდებით არც კრემლში
...არც თეთრ სახლში.

2013წ.

ნისლის ყრმელი

ცხვარიჭამიის დაბურულ ტყეში
გარიჟრაჟზე მთვარე გვამცნობს:
მოემზადეთ ძმისგულებო,
ნადირობის დროს ვერა გრძნობთ?

მცირე სჯა-ბაასის შემდეგ
ბუთას ვუშვებთ შვლების კვალზე...
უცებ ძალღი მიწას მოწყდა
და მიფრინავს შვლის ნაკვალზე.

ბუთას ყეფა გულს გვიმაგრებს,
ბულბულის ხმად გვეჩვენება,
ნომრების ცვლას ძლივსდა ვასწრებთ,
მერე ირგვლივ ნისლი წვება.

მთელემარე ნისლი ჭალაში
მოიზღაზნება, მზეს უფრთხის,
შემოხვევია კლდეს მხრებზე
და სიკვდილს მღუპარედ უცდის.

და სანამ ნისლის სხეული
ნორჩ ბალახს დაეცრემლება,
ცდილობს შველს გადაეფაროს,
გაუხანგძლივოს ცხოვრება.

წამოეწია და როგორც
მთას შეფენილი ფარა
თეთრად მოწნული მანდილით
ნადირს გადაეფარა.

ბუთა ჩანაფიქრს ვერა ხსნის,
უცბად დაკარგა კვალი,
არ იცის, რა გააკეთოს
და ბორგავს, როგორც მთვრალი.

შველი გრძნობს მარტო არ არის,
მთლად არ გაწირა გამჩენმა,
ვიღაც მასზედაც ზრუნავს და
აღბათ, ცოცხალიც დარჩება.

თვალთმედიანად არის,
უხარია, თრთის, ბორგავს,
გაახსენდა, რომ შია და
ძოვს სამყურას და ქონდარს.

ძაღლის ხმაც აღარ მოისმის,
მობეზრდა აღბათ დევნა,
იმედი გადაეწურა,
პატრონს დაუწყო ძებნა.

იქვე კლდის ძირში, ჩანჩქერთან
მუხლი მოგყარეთ ჩვენცა,
დავეწაფენით წყაროს წყალს,
წმინდა გიორგის ცრემლსა.

ჭკუით გვაჯობა ნადირმა?
არ ცხრება ჩვენი ჟინი.
არ გვინდა, რომ დავიჯეროთ
ჩვენი მარცხი ამ დილის.

ვერც ყველი, ვერც ტყის პანტა,
პურიც ვერ გვიკლავს შიმშილს,

ვცხარობთ და ვერა ვწყნარდებით,
გვაგართ ჭკუიდან შეშლილს.

ყველას შველი გველანდება,
აღარ გვასვენებს დალი,
არც დაღლილობა გვაწუხებს
და ტყისკენ გარბის თვალი.

ბექობზე ირმის ნაფრენით
ფაფარაშლილი ნიავი
ეაღერსება ხმელ ფოთლებს
და მოსწონს მათი ფრიალი.

ბებერ კლდეებსაც მობეზრდათ
ამ ცოდვა-მადლის ტრიალი
და მხრების მძლავრი მოქნევით
ნისლი დაბერტყეს ცვრიანი.

შეც იზიარებს კლდის ნაფიქრს,
ნისლს წამოადგა მღუმარედ,
თან სიყვარული აუხსნა,
ცრემლიც ადინა მღულარე.

ცრემლი იყო ...
ცრემლად იქცა...
მოგონებად გადაიქცა
და გმირული საქციელით
სიყვარულის ღირსად იქცა.

განწირულის გვერდში დგომით
ის ამაღლდა მთიდან ცამდე,

იბრძოლა და ცრემლიც ღვარა
მის უკანასკნელ წვეთამდე.

მზის სხივებმა ცეკვა-ცეკვით
მოიარეს მთა და ბარი,
ბუთაც გაყვა მის ნაკვალევს
და შველს იქვე მოჰკრა თვალი.

ჩვენც შეგვესხა ფრთები მხრებზე
და მივეყვებით ნადირს მალვით,
უცბად ისმის თოფის ხმა და
ჩამოვარდა ფოთოლს ცვარი.

ხევს მივეყვებით ნაბიჯ-ნაბიჯ,
მივადექით ღელეს ნაპირს,
შველი ტირის, ცხარე ცრემლი
მას უსველებს სახეს და პირს.

მძიმედ სუნთქავს, ებრძვის წერას,
სურს ღელემდე მიაღწიოს,
დაეწაფოს წყაროს წყალს და
ულმობელ სიკვდილსა სძლიოს.

მან ღელემდე მიაღწია
და იქ შესვა წყაროს წყალი,
ეს ის არის, ნისლის ცრემლი,
იმედი რომ მისცა ხვალის.

შველს იმედი ჩაესახა,
იცნო ცრემლი გადამრჩენის,
დაეწაფა წყაროს წყალს და
სჯერა, წყალი კვლავ უშველის.

რას გაუგებ ამ ცხოვრებას
ანდა იმას, ვის რა გველის,
სიკეთის და მადლის მქნელი
ღღეს რად იქცა ავის მქნელი?

დაივიწყა მან მოძმეთა
შთაგონება ძველთაძველი:
სისხლდენის დროს წყაროს წყალი
სიცოცხლისთვის არის მტერი.

წყაროს წყალმა, თვით სიცოცხლემ
გააჩერა ცხელი გული,
სულში ჩაუკლა იმედი
და გაუცია სხეული.

ბუთა ეცა ნატანჯ სხეულს,
მასთან ახლა ვერვინ მივა,
მეც შევცქერი ყოველივეს,
ჟინს უხარის, გულს კი სტკივა.

სისხლს ულოკავს, ცქმუტავს, დახტის,
ხარობს, მღერის ჟინი, გენი,
სხვა გრძნობა მას არ აწუხებს,
ეს ბარგია მხოლოდ ჩვენი.

ნადირობის წესს არ ვარღვევთ,
ქეიფს მოსდევს დროსტარება,
მე კი კვლავაც გულს მიმძიმებს
შველის თვალები: სიხარული... მწუხარება.

2013წ.

სახორცილო

გამიტაცებენ ქარები

ეკალ-ბარდიან აღმართს
ჩამოაბნელებს ბინდი
და გაუნათებს ბილიკს
ღრმად ჩაფიქრებულ სინდისს.

მზე დამაწურავს ღიმილს,
აცეკვდებიან ვარდები,
დამესიზმრება სურნელი
და სანთელივით დავდნები.

გამოიღვიძებს ბუხარი,
წამოინთება ცეცხლი,
აგიზგიზებულ გულზე
დაეწვეთება ცრემლი.

დამესევინა ფიქრები,
ამღერდებიან ზარები
და ფერფლადქცეულ სანთელს
გამიტაცებენ ქარები.

2014.

* * *

ცეცხლის ენები ვერ მალავენ ბნელ გულის ნადებს,
ემპაკის სახით ხარხარებენ აკლდამის ქვები,
მისდევნენ ნათელს, იტაცებენ ცასა და სანთელს,
დაფნის ტყეებსაც დაეხვივნენ შავი გველები.

ჩაბნელებულა იმედი და მზის სხივი მწველი,
უზნეობის, ურწმუნოების, სიბნელის მხსნელი,
აზრს, ენას, რწმენას დასდებია ჭუჭყი და მტვერი,
ერიც და ბერიც მხსნელს, გადამრჩენს, სინათლეს ელის...

მოსწყდა ბნელეთს ზეციურ მხედრად ნათელი ჟამი,
უშიშარი და ნექტარივით ბასრი შაშარი,
იჩქეფა შიშმა, შეუშხვრია ჯოჯოხეთს კარი,
დაღუძდა ყვაავი, შიში, სისხლი მღვრიე და შავი.

ფრთხილად! სინათლეს მუდამ თან სდევს ბნელი და შავი.

2014 წ.

გარდაყვლილ მიკოპრიქს

ადრე დატოვეთ თქვენ ეს სამყარო,
გადააბიჯეთ ზეცის სამანი,
დღეს თქვენ ხართ მხოლოდ,
... ტკბილო სულებო,
ჩემი სიკვდილთან შუამავალი.

ამაყი გულით გათელილ ბილიკს
დაფნის გვირგვინი დაედგა თითქოს,
ზნეობის მწვერვალებზე შემდგარნი
მიწის ფესვებით შეჭხარით სითბოს.

სულის მაღალ და ლამაზ მწვერვალებს
კვლავაც ამშვენებს ბროლის სითეთრე
და ლამაზ ოცნებით ფრთაშესხმულებს
ვერ დაგეწიათ დრო და სიბერე.

წუთისოფელიც უღმობელ მზერით
ამცირებს თქვენამდე საკვალ მანძილს
და ბოლოს იქვე დავიდებთ ბინას,
სადაც უფალი მიგვიჩენს ადგილს.

გამოსაცდელად მარადისობამ
ცრემლით აგვივსო თიხის ფიალა
და ამ ცრემლითვე დანთებულ ცეცხლით
ღვთის სიყვარული ააფრიალა.

ჯიხვის ყანწები კვლავაც იმედით
სიყვარულით და ღვინით ივსება,

ივსება...არასდროს დაიცლება,
სანამ მფარველობს უკვდავი ნება.

ცხელ ბუნართანაც, როგორც თბილ გულში,
ცეცხლი და ძმობა კვლავაც გრძელდება
და ამაღლების ნათელი სხივით
დილა ელვარე სანთლად ენთება.

და მეც მუხლს ვიყრი სამარის კართან,
შევეგებები ცელსა და მახვილს...
ის რომ არ იყოს აქვე, ჩემს გვერდით,
ვინ მანახებდა სამოთხის ყვავილს.

2014 წ.

არ მოყვარს ორშაბათი...

ბრწყინვალე აღდგომის შემდეგ

გადალესილი ცელით გაურკვევლობის მეკვლე
მოდის და არა ჩერდება, მოდის შენკენ და ჩემკენ.
წამოიშალნენ ღრუბლები, გზები ჩახერგეს მზემდე...
დამწუხრებულა მისაკი... ცრემლები... ოდითგან დღემდე.
მტრად მოსული არ დავინდე, არ დავინდე და ვემტრე
და აყვავილდნენ იები უღმობელ ზამთრის შემდეგ.
ის კი კვლავ ჩემკენ მოიწევს, იგი უჩემოდ ვერ ძლებს...
ყინვამაც ჩამოაღწია მარიამობის თვემდე.
არ მიყვარს ორშაბათი... ბრწყინვალე აღდგომის შემდეგ.
ვიცი, რომ იგი მოვა... ვიცი... და უფალს ვენდე.

2014წ.

ჩიოვანი

ცა ჩააბნელა ეკლების წვიმამ,
ისმის ქუხილი – ეშმაკის რისხვა,
მზის სხივი ყინვამ გადაალურჯა
და მწვანე მდელო დაფარა სისხლმა.

ჯვარს წამოადგა იუდას ჩრდილი
და ველარ ხედავს სული მთვლემარე,
ჩასაფრებია სამოთხეს კართან
და ჯოჯოხეთის გახდა მძევალი.

ნატრობს ეშმაკი გულში ჩაგვიკლას
ურყევი რწმენის კვართი
და მერამდენედ სცადა ჩააქროს
სულში მოგიზგიზე მნათი.

ეცადა კიდევ, მაგრამ მახვილმა
ვერ დაადუმა ელვარე გული,
გული, რომელზეც უფლის სახელით
ვაზის ჯვარია ამოქარგული.

ეშმას ნასროლი ღვარძლი და შხამი
ნინოს ვაზის ჯვარს ასცდა,
ვენახი, რომელსაც ჩააჭრეს ფესვები,
კვლავაც აგრძელებს გაზრდას.

ვაზმა განკურნა გულის ჭრილობა
და აამღერა სულის მტევანი,
ზეციდან გვლოცავს თამადა – უფალი,
ფესვებს კი გვითბობს მზე – ქეთევანი.

2014წ.

გამოიავდრა

ძნელია ფიქრად შეაშრე ცრემლებს
და მოთოკო ცეცხლოვანი ვნება,
ააბრიალო ნაცრიდან ცეცხლი
და თან შეძლო ფიქრთა შეჩერება.
თითქოს ვიდაცა შენ სხეულს მართავს,
გტანჯავს და სხვისი ფიქრებით ფიქრობ . . .
და სულის ფსკერზე ელვარე სანთელს
შენივე გულის ქარიშხლით იქრობ.
მშფოთვარე სულის ძახილს და წუხილს
ვერ ამჩნევენ ზეცის მწვერვალები,
ცხელ წვიმად მომსკდარ ელვას და ქუხილს
უნაზეს ფიქრებში ემალები.
ცივ ქარიშხალმაც ნაადრავ ფიქრებს
გზა უჩვენა უფსკრულეთის ქიმზე,
ჩაფიქრებული ფიქრი კი ქროლვით
ცაში აფრენილ ოცნებას უშხერს,
თან ფეთქდება ორქიდეას კვირტად,
როგორც მწუხრისას ცისკრის ნათება,
უყურებს და ვარსკვლავად ენთება
და ქარიშხალსაც არა ნებდება.
ქარიშხალი დემონური ძალით
არ ეპუება თოვლსა და წვიმას . . .
ვერა წყნარდება, იბრძვის და იწვის . . .
და ორქიდეასთან ჩაეძინა.
ნაზ, სურნელოვან ყვავილთა ჩრდილში
ქარი წყნარდება, სურნელში ქრება . . .
და მარადიულ სულთან ჭიდილში
გამოიავდრა ღამის ფიქრებად.

2015 წ.

ძღვანოსილი და უძღვარი

ზუსიური მხედარი

უფლის გამოცდა ვინც ჩააბარა,
ემშაკს და ბნელეთს შუბით ვინც ებრძვის,
ვინც ყველა ტანჯვას რწმენით გაუძლო,
მოწამეობის გვირგვინი ელის.

დიდგორის ველზე აჩრდილი დადის
შავნაბდინი, უშიშარ მხედრის,
ყაყაჩოებსაც ატყვიათ კვალი
არაგველების დანთებულ ცეცხლის.

წმინდა სამებამ ფესვი გაიდგა
მარადიული სულის წიაღში
და განგმირული დრაკონის ცეცხლი
ნაცრად ქცეულა შავ-ბნელ წყვლიადში.

წმინდა სხეულმა არ გაიკარა
მძიმე ლოდი და ბასრი მახვილი,
ქარს გაატანა, დაასამარა
აპოლონის და ზევსის აჩრდილი.

ღრმა ჭრილობები რწმენით განბანა
ჭეშმარიტების წმინდა სამებამ
და უკვდავებით მადლშემოსილად
რწმენა აკურთხა ექვსგზის წამებად.

ფარდა ახადა ბომონდის სიცრუეს
და დაამკვიდრა სიტყვა მართალი,

ბრძოლის ჟინით და ურყევი რწმენით
დაასამარა ყველა წარმართი.

ემშაკისეულ ძალით მართული
რომის სიცრუე და სისასტიკე,
ღვარძლით ავსილი და უნაყოფო,
მომპალ ფესვიან ხეს მოაწყვიტა.

მზით გაუნათა სელინოსს ბნელი,
ფარისევლობა ბნელს შეატოვა,
რწმენით, ბრძოლით და ურყევი სულით
გულში უფალი სანთლად ჩატოვა.

შავი ბურუსი ნათლით გაფანტა,
დატოვა ურმის ბორბალზე გაკრული,
ზეცის მამაცი, შავნაბდნიანი მხედარი
უფალს ეახლა რწმენის ბორბალზე ჯვარცმული.
.....

ქართველთ მფარველო, წმინდა გიორგი,
ქედს გიხრის ბოდბე, ლომისა, ლაშარი,
შენს ნაკვალევზე სანთლის კვალს ტოვებს
უფლის რჩეულთა დიდი ლაშქარი.

2014წ.

ქრისტოსის სურღი

(მამა გაბრიელის საფლავთან)

ძნელი ყოფილა წმინდა სულის წინ მუხლის მოდრეკა,
ღრმად ჩაგაფიქრებს, თანაც გაშინებს ძალა ძლიერი, ზეციური
და ანგელოზთა ნაქსოვ ჭილოფით შემოსილი
გეაღერსება ღვთის მონა, სული მართალი, მარადიული.

ეაღერსება სულის სითბო რწმენის მწვერვალებს,
მღუღარე კუბრში იხარშება ცოდვილ სულთა მღვრიე დღეები,
შველას ითხოვენ, სადღაც გარბიან ქედმაღლობა, ამპარტავნება,
ცეცხლს მისცემია სიცრუე და ეკლიანი ბნელი ტყეები.

ბოროტი სიტყვაც აღსარებისთვის თავის რიგს ელის,
მის სიბოროტეს სიყვარულმა ჩაუხერგა სავალი გზები,
მისივე ბოღმით მონადენმა ცრემლის მდინარემ
ზეღვე შეახმო ამპარტავნების პირქუში, შავ-ბნელი ფრთები.

თვით სიძულვილიც მწუხარებამ, სევდამ მოიცვა,
არცერთი გული ღღვიდან მას არ გაიკარებს,
გული თავადვე მარადიული სიყვარულია,
მის გარეშე კი სიძულვილი ვერ გაიხარებს.

სადღაც მოისმის ანგელოზთა ნაზი გალობა:

– ნუ განიკითხავ სხვის ცოდვებს და ხორციელ ვნებას,
ყველაზე დიდი ცოდვილი ხომ თვითონ შენა ხარ,
ნუ გადაუხვევ სისხლით ნაწერ უფლის ამ მცნებას.

სვეტიცხოველიც სევდანარევე ღუმილით გვიმზერს,
ჯვარსაც არ ტოვებს ნათელი და ცის ელვარება,

სულს მოფენია მოკაშკაშე, ციური სხივი
და უკვდავების ტკბილ სამყოფში მიეჩქარება.

2014წ.

ქრისტიანული წრემლის სახე

შიოს საფლავზე ლოცულობენ მღვიმის ბერები,
თვალს გვინამავენ ღვთისმშობლის ნაკურთხი ცრემლები,
რწმენას გვიძლიერებს ლოცვით გამთბარი ღღეები
და „კირიელეისონის“ უკვდავი ბგერები:
უწმინდეს ძელებით სპარსთა შემმუსვრელმა
და ცოდვილ სულთა განწმენდის მსურველმა
მთელი სამყარო ქვაბულში ჩასტეი
და მგელი უვნებელ ბატკნად აქციე.
ბნელ უდაბნოში სამოთხე ინატრე,
ქრისტეს სიყვარულით ცოცხლად დაიმარხე.
უფალმა შეგამკო სულიწმიდის მადლით,
სამშობლო განმინათლე წმინდა ემბაზით.
ამპარტავნება გულს არ მიაკარე,
საკვებად მტრედის ძღვენი იკმარე.
ცოდვილებს დაგვინთე უფლის სანთელი,
გულიდან გვიკმეი წმინდა საკმეველი.
ნინოს ვაზის ჯვარი გაგვიძლიერე,
ბარძიმით, ფეშხუმით დიდ მადლს გვაზიარე.
კვერთხის შეხებით მტკვარი გააჩერე,
სინანულის ცრემლით გული აამღერე,
რწმენის სიდიადე მუდამ განარება
და გულს მიაჭედე წმინდა სახარება.

2013წ.

უფალს ეახლე ანთებულ სანთლად

ნუ შეუყვები აღმართს,
თუ გული არ გთხოვს ამას,
მას წმინდა სული მფარველობს,
არ გაპატიებს ღალატს.

თუკი შეები აღმართს,
ნუ გადაუხვევ ამ გზას,
განაწყენებ გაზაფხულს
და დაიყენებ ზამთარს.

თუ გული გერჩის, ძმობილო,
თუ აუყვები აღმართს,
გულში ჯვარი ჩაიჭედე,
არ შეუშინდე ჯალათს.

ნუ დაუჯერებ ეშმაკს,
არ შეეგუო მათრახს,
რწმენა და სიყვარული
გულში აგიგებს საყდარს.

რწმენით გაკვალულ ბილიკებს
სულის გოლგოთაც ახლავს,
ჩაიწვი, კვლავ წამოუნთე,
უფალს ეახლე ანთებულ სანთლად.

2014წ.

უფალო, მანიშნე ჩისი თქმა გინდა

უფალო, მანიშნე ჩისი თქმა გინდა,
რად გამაღვიძე მძინარე ღათვი,
მიწის ნასუნთქს და ზეცის ნაფიქრალს
რად შეატოვე ელვა და დარდი.

რად დამითოვე ატმის ყვავილი,
რად შეაყარე ყრუ კედელს ცერცვი,
უცხო სხეულში გამომახვიე,
გადმომილოცე პრომეთეს ცეცხლი.

მირჩევე, ვით ბავშვი კვლავ დავიბადო,
ემბაკს დავუთმო თავის ცოდვები...
გაეშმაკებულ ანგელოზივით
ჭეშმარიტებას მაინც ვშორდები.

საკუთარ თავთან ღუელში მიწვევე,
მიხმობ, მეძახი უდიდეს განცდით,
მითხარი, ღმერთო, მაშინ რაღა ვქნა,
თუ ამ ბრძოლაში კვლავაც დავმარცხდი.

2014წ.

უფალო

შენივე სახლში მუხლმოყრილი
შენს თვალებს ვუძხერ...
და ველოდები...გაორებულს ჩემს გულს,
გრძნობებს რას ურჩევე.

შენი გულიდან ნადენმა სისხლმა
მხურვალე ლოცვის ცრემლების წვიმამ,
ნაალერსები სიწმინდის ალით
კელაპტარივით სულში იწვიმა.

საიქიო თუ შორიდან გვიძხერს,
ჯოჯოხეთი ხომ აქვეა, ახლოს,
ურწმუნოება და უზნეობა
ყოველდღიურად სახეზე მათოვს.

სათნოება და სიყვარული კი
ბრმა სიძულვილმა ხავსად დანამა
იქნებ მირჩიო, როგორ მოვიქცე
და როგორ შევძლო ამის ატანა.

ისიც მირჩიე, როგორ გავფანტო
ამ ცოდვილ მიწის მსუსხავი ბინდი,
რით ვანუგეშო და რა ვურჩიო
მოხეტიალე ცრემლიან სინდისს.

მირჩიე, როგორ ან რით ვუშველო
პატარა გოგოს, ხუთი წლის მარეხს,
დედამისმა რომ მიაბარა
აისბერგით ცივ სამარეს.

რით ვანუგეშოთ იმ დედის გული,
ამქვეყნად ყოფნა რომ არად უღირს.
ვერ გადაწონის ვერცერთი გრძნობა
შვილთან შეხვედრის სევდიან სურვილს.

როგორ მივხედოთ, რით დავაპუროთ
სულწართმეული, მშვიერი ბავშვი,
ბელურასავით პურს რომ დაეძებს
თოვლში, ყინვაში, ბორიალ ქარში.

გამაძლიერე, რომ მიყვარდეს...
როგორც არასდროს...
ხოლო მისგან კი არ ველოდო
რადაც სანაცვლოს...

არ მეღალატოს მეგობრისთვის...
როგორც არასდროს...
და მისგანაც არ დაველოდო
... რადაც სანაცვლოს.

ჩემს სიცოცხლეს რომ მუდამ თან სდევდეს
სიმტკიცისა და ღირსების გრძნობა
და განსაცდელებს მუდამ წამლობდეს
მირონცხებული სითხისგან თრობა.

გულს ახარებდეს რუსთაველზე მოსეირნე,
ლამაზი, ფეხმძიმე ქალი.
სხვისმა სიმდიდრემ, ნაძარცვ ქონებამ,
არასდროს მომჭრას თვალი.

როდის უშველი მშობელი დედის
კურთხეულ, ლამაზ, გაძარცვულ მხარეს,
მგლებმა, ტურებმა და ნაძირლებმა
დაღვრილი სისხლით რომ გაიხარეს.

სულგანაბული ვუსმენ შენს ხმას,
იმედმოსილი მივეყვები იმ გზას,
რომელსაც ვუმზერ, თვალს არ ვაცილებ
და ის სამოთხის კართან მიმიყვანს.

სისხლით ნაყდენთი უფლის კვართია
... ჩემი დროშა,
სვეტიცხოვლიდან თან მიმყვება
... მხურვალე ლოცვა.

წინ გაგვიძეხი უფლის ლაშქრის
უძლეველ და ერთგულ მეომრებს,
რწმენის სიმტკიცე და თავდადება
სულის სიღრმეში რომ კვლავ მზეობდეს.

2013 წ.

შობა

ღვთისმშობლის ნაკურთხ მიწაზე
უფლის აკვანი ირწევა,
გულში ნანთები სანთლები,
იღვენთება და იწვება.

სარკმლიდან სულში იღვრება
რწმენის, იმედის ნათელი სხივი,
მაძლიერებს და არ მტოვებს
ათ მცნებად ჩაკინძული მძივი.

ჩვენთვის დაბადა მშობელმა,
ჩვენი იტვირთა ცოდვები,
ცხოვრების გზას გვინათებენ
გულით ნათქვამი ლოცვები.

ვარდები ვაჩუქეთ ერთმანეთს,
ეკალმოცლილი გულებით
და ერთმანეთს დავაბრალოთ
უფლისა სასწაულები.

2013წ.

სურთოხოვილი

იქ, სადაც არაგვს მტკვარი ერთვის და
აქაფებული მოაქვს ზვირთები,
დგას ჩვენი რწმენის ძველი სიმბოლო,
სიმბოლო ღმერთის, ღამის ფიქრების.
ბევრი ძველი და კერპი დაიმსხვრა,
ვერ გაუძლო ბედისწერას და დროს,
წმინდა ტაძარი კვლავ სანუგემოდ
მცხეთას ამაყი მზერით დარაჯობს.
მცხეთაც შეჰხარის ამ წმინდა ადგილს,
იცავს ბრყვთაგან, ავი სულისგან,
მისადმი კრძალვას ვერვინ ამოშლის
ყველა მცხეთელის კაცურ გულიდან.
ეს ღვთაებრივის გამარჯვებაა,
მრევლი ლოცულობს წმინდა ტაძარში,
ღმერთსაც ავედრებს ტანჯულ მხარეს და
ღვინოსაც შესვამს შემდეგ მარანში...
სამი სანთელი და კელაპტარი,
წმინდა ნინო და სამოთხის კარი,
წმინდა ილიას თვალები...დარდი...
და მოციმციმე სინათლე მთვარის...
ნუგეში ყველა მორწმუნე კაცის,
ყველა ცოდვილის და ყველა მართლის,
მირონცხებული მკლავი ოსტატის,
სვეტიცხოველი და სვეტი ნათლის.

2013წ.

ვარდის სინათლე

ვარდის სინათლე

მზემ გაუღიმა მთვარის ბნელ აჩრდილს,
თან შეაპარა გრილ ნიავეს თვალი,
გამოიკვირტა წყვილი შინდის ხე
და დაიბადა ზღაპრის სიზმარი.

მალე ზამთარიც ისწავლის ხატვას
და დამიხატავს სითბოს თაიგულს,
ლამაზ ფერების უკვდავ სურნელით
გაზაფხულივით დაენთება გულს.

ჩაფიქრებული ფიქრების მუზა
მზით გაბრწყინებულ ცაზე ისანთლებს
და ბნელ ჩრდილებში ჩაკარგულ აჩრდილს
შემემშველება ვარდის სინათლე.

2014 წ.

სურის გაზაფხული

დიდხანს მდია და მიპოვა
ფრთიან ბედისწერამ,
შემომხედა და იმ დღიდან
ამიტანა წერამ.

სულის კალმით დაწერილი
მხოლოდ ოთხი სიტყვა
სამყაროს რომ მოეკლინა
თბილ გულიდან ითქვა.

სითბოს, გულთან ჩაძინებულს,
პატიოსნად ვენდე
და მოწყვეტილ ვარსკვლავიდან
გზა იპოვეს მზემდე.

მერე ისე წამოენთნენ
მზის თვალეზზე მეტად,
რომ გაეცვენ ცივ სამყაროს
ბედისწერის ბედად.

გაფრინდნენ და დამიტოვეს
ანთებული გული
და იებით მოფენილი
სულის გაზაფხული.

2014 წ.

სინათლის რივილი

ზამთრის სიბნელის სული ნათელი,
ვით ცივი გულის თბილი სანთელი,
გულის ფერივით ნათელი ტვერი
და ამტევენებულ სინათლის რთველი,

თვალდახუჭული ცხოვრების ბოლით,
ვით გაზაფხულის ყვავილთა თოვლი
და ამ ყვავილთა სწორი და ტოლი
დაზაფრულ სახით ნიაცს მოველი.

ცივ შემოდგომის ფოთოლთ დელგაში
დამძიმებული რწმენით ვენახი,
ფიქრთა მძევალი გულით ვიძახი,
თვალხილული ვარ და დამენახე.

ნაზი სურნელით მოღვრებული
და გადახნული ეული გული,
სულის ნათოვლივით კურთხეული
თოვლის ფიფქებად ხვეული გელი.

2014 წ.

* * *

ზეცას მოსწყდა ვით ვარსკვლავი
და ცეცხლივით აბრიალდა.
ქარივით შეასკდა ხეებს
და ფოთლებად აშრიალდა.

ფიქრებად წამომეწია,
მორცხვად დამიხარა თავი,
ბნელში სინათლედ მოსულმა
სიკაშკაშით მომჭრა თვალი.

თან დამევეება აჩრდილივით,
გულიც გათბა, აღარ სცივა,
მათბობს, როგორც ცეცხლის ალი,
თან მაგრილებს, როგორც წვიმა.

ამაფრინა მთებზე მაღლა,
დამავეიწყა ძილი, დაღლა
და მიმჭკნარი ოცნებები
დეკასავით გააღალა.

ზედ თოვლივით დამეფარა,
როგორც ალპურ მდელოს ფარა
და ლამაზი ოცნებები
ოცნებითვე დამიმთავრა.

გულს შეასკდა როგორც დარდი,
როგორც ღამე, ფიქრს ესტუმრა,
თან სიზმარი გამიღვიძა
და ზღაპარიც დამისრულა.

2014 წ.

სურნელში საზღვრებს გასცდა

გულს ესტუმრა გაელვებად
და შეესხა ფრთები განცდას,
თითქოს სულსწრაფ მხატვარივით
სიბნელეში მზის სხივს ხატავს.

ვნების სითბომ დაიქუხა
ნაოცნებარ უკვდავ განძად,
ვაზის ლამაზ ყვავილივით
სურნელების საზღვრებს გასცდა.

ჩაღიმებულ ორქიდეას
გააყოლა ნაზად თვალი,
უკვდავებით ფრთაშესხმულმა
შეამსხვრია გულის კარი.

მიმოფანტა ყველგან სითბო,
წამოენთო გულის კვარად
და ოცნების თეთრ ღრუბელში
მწვერვალივით ჩაიმაღლა.

2014 წ.

სიზმარი, როდელი ჯერ არ მინახავს

ელვარე სანთლის ცეცხლი არ ქრება,
მიახლოვდება, მომადგა თითქმის,
როგორც სიცოცხლე და როგორც ვნება
მეხვევა, მათბობს, ალდება, იწვის.

მიყურებს მისი მწველი თვალები,
მწველი, როგორც მზე და როგორც სიტყვა,
სიტყვა, რომელსაც ღრუბლებში სძინავს,
მზეს ელოდება და ჯერ არ მითქვამს.

და სანამ ვიტყვი, იბრძვის და იცდის
და როგორც მთვარე, ფიქრს ვერ ელევა,
გვირილასავით სხვის ბედის მძებნელს
მუდამ თან დასდევს ჭორი და ელევა.

მთვარე ღრუბლებში გვირილას ფურცლავს,
ერთ ფურცელს ტოვებს რაღაცის ნიშნად,
გვიმზერს, თანაც შენს თვალებში სძინავს...
ის ჩვენ დავღალეთ ცოტა ხნის წინათ.

და შენს თვალებში მე ვხედავ სიზმარს,
მე რომ მაქცია ლანდად და სიზმრად,
სიზმარს, რომელიც ჯერ არ მინახავს
ანდა თუ ვნახე დიდი ხნის წინათ.

ვხედავ, ზეცაში ვარდები ყვავის,
თავზე მეღვრება მაისის წვიმად
და შენს თვალებშიც მოჩანს ღიმილი,
მე რომ გაჩუქე დიდი ხნის წინათ.

და ეს ღიმილი არის გულწრფელი,
როგორც პატარა ბავშვის ქვითინი,
მარადიული, ვით ციხე-კოშკი,
აშენებული ქვითა და კირით.

.....

ორივე დუმს და ორივე იცდის,
ღუმილის ბილიკს გადიან ერთად
და ვერ ხვდებიან, ბილიკის ბოლოს
მათ რომ დახვდებათ ღუმილის სევდა.

2014 წ.

გამოინათუქს

ყინავს, სიცივე ძვლებამდის აღწევს,
უკუნეთ ბნელში ჩარჩა ცისკარი,
ბინდმა დაფარა ირგვლივ ყოველი,
ყინულად იქცა სითბო, სიზმარი.

ღღე ღღეს, ღამე კი ღამეს მიება
და ეს ქაოსი გულმა ინება,
ვიცი, მომიწევს ადრე თუ გვიან
ამ ქაოსების მონანიება.

მალე ზაფხულიც გამოიზამთრებს,
ცაში გაიდგამს ფესვებს სინათლე,
გამოიდარებს სევდა და დარდი
და ბედის ვარსკვლავს გამოინათებს.

გამოინათებს, აბა, სად წავა,
ღამესიზმრები თოვლის ფანტელად,
ჩამომიქროლებ ქარიშხალივით
და ყინვა სითბოდ მოიფანტება.

2014 წ.

* * *

გადარეულა სამყარო... თითქოს გვემზობა თავზე,
გამგელებული ბატკანი მგელს შესაჭმელად დასდევს.

მზე, ცეცხლოვანი მზერით, გზას აღარ უთმობს მთვარეს,
მწყერი მიმინოს ეტრფის, ნაზად უნაბავს თვალებს.

ზამთარს თოვლი გაპარვია, ზაფხულს დღეები ცხელი,
რიჟრაჟზე მთვარე მხნედ მიმზერს, არ ჩანს ღამენათევი.

და ბედისწერაც არ ცხრება, მიმაღავს თავის სახეს,
სცხვენია, თვალებს მარილებს, რადგანაც მიგებს მახეს.

მისმა ცეცხლოვანმა მზერამ უკვე დამიგო მახე,
ის მხოლოდ შენკენ მახედებს და მაჩვენებს შენს სახეს.

ბუნების ყველა კანონი განზე გამდგარა თითქოს,
შენზე ფიქრები მიხმობენ და მხოლოდ შენზე ვფიქრობ.

ხეზე შემხმარი ვაშლიც ნიუტონს ვეღარ ხედავს,
მეც მხოლოდ შენ მიზიდავ, ვაშლი – ჩვენ... ორივეს... ერთად.

აღბათ, ღღეს ძლიერ მოთოვს, ქარს გაიტაცებს ფიქრები,
მეც გაპიტაცებს ფიქრები და ქარად გარდავიქმნები.

2014 წ.

გაშრიალდა როგორც ქარი

შემეფეთა მზის ფერებად,
ამიყვავა სულის ყანა,
იქვე თავთავს მოეფერა,
მასაც სითბო წაატანა.

დამიტოვა სამი სიტყვა,
გაშრიალდა როგორც ქარი,
დამაწვიმა, თან დამსეტყვა,
ფიქრებს მისცა გასაქანი.

როგორც ჭირისუფალს სევდა,
ნაფიქრს აადვენა ფიქრი,
მთელი ცხოვრება რომ მდევდა
ცხრა მთისა და ცხრა ზღვის იქით.

რა გრძნობაა ამორძალი,
სიხარულს რომ ასდევს ცრემლად,
თუნდაც ერთი წვეთის ძალით
გული რომ ქუხს და რომ ელავს.

ბნელს რომ გაგინათებს ელვით,
რომ მიფრინავ, მაგრამ არსად...
ქუხილსა და სეტყვას ელი
უპატრონო ძაღლის მსგავსად.

სულ მაღლა და მაღლა მიჰქრი...
თვალცრემლიან ფიქრთა წყება
სურნელების თბილ დინებით
ნაოცნებარ მთვარეს სწვდება.

2014 წ.

ვნიპილ ქარში

წამოიმღერა მამალმა სხვენზე
და ამეღვენენ ფიქრები შენზე,
ფიქრები შენზე და არა სხვებზე,
თუნდაც მთვარეზე, ან თუნდაც მზეზე.

მომდევს და მივქრი, როგორც ნიავი,
მწარედ მილიმის ბინდი, წყვლიადი,
თან ზეციური და თან დიადი,
ნაზი, მზიანი და გულზვიადი.

თითქოს მეწვეა მძიმე და ბნელი,
როგორც სამყარო და როგორც ეჭვი,
ეჭვი ვერაგი და სისხლისმსმელი
მაიმედებს და მამხნევეებს შეჭმით.

ავ ფიქრებიდან აზრებიც მოდის,
აზრს არა ტოვებს ღელვა და შფოთი,
გულს კი ცივი და პირქუში ლოდი
და მეკითხება: ვინ ანდა როდის?

და ამ კითხვაზე პასუხობს გული,
სულის ძაფებით ამოქარგული,
ლამაზ ზდაპრიდან გამოპარული
და სასურველი, ვით გაზაფხული.

როდის და მაშინ, როცა ცივ ღრუბლებს
მიმოფანტავენ ვნების ქარები
და დახვესებულ სიცივის ფერებს
ველარ ჩაიტევეს მისი თვალები.

2014 წ.

მზე ამოვიდა და მაინც ბნელა,
შემოიძარცვა ცათა ფერები,
დაღლილ ფიქრებით კვლავ დაგეწევი
და ოცნებებით მოგეფერები.

ქარი ბობოქრობს, თან სადღაც მიჰქრის
და თან მიჰყვება ვარდის სურნელი,
მეც მიმაქროლებს ნაზი ნიავი,
მარადიული და სასურველი.

წამოგეწევი, როგორც დამეს დღე,
როგორც ღრუბლებში ჩაკარგულს ქარი,
კვლავ მიეცემა ფიქრს გასაქანი
და გაიღება ოცნების კარი.

2014 წ.

ფურია

მზე ამოსული შხარასა,
შენი თვალების ფერია.
მე როსდა შემოგათენდე,
ჩემო ლამაზო ფერია.

როცა ვერ გხედავ, ვღონდები,
ის დღე შავი და ბნელია,
სად, როდის შემოგადამდე,
ულამაზესო ფერია.
სულიერიც და უსულოც

დილის მზის სითბოს ელიან,
მეც შენ მოგელი, ფერიავ,
უმეზოდ ყოფნა ძნელია.

ქალის წინ მუხლის მოდრეკა
მხოლოდ ვაჟკაცთა ზვედრია,
არც ქვაზე და არც ქალაღღზე,
ეს გულის ძარღვზე სწერია.

მზის თვალები და ღრუბლები
ავდრად და დარად მფენია,
მთებივით, ნისლდაფერილით,
ფიქრებად ცად მიფრენია.

შენი მოღრუბლული სახე
მოღერებული ცელია,
გამიღიმე და მომხედე,
თვალს ბევრი ცრემლი სდენია.

შენდამი ეს სიყვარული
არ ახალია, ძველია,
შენი ავად მახსენარი
ჩემი მოსისხლე მტერია.

მეც ამ ლტოლვის და სიგიჟის
არც არასოდეს მრცხვენია,
ის ხომ ზეცისგან ნაკურთხი
მარადიული ძღვეენია.

2014 წ.

საოცნებო მზის ასული

საოცნებო მზის ასული,
მომღიძარო მთვარე,
უიმედობის სუდარა
რად გადამაფარე.

გაახილე ფართოდ თვალი,
ნუ ხარ დაზაფრული,
გაიღიმე, გაიბრწყინე,
დამანახე გული.

ამადევნე კოჯრის ნიავეს
და თრიალეთს დამანისლე,
გაზაფხულად რომ გესტუმრო,
მერცხლების ფრთები მაღირსე.

მზის ნაქარგი უფლისციხე
და შეშლილი ღამე,
დამიმსხვრიე ციხის კარი,
მხსნელად მომეძაღე.

შემომხედე, გამასინჯე
ხე-ცნობადის ვაშლი,
თორემ ცაში ავფრინდები,
არწივის ფრთებს გაეშლი.

ქარიშხალმა გადალეწა
ჩემი სულის სამანი,
შენმა ერთმა შემოხედვამ
ამირია გზა-კვალი.

ყვავის, ხარობს აღონისის
ოქროსფერი სიზმარი,
წამოენთო თეთრ აპრილად
და შეალო ცის კარი.

მაგნოლიაც ააყვავა
გაზაფხულის სურვილმა,
შენმა გულმა, თვით სურვილმა,
რად არ მომისურვილა.

მითხარი, სად დავეძალო
შენგან მოგზავნილ სიზმრებს,
ანდა რაღა მოვუხერხო
გულს ჩასაფრებულ ფიქრებს.

შენ ხომ დროსავით იქცევი,
წარსულში გამირბიხარ,
მე კი მინდა ჩემთან იყო,
სულ აწმყოში მინდიხარ.

დროზე, თორემ ჩაიფერფლა,
ძალას კარგავს ხანძარი,
გააცოცხლე, გააღვივე
ჩამწვარ გულის ნაცარი.

საოცნებო მზის ასული,
მომღიძარო მთვარე,
შემომხედე, გამიღიმე,
ცად გადამეფარე.

2014 წ.

მეორეული ვარიანტი

მე ერთგული ვარ შენი,
გუშინ, დღეს, ხვალ და მარად,
სიყვარულისთვის ვცოცხლობ
და ამას არცა ვმაღავე.

გულს არ ვაკადრებ ღალატს,
გულშივე გავშლი კარავს,
სიყვარულისთვის მოვკვდები,
მოვირგებ შაჰიდის ქამარს.

უკვე ზამთარიც მოვიდა,
ისიც სიყვარულს მათოვს,
... ოღონდ უფალმა შემინდოს,
... გულმა არ მიღალატოს.

2014 წ.

ზუსტი ზღაპრად

გამოქცეული პირქუშ დამეებს
მშფოთვარე სულის თეთრი ღანდები,
გულში ნადები, ცეცხლად ნანთები
მოჰქრიან დღეთა გაელვარებით.

და გარინდულმა ფიქრთგასაყარზე
წამოიმღერა მთვლემარე ბინდმა,
თეთრ ფიფქად ფიქრში შემომიფრინდა
და იქ იპოვა ზღაპრული ბინა.

ნაზმა, ღამაზმა, როგორც საღარმა,
სათნობის და სითბოს საღარმა,
ბუმბულზე სუსტმა, მასზე პატარამ
ცის საზღაპრეთი შემომატარა.

ცა გადამიხსნა ნათელ სხივებად
და წამომანთო ელვარე ღამპრად,
შეტოკდა მუხად, კაკლად და აკვნად
და გამაბრწყინა ზეციურ ზღაპრად.

2014 წ.

შენ დაგიძიებენ

სადღაც შორს, ბნელში, უკუნეთში
დაფრინავენ ფიქრები ჩემი.
ფიქრები, გულით ნაფერები,
დაუღლეელი, ცეცხლივით მწველი.

ცეცხლივით მწველი და მებრძოლი,
მარადიული, ჩაუქრობელი,
მოალერსე, შველივით ნაზი,
მეციხოვნე და გულთამპყრობელი.

დაფრინავენ... შენ დაგეძიებენ... თუ გიპოვეს,
იცოდე, რომ მაგრად ინანებ,
მის ველურ ვნებას
ვერ გაუძლებს შენი სინაზე.

2014 წ.

შაქრალაქი

ასე ამაყად ჩემს გულში
ქალავ, რად დაიარები?
ფიქრთა მთოველო, გამოჩნდი,
გამოჩნდი, ნუ იმალები.
ქარებს ვერ დაემალება
ეგ გიშრისფერი ლალები,
ნეტავი, სად დაფრინავენ
შენი ელვარე თვალები.
გახსოვდეს, ციდან დაგყურებს
არწივის წყვილი თვალები,
კლდისა და ყინვის მხილველი,
მაგ ელვარებით მთვრალეები.
მოსწყდება და შეგეყრება,
ჩაგ ხედავს... შაებრალეები.

2014 წ.

მოვიდა ლამაზად

მოვიდა ლამაზად,
თოვლივით...
ხელისგულზე
ფიფქად დამადნა
კლდესავით ცივი,
ფიფქივით თეთრი,
მასავით პატარა
ქალი.
სუსტსა და უვნებელ ღრუბელს
დამეწია და
თავს დამატყდა
დაუნდობელი, გულცივი,
პირქუში, ცივისსხლიანი
ქარი.
როგორც სურვილმა,
გულში და სულშიც
ქარიშხლად და ცეცხლად
იარა,
ნაზ, აყვავებულ
სურნელოვან
ვენახს სეტყვასავით
გადამიარა
და როგორც ჯვარცმულს,
ეკლის გვირგვინი
დამადგა
თავზე,
ბედნიერ სახით
წამოიმღერა ლექსი
ვნებით ჩამომჰკნარ

ვარდზე,
შემდეგ მივიდა სუფრასთან,
ჭიქა შეავსო წითელი ღვინით,
დალია...
ცას შეხედა...
და გადგა განზე.

2014 წ.

ნანატრი ვარსკვლავი

მესმის სიტყვები უფლის,
ძლიერი კივილი გულის,
მთხოვს აღსარებას სული
და საიდუმლოს ამოხსნას
რთულის,
ყველაზე რთულის.

მზე ჩემსავით დაიღალა,
ვეღარ დამნათის თავზე,
სიბნელით გალაღებულს
უბრწყინავს თვალები მთვარეს.

ნანატრი ვარსკვლავი მხოლოდ
ახელს ციმციმა თვალებს,
გულისნადებსაც ამხელს,
ღიმილს გვიგზავნის ყველას:
ზეცას, ხელს, გულს და თვალებს.

და როგორც გუშინ,
დღესაც
თვალის შევლებას
ვასწრებ,
მისით თვალია საესე.

გულს და ხელს
ვერაფერს ვუხერხებ,
ვარსკვლავამდე
ვერ ვაწვდენ.

ძმებო, მომხედეთ მალე,
გზას ველარ ხედავს მთვარე,
ასწრებს წუთები წამებს,
გამაცურვინეთ მდინარე
და თან მირჩიეთ რამე.

რა არის მიზეზი ამის...
მისი სიმაღლე
თუ ჩემი სიმდაბლე?!

2014 წ.

ხარობს ოცნება

ლოთი არა ვარ, გამირბის სიფხიზლე,
მომნატრებია სულის სიმშვიდე.

მომნატრებია ქარი და წვიმა,
ენებით აღვსილი ცხოვრებაც მინდა.

მომნატრებიხარ, როგორც მთას ნისლი,
რა შორს წასულხარ... მაგრამ დაგიცდი.

სადაც აყვავდნენ ორქიდეები,
ნათელს დანებდნენ ბნელი დღეები.

აზრმა იპოვა კვლავაც ცხოვრება,
მეხსიერებას ცდის მოგონება.

ქვესკნელი იწვის... ხარობს ოცნება,
კუნძული... პალმა... და საოცრება.

2014 წ.

თავს დამდგომია შენი ჩრდილი, როგორც გვირგვინი,
მას რაღა უნდა, რატომ მტანჯავს, ვერ გამიგია.
ქარებს არ სძინავთ, არ ადარდებთ გრძნობა, სურვილი,
ის კი... ის ჩემში ფესვგადგმული მძიმე ტვირთია.

.....

უხილავ ძალამ ჩვენ ორს შორის გააბა ხიდი,
შენ თვალს არ ახელ, მოგ ხვევია შავ-ბნელი ბინდი,
ბედისწერამაც არ გარგუნა ოცნების ნიჭი,
შემოგაძარცვა და მიმაღა გრძნობები დიდი.

გადამწიფებულს, რად არ მწურავ ყურძნის მტკეცებად,
სტუმარმა შენმა კვლავ თიხაში რომ დავიდულო,
შეაზანზაროს მარნის კარი ღვინის სურნელმა
და ამ სურნელმა გულის კარიც ფართოდ გამიღოს.

და როცა შემსვამ, არ დაგექცეს არცერთი წვეთი,
შენში რომ ჩავრჩე როგორც ცეცხლი და როგორც ღვინო,
როგორც წითელი, ზეციური, ღვთიური ძალა,
მისმა მადლმა რომ მძევალი სული კვლავ გამაღიმოს.

ძილს მიცემული და მთვლემარე მთვარის სინათლე
ვერ გააბრწყინებს ბნელით შობილ უკუნეთ ღამეს,
გული მზიანი... მოკაშკაშე მზე გულიანი
მოწყალებათ... ის გვიგზავნის ზეციურ ნათელს.

2014 წ.

ზღმქუთად ტუჭილის ნაყოფია...

წრემკამდის მწარე

ღიას, არის გული, დიადი გული...
პატარა... დიდ სითბოს მალავს,
არის სხვაც... დიდი... უზარმაზარი,
ის გულს ჩრდილით ვერ ფარავს.

მისი გზა მუდამ დანადმულია...
მას ვერას აკლებს სიკვდილი,
იღიმის... მუდამ ამაყი...
სასტიკ ბრძოლებით ღონემიხდილი.

მისი თვალები არწივის ფრთებით
დაჰქრის ღრუბლებზე მაღლა,
დარდიანდება მოძმის სიბრიყვით,
მაგრამ არ იცის დაღლა.

მისთვის უცხოა ღალატი, შიში
და ვერ აშინებს ყინვა და ქარი,
არ იკეტება, მუდამ ღიაა
მისი სარკმელი, ჭერი და კარი.

მეც გამოვალე გულის სარკმელი,
დიდმა მწუხრმა რომ ათიოს ღამე,
გულში სინათლე მზემ დამიტოვა,
ხოლო ფიქრი კი სევდიან მთვარემ.

ბედისწერა კი, ცაში ნახატი,
მაღლა, სულ მაღლა, მიჰქრის

და მთის ჩრდილებიც მას მიჰყვებიან
და მიჰქრის მათზე ფიქრიც.

ვერ შეაჩერებ ფრთიან ოცნებას,
ვერც უკუნეთში ცას მომწყდარ ვარსკვლავს,
შემოდგომისას ხის ფოთოლცვენას
და შენკენ დაძრულ ზღვის მეცხრე ტალღას.

ვერც დაეწევი, ვერც დაარწმუნებ,
ვერც გააჩერებ გასროლილ ისარს,
მისი მიზანი მხოლოდ გულია
და ის არ სცდება მიზანს.

ვერ შეაჩერებ კლდის ჩანჩქერს,
მწუხრისას ნაშობ სევდიან ბინდს,
ვერ შეაჩერებ ვერც ბედისწერას,
ირმის ნაფრენის წამიერ ჩრდილს.

და ეს სიმაღლე ისე მიტაცებს,
როგორც მთის ფუტკარს მინდვრის ყვავილი,
როგორც თეთრ ბუმბულს ძლიერი ქარი
და ცხელ გულს გრძნობა ჯერ არგანცილი.

გულიც მიჰყვება ბედის ნაკვალევს,
ოცნებას, სითბოს და ნეტარებას
და იცის, როგორც მწყურვალს კლდის წყარო,
აპრილის წვიმა მოენატრება.

შავი ღრუბელი, ცივ სეტყვის მაცნე,
მსხმოიარე ვაზს, არ მტოვებს მარტო,

ვერ გამიგია საით მივდივარ, რატომ მივდივარ,
ან ამ სიცხეში ყინვა რად მათოვს.

უწმინდეს ღვინოს, გულში ჩაწურულს,
ეკლიან გვირგვინით რატომ ხვდებიან,
ანდა სიზმრები, სულის მეკვლენი,
ტკბილ ოცნებებით რით ვერ ძლებიან.

რამ შეაყვარა ზღვაში დაკარგულს
და ბედთან მებრძოლს თეთრი თოლია?
– ვსვამ მე ამ კითხვებს, პასუხსაც ვეძებ,
მაგრამ პასუხი ვერ მიპოვია.

გიყვარს ... გიყვარს... დიახაც გიყვარს!
თავს არ მანებებს მთვლემარე მთვარე.
ღროა გაიგო, ზედმეტად ტკბილის ნაყოფია
... ცრემლამდის მწარე.

2014 წ.

* * *

ეროსის ცეცხლმა, როგორც ქარმა, გაუღვივა ვნებას ხანძარი.
იმავე ცეცხლით ჩაიფერფლა აღმოდებული სულის ტაძარი.

სასოწარკვეთილს შემომამშველეთ მონატრებული სიტყვა,
იმედს და ვენახს თავზე დაატყდა უიმედობის სეტყვა.

ოცნების მთაზე შემომჯდარ ბნელ და სევდიან ღრუბელს
გვირილა მომღიმარ სახით მზის თვალებიდან უმხერს

და მეც გვირილას თვალებით ცეცხლში შეღწევას ვბედავ,
იქ კი, ფერფლში და ნაცარში, იმედის მარცვალს ვხედავ.

სხეულთან ერთად ფერფლად ქცეულა მარად მშფოთვარე ვნება,
იდუმალეობით მოცულ გრძნობას კი კვლავაც მეფობა ნებავს.

და წამოვიდა ფიქრები, აზრები, სიტყვები... წვიმად,
მხოლოდ ერთს ვითხოვ, მხოლოდ ერთს... მე სხვა სულაც არ მინდა.

ბედის ვარსკვლავი გულის სარკეში თაფლისფერ თვალებს ახელს
და იქვე ხატავს ნიკალას ფუნჯით ოცნების ქალის სახეს.

2014 წ.

ბედის ვარსკვლავი

სანამ ბახუსი ჯერ კიდევ მეფობს
და სანამ ღვინო დაკარგავს მფარველს,
ბედის ბორბალი სვლას შეაჩერებს
და ქარი მთებზე ნისლად გადამფენს,

ნაზი ნიავი ცაში გამფანტავს
და უდაბნოში შესცივათ ქარებს,
მიწა მიმიღებს თავის ნაწილად,
ხოლო ვარდები დახრიან თავებს,

გამახსენდები... ძალას მოვიკრებ,
ავედევნები ზეციურ ჰანგებს,
ცაში ვარსკვლავებს ჩავეხუტები
და ვაზიარებ ჩემს გულის ნაღებს.

ზეცას მოსწყდება ბედის ვარსკვლავი,
ვერცერთი ძალა ვერ შეაკავებს,
მას თან მოჰყვება ვარსკვლავ-ბიჭუნა
და დაგიკოცნის მაგ ლამაზ თვალებს.

2014 წ.

* * *

შემომიტია მძაფრმა სურვილმა,
რომ ცივ ზამთარზე აღარ ვიფიქრო,
ფრთები გაეშალო, როგორც არწივმა
და ლამაზ ლექსად ცაში ვიფრინო.

გამოვიტირო ბნელი წარსული,
ოცნებებისგან გამოვიდინო
და თეთრ ღრუბლებში ნისლად წასულმა
შენს წამწამებთან გამოვიღვიძო.

2014 წ.

* * *

ქალი ამინდივითაა,
დარობს, ხშირად ავდრობს,
მარტივით ჭირვეულია,
წვიმს... და თოვლსა ნატრობს,
თავს ქარიშხლად დაგატყდება,
დაგსეტყვავს... დაგათოვს,
ღრუბლად შემოგეპარება,
ფიქრებით გაგათბობს,
ვაზივით წამოენთება
და მზერით დაგათრობს,
ნისლივით მიიმალება
და მაინც არ დაგთმობს.

2014 წ.

გულო სინათლე

ცად ქროლვაში თეთრი ნიაკქარი
ახმიანდა ფოთოლცვენის ფერად,
უნაზესი ზეციური ფრთებით
საოცნებო სიზმრად მომეფერა.

მომეფერა და სულის სიმამდე
ააცრემლა მთვლემარე იარა,
მწვერვალებზე არწივების ქროლვით
გულთა სინათლე ააფრიალა.

2014 წ.

გაუფრინდათ მზერა თვალეზს

ჩამიქროლა, როგორც ქარმა,
სურნელება ქონდა ვარდის,
ამ ვარდმა და ამ სურნელმა
დამიტოვა გულის დარდი.

აელვარდა, როგორც ცეცხლი
და მილიმის, როგორც მთვარე,
გაუფრინდა მზერა თვალეზს
და გრძნობები გადაუთვალე.

2014 წ.

ტუჩილი ზღაპარი

მთვარიან ღამეს ვარსკვლავებმა

წამიკითხეს ტკბილი ზღაპარი:

ულამაზეს ქვებს თეთრმა მთვარემ

მოაყარა სიცოცხლის მარცვალი,

სტრადივარიუსს ცივ სამარეში ვიოლინოს ლოცვა ჩაესმის,
მარგარიტა კი გრძნობას ჰკარგავს

ფიროსმანის ხვევნა-ალერსით.

ალექსანდრეს საფლავზე ნინოს ცრემლით

გაცოცხლებული ია ამოდის,

პროსერპინა პლუტოს დახმარებით ქვესკნელიდან ამოდის,
აღმოდებულ იფნის კუნძიდან კი შენი სუნთქვის ხმა მომდის.

ღრმად ჩამისუნთქე, ძალიან გთხოვ, ღრმად ჩამისუნთქე,
რომ შენს სხეულში შევფრინდე და ცეცხლი დავანთო,

იქ მიმოვფანტო მარცვალ-მარცვალ ჩემი ლექსები
და ნორჩ ბალახზე, როგორც ჯიხვმა, გავინავარდო.

რომ შენი სულის ყველა კუნჭულს ჩავეზიარო,

შენი ცოდვები ვადიარო უკვე ჩემებად,

თავსმოხვეულ და აშლილ ფიქრებს ბრმად ჩავეჭიდო,

იქნებ გავიგო მე უშენოდ რა მეშველება.

რომ ამ წყვილადში სიყვარული ამოვიკითხო,

ფარისევლობა, სულმდაბლობა არ ავაშუო,

გვირილის სუნით გაჟღერებული ეს უკვდავება

გულის სიღრმიდან შენს თვალებში გამოვამზეო.

2013წ.

სიყვარულის წრემღივი ნაყოფისი

შენ, ქარიშხალო, მიმოფანტე ავბედითი, შავი ზრახვები,
თქვენ, მეგობრებო, ქვევრის ღვინით

გადაავსეთ ჯიხვის ყანწები.

გულზე შემოწულ ველურ ვაზიდან ნაწრეტ ცრემლივით
ლურჯ ღრუბლებიდან ცოდვილ მიწამდე წყლად მსურს ვიღინო
და ოცნებები, გულით ნაქარგი,

მისტიკურ ძალით რომ გაიჟღინთოს,

ძმებო, ამ ყანწში კვლავ ჩაცალეთ

სიცოცხლე და ღვთიური ღვინო.

ამ წმინდა სითხეს უკვდავების წყაროსავით რომ დავეწაფო,
აზრმა და სიტყვამ, როგორც კვირტმა იფეთქოს

და გზა გამიკაფოს.

არ გამიჭირდეს მზეკაბანში მიტოვებული მარცვლის მიგნება,
არწივის ფრთები კვლავ შეისხან მიძინებულმა ფიქრებმა.

რომ გავიხსენო ახალი და ძველი ამბები,

ვწერო ლექსები, პოემები, თუნდაც ზღაპრები.

გულში ჩავიკრა ფარნავანი, ერეკლე, დავითი...

იქვე გაჩნდება შოთა, ვაჟა ... კვლავაც დავითი...

ჩამოვირეცხო გულს ნადები ბოღმა და ჟანგი,

მუდამ თან მდევდეს ბეთჰოვენის ღვთიური ჰანგი.

ოჰ, რა ძალა აქვს ამ კურთხეულ და წმინდა სითხეს,

იგი მინათებს გონებას და მივყავარ ცისკენ.

სადღაც შორს მოჩანს ვაზის ჯვარი და ხის ბარძიმი,

ჩვენს შორის კვლავაც ძალზედ მცირე რჩება მანძილი.

სიყვარული ხომ უძლეველი გრძობათა ქარიშხალია,

გაგიტაცებს და ვერ გაიგებ ლომი ხარ თუ უფრთო კალია.

უდრეკ ქარიშხალს ხმელ ფოთლებივით

ჩასჭიდებია ჩემი გრძნობები

და მეც ლურჯ ზეცას ჩაჭიდებული ყინვასთან
მებრძოლ სითბოდ ვცოცხლდები,
ეს ჭიდილი კი, როგორც სიცოცხლე,
ღვთიური ძალით არის მართული,
დამარცხებული ვაზის ჯვარზეა ლურსმნით გაკრული...
გამარჯვებულიც ვაზის ჯვარზეა ლურსმნით გაკრული...
სულში ჩაწნულა თეთრი მანდილი – თვით სიყვარული...
წყურვილი მახრჩობს, კვლავ დამისხით ღვინო ნაკურთხი,
ნაკურთხი სიტყვით, სიყვარულის ცრემლით ნაკურთხი.

2013წ.

წერდა თბილ რიქსს

ძლიერ მიყვარხარ,
მიყვარს შენი ხმა,
ოდნავ სინაზე,
სულის სიმდიდრე
და ვაჟკაცური ქცევები შენი.

ნუ გამაგიჟებ,
ძალიანა გთხოვ,
ძალიან მინდა
აწ და მარადის
მე ვიყო შენი,

ხომ ხედავ მცივა,
გამათბე შენით – –
მღერის ვარდი და
ეაღერება მამაკაცს
თავის მჩხვლეტავი ეკლით

და კაციც
თავის გულისნაწურით
წერდა თბილ ლექსებს,
.... სურნელოვანს
ვარდს რომ შეშვენი.

2013წ.

ის მომივლინე ვარდად

დმერთო, რაც ჩემს გულს ახარებს
ის მომივლინე ვარდად,
სიტბოს და წყალს არ მოვაკლებ,
მივურბენინებ მარდად,
სიცხეს და გვალვას თავს მივცემ,
ზედ ვეწვეთები ცვარდად,
ყველა ყვავილს დავარწმუნებ
თავს გვეხვეოდნენ ჯარდად,
მზის სხივი თუ შეაწუხებს
ავეფარები ფარდად,
ზაფხულში მთაში წავეყვან,
ზამთარს ვაცხოვრებ ბარდად,
ღამით ნანახ ტკბილ სიზმარსაც
ღღისით ავუხდენ ცხადად,
ღამაზ ფიქრებს და ოცნებებს
აბიბინებულ ყანად,
მის სურნელებას ვაჩუქებ
მხოლოდ საკუთარ თავს და
ამას ვინც შემეცილება
ღღეს გაუთენებ შავად,
უკვდავებასაც ვაჩუქებ
და სიკვდილს მივეგერი მკვდარად,
მის წინაშე მუხლს მოვიყრი,
დავენოსავ შმაგად, ხარბად,
კოცნით სულ გადავალურჯებ,
ალბურ კესანეს დარად,
თავს ისე შევაყვარებდი,
ეკლებს იძრობდეს თავად.

2014 წ.

ჭეშმარილი სიყვარული მოჩვენებას ჰგავს

ჭეშმარიტი სიყვარული მოჩვენებას ჰგავს,
მასზე ბევრი ლაპარაკობს, ბევრიც აკლავს თავს,
ბევრი მისით ერთობა და არ გადავა ზღვარს,
ზოგსაც იგი აკარგვინებს გონებას და ჭკვას.
სიტყვაძუნწი კაცი მისგან პომეებსა თხზავს,
ზამთრის ტალახიან ღელეს ღამაზ ფერად რთავს,
ღამიძებულს გულის დარდით, ოპტიმიზმით მთვრალს
უხარია სიცოცხლე და ვერსად ხედავს ავს,
სათნობას, გულწრფელობას ერთ მუშტადა კრავს,
იასავით ნაზ არსებად მოგაჩვენებს თავს,
კლდედ გაქცევს და შენს გულ-მკერდზე ანაწარდებს წყალს.
არწივის ფრთებს შეგასხამს და გამძაკაცებს ცას,
ლაჟვარდოვან ცის კალთიდან დაგანარცხებს ქვას,
ჭიქა ღვინოს შეგასმევს და დაგამსგავსებს მთვრალს,
სიმღერას და ცრემლების ღვრას ვერ დააღწევ თავს,
რეალურად მისი ძალა ბევრს არ უნახავს,
ჭეშმარიტი სიყვარული მოჩვენებას გავს.

2013წ.

ღამენათოვი ოცნებები შვილად ითხოვენ

ღამის ფიქრებში განვლილი დღეები ხავსმა დაფარა,
შენკენ სავალი ბილიკებიც ბარდად ქცეულა,
ბნელმა მოიცვა ნაზამთრალი სულის სინათლე
და ცეცხლის ალიც ცივ ყინულად გადაქცეულა.

ცივი ზამთარიც გადაღალა უღმობელ ცრემლმა,
ნისლში მიმალა სიცივე და თეთრი მანდილი,
ღამენათევი ოცნებებიც შევლას ითხოვენ
და უკუნეთში თავს მევლება შენი აჩრდილი.

ჩემს ტანჯულ გულში კიდევ ერთხელ გამოიზამთრე,
მზემაც მომტაცა ჩარჩენილი სულის ნათელი,
მწუხრმა მოიცვა ეს უდაბნო, ჩემი ოცნება
და სიბნელესაც ვეღარ სძალავს ცვილის სანთელი.

2014 წ.

ოცი, შენ ვინა ხარ?

ღვთისმშობლის ნაკურთხ მიწაზე გაზრდილი,
ნაზი და სევდიანი ია ხარ,
პატარა ბელურა, გულში რომ ჩაიკრავ
და უფრთხილდები, არ მოგტაცოს ნიავმა.

ქუჩაში მოხეტიალე, ყველასგან მივიწყებული ნიკალას
ღამაზი, სანატრელი, ზღაპრული ბინა ხარ.
ფინჯანი ყავის, წითელი ვარდების მოტრფიალე,
მოწმენდილ ცაზე მოხეტქილი სეტყვა და წვიმა ხარ.

ვაჟას ჩაძინებული მწყემსი ქალი,
გალაქტიონის მერი და
მოხევე თინა ხარ.

ყველასგან მივიწყებული ქვეყნის შვილი,
მასავით ამაყი და ბრაზიანი,
კავკასიონზე ამირანის მიმჯაჭველი,
ცეცხლში გამომდნარი რკინა ხარ.

ფიქრების, გრძნობების ამშლელი,
საზღაპრეთში გამფრენი,
შემდეგ კი ცოდვილ მიწაზე დამშვები,
ძლიერი, მაგრამ ტკბილი სილა ხარ.

შენა ხარ თოვლის ფიფქი
ხელში რომ გადნება,
ჭირვეული ბავშვი,
ხშირად რომ ბრაზდება.

იცი, შენ ვინა ხარ?
ეკლიანი ვარდი,
ძლიერ სურნელოვანი
და ამავე ღროს მკაცრი.

იცი, შენ ვინა ხარ?
შელის ნუკრი პატარა,
სისხლისმსმელ მგლების
რომ არა აქვს ატანა.

იცი, შენ ვინა ხარ?
არაგვი ძლიერი,
მას ხომ ვერ აჩერებს
ჭალები ცბიერი.

იცი, შენ ვინა ხარ?
სევდა და ნაღველი,
გულში, რომ ჩარჩი და
დატოვე ნაჭდევი.

ეხლაც ვერ ხვდები,
სადა ხარ, ვინა ხარ?
ერთი რამ გახსოვდეს,
მე ვიცი ვინცა ხარ.

2013წ.

გულის სიძლირა

გაელვებულმა ცხოვრების წლებმა
იმ დღეს იცვალეს ფერი და ძალა,
როცა შენ გნახე, შენ გაგიცანი,
როდესაც ბალახს ვესტუმრე ცვარად.

იმ დღეს დავიწყე დღეების ათვლა,
იმ დღეს დაიწყო ეს საუკუნე,
იმ დღეს შემინდეს ყველა ცოდვა და
იმავე დღიდან მე განვიკურნე.

იმ დღეს შევიგრძენ ცხოვრების აზრი
და გადავეშვი სევდის მორევეში,
ლამენათევი ჩემი ფიქრებიც
გადაეხვივნენ ყვითელ ფოთლებში.

პინსონზე ფიქრიც აღარ მასვენებს,
თითქოს რუხ ფერფლად ვიქეც ადელი,
მომდევს, მაწვალებს, აღარ მეშვება
ფიქრი მტანჯველი, ცივი და ბნელი.

შენ კი, სანთელი და გულის ხატო,
მინდა სურნელით ისე დამათრო,
რომ ფიროსმანის უკვდავ ფერებით
ლამაზ ოცნებად გულში ჩაგხატო.

2014 წ.

მოგოთან ალჰურ იქს

მალე ზაფხულიც მოგვიკაკუნებს
ლამაზ ფერებით მორთულ ხურჯინით,
გამოაცილებს ფერთა მხატვარი
დაუცხრომელი ხატვის სურვილით.

წამოგვაწითლებს მისივე ფუნჯით
და შეგვატოვებს ანთებულ მზერას,
გამოგვიღვიძებს უნაზეს გრძნობებს
და დაგვიტოვებს თბილ აზრთა წყებას.

ფერდაკარგული ცივი გრძნობები
ნისლის ფერებში სითბოდ ჩარჩება
და ანთებული გულის ალერსით
ლურჯი ყინული ვერ გადარჩება.

მყინვარი ამაყ, მედიდურ მზერით
გზას მიმანიშნებს ღმერთთან,
გადამიფურცლავს პირიმზე გულს და
იქ დამანახებს შენს თავს.

და მეც მიპოვის ნანატრი ფერი
გულს რომ არ უცვლის იერს,
და ამ ფერითვე გულანთებული
მოგიტან ალჰურ იებს.

2014 წ.

რა ცოდვა მადევს ნეტავ ასეთი

რა ცოდვა მადევს ნეტავ ასეთი,
რად შემიყვარდი ასე ძალიან,
ჩემი ნაფიქრი ენგურს წყლად მიაქვს,
ღრუბლები ნისლად ჩამომბარდნიან.

ვნებააშლილი ტკბილი ოცნებით
შენთვისა ყვავის ვარდიც,
შენ ხარ სიცივეც, სითბოც,
სიხარულიც და დარდიც.

არწივის ფრთებით იმედშესხმული
დავბორიალობ ღრუბლებზე მალლა,
არ ვეპუები ქარსა და ყინვას,
არ მიწერია არც შენგან დალლა.

თოვლი მოდის და იქაც შენ გხედავ,
ფიფქებში ძებნამ სულ გადამრია,
ხან ერთს შევწვდები, ხანაც მეორეს,
ყველა შენა გგავს, შენი ღარია.

და ოცნებებიც შენით ცოცხლობენ,
შენით ეტრფიან ფიქრებს ვნებიანს,
ლამით ვარსკვლავებს ჩაუფრენენ და
დილას მთვარეზე მჯდომი ხვდებიან.

სისხამდლით კი, როცა შენ გძინავს,
ისინი კვლავაც შენთან არიან,
ჩემს სიყვარულით თავდავიწყებას
ლამაზ სიზმარში შენ გიგზავნიან.

შავი მერცხალი თან გაიყოლებს
უსიყვარულო დღეების ამქარს
და გაზაფხულიც ზღაპრად გვიამბობს
გრძნობებით დამდნარ ყინულის ამბავს.

2013წ.

მოდრი, მოდრი და მოდრი

მას შემდეგ რაც შენა გნახე,
სხვა ცხოვრებას ვეწიე,
გრძნობადარეულ ფიქრებს
თავი ვერ დავადწიე.
ვფიქრობ და ვერ გამიგია,
ნეტა რა დაგიშავე,
თუნდაც ერთი შემოხედვა
რა გულით დამიშალე,
მწვანე მდელოზე მიმავალს
ყინვა გადამიშალე,
თუნდაც ერთი თბილი სიტყვა
ჩემთვის რად დაინანე.
შენი დამცინავი მხერა
რომელ ჩემ ქცევასა გმობს,
ჩემი სიტყვა და საქმე ხომ
ჩემს ნამუსთან ტკბილად ძოვს,
უზნეობა და სიმდაბლე
ჩემთან არა ძმაკაცობს,
ქალიც ჩემთვის მაშინ ქალობს,
როცა გული ამას მთხოვს.

გრძნობის გულთან მიშვებამ
ვნება კი გადაძალა,
გრძნობაწართმეულ ვნებებს
თავისი გზა ანახა,
მაგრამ ამით გზა-მსხნელი
მაინც ვერ დამანახა,
ამ უღმობელ სისასტიკემ
ბევრი რამე მასწავლა...
გულს გრძნობებს არ მივაკარებ
არც დღესა და არც ხვალე...
და თუ კვლავაც თავს დამესხმი
და მე ჩამთვლი არა რად,
ვუხმობ მაშინ ჩემს მეგობრებს,
ყველას – დიდს და პატარას,
გულს დავიფენ მაყვლის ბუჩქნარს
ეკლიანს და ძარღვმაგარს,
გრძნობებს უფსკრულს შევატოვებ,
არ ვანახებ შარა-გზას.
სითბოს, წყალს არ მივაკარებ
ახლად გამლილ ვარდის კვირტს,
გრძნობას გულს არ გავაკარებ,
ავარიდებ მძიმე ტვირთს
და თუ კვლავაც შემომიტევ,
მაშინ ვუხმობ ჩემს ბრძენ ტვინს.
მე ის თვალწინ გადამიშლის
ჩემს ნანახს და გაგონილს,
ქალის დაფეთებულ თვალებს,
ნამუსის ძაფზე გამოვლილს
და მისსავე ნათქვამ სიტყვას

სხვა სიტყვებით აწონილს.
— ამანაც თუ არ მიშველა?
მზე კვლავ შავად ამოდის?
— არა უშავს, კვლავ შევებში...
მოდის, მოდი და მოდი...

2013წ.

შენთვის ვიყოფილი

დღე ღამედ გადამიქცე
და დამამსგავსე მთვარეულს,
შენ მაპოვნინე ნატვრის ხე
ცივ ტყეში თავგზააბნეულს.
წავიდეთ, ერთად ვიაროთ,
შემოვიაროთ მთა-ბარი,
ღამით ხავსი გადავთელოთ,
ღილით კი მინდვრისა ცვარი.
ერთად ვიფრინოთ ღრუბლებში
და ფიფქი საბნად გვეხუროს,
თუ წვიმა წამოგვეწვეა
ეს ცეცხლიც მან გაგვინელოს.
დღე ღურჯ სივრცეში შევცუროთ,
ღამით ვარსკვლავებს ვეწვიოთ,
იის სურნელსაც დავენებდეთ,
ფოთლებშიც იქ გავეხვიოთ
და იცოდე, თუ ისურვებ,
გულის ნადებსაც გაგიმხელ,
მწვერვალებს ამოგილაშქრავ,
მყინვარზე ცეცხლსაც დაგინთებ.
მკერდსაც შევუშვერ შავ არაგვს

და შენს ფიქრთან გავაჩერებ,
ბუღბუღს ძმად დავეფიცები
და სიყვარულზე ვამღერებ.
რა წამსაც სითბოს ინატრებ,
მაშინვე შენთან გავჩნდები,
გულს ცეცხლად დაგენტები და
არასდროს აღარ ჩავქრები.
შენს სიცოცხლეს გეფიცები,
არასდროს დაგიბერდები,
მე მხოლოდ შენთვის ვიცოცხლებ
და მხოლოდ შენ დაგნებდები.

2014 წ.

მე შენ მომპარე სიმშვიდე

მე შენ მომპარე სიმშვიდე,
სულს მოვევლინე ხატად,
გულში ხანძარი დამინთე
და მიიფარე ფარდა.

გთხოვ, მოაცილე შენს სახეს
ეგ უგულობის ფარდა,
თორემ ეს ჩემი სხეული
ჩემი სულივით დაღნა.

შენ ხომ სხვა ქალებს არ გაეხარ,
არც განსხვავდები მათგან,
გრძნობის მორევში ჩათრეულს
ხავსს ვეკიდები რადგან,

ვილაც მუდმივად ჩამძახის:
აბა, თუ იცი, რა ქნა?
თუ დაუბერა ქარმა
და თუ სანთელი ჩაქრა.

ვიცი, ჩემით არ იწყება
ლექსად ნამღერი ზღაპრები,
სანთლად ვენტები, როგორც სხვა,
ბოლოს ჩავქრები, გავქრები.

გავქრები, როგორც ნისლი არაგვზე
და ცისარტყელა ცის კამარაზე,
გავქრები, როგორც წყალი ქვიშაზე,
როგორც სიცოცხლე ცოდვილ მიწაზე,

როგორც თოვლი და ყინული წყალში,
როგორც ბატკანი მილიონ ცხვარში,
როგორც ელვა და ქუხილი მთაში,
როგორც მზის სხივი ქარში, ავდარში.

გავქრები, როგორც ღვინო ყანწში,
როგორც წყლის წვეთი ზღვაში.
გავქრები, როგორც სიზმარი ცხადში
და ორაგული ამღვრეულ მტკვარში.

ვატყობ, რომ ასე ყოფნა არ ძალმიძს
და ქარიშხალიც კვლავ იკრებს ძალებს,
ნაზი სიო კი ასევე ნაზად
მიღებს შენს მიერ ჩარაზულ ფანჯრებს.

ცივი ფარდებიც გვერდზე გაიწევს,
მოგვევლინები ბელურა ჩიტად,

თმებსაც აგიჩეჩ, როგორც ბუმბულს და
მივეუალერსებ შენს ლოყებს ფრთხილად.

მოგვევლინები ვარდისფერ იად,
ანდა თუ გინდა იისფერ ვარდად,
ჩაგეხუტები, თავგზას აგირევე,
შენს ლამაზ თვალებს ჩავკოცნი ხარბად.

ვარდის სურნელით ცეცხლს დაგინთებ და
როგორც ყინული, ზედ დაგადნები,
გრძნობის მორევში გადავარდნილი,
როგორც წყაროს წყალს, დაგეწაფები.

ეს არ გეგონოს ჩვეული შარმი,
ან თუნდაც ლტოლვა ცნობილი განცდით,
ამას შენც იგრძნობ ალბათ ოდესღაც,
ის იმართება ღვთიური ძალით...
და საჩუქრდება კაკლის ხის აკვნით.

2013წ.

ნუ მიატოვებ ფიქრებს

მე შენ ძალიან მიყვარხარ,
ამ გრძნობის მაღლი მათბობს,
ზამთარიც აღარ მაშინებს,
ფიფქები სითბოს მათოვს.

სულ ჩემთანა ხარ, გულს მითბობ,
არასდროს მტოვებ მარტოს,
ხან წვიმად მომეველინები,
ხანაც ფიფქებად მათოვ.

ნუ მიატოვებ ჩემს ფიქრებს,
ნუ დამიტოვებ მარტო,
მას სხვა ქალი არ აღელვებს,
შენს ჩახუტებას ნატრობს.

გააღე რკინის ჭიშკარი,
გულს შენთან ყოფნა უნდა,
ლექსების გუდა კი არა,
ვარ სიყვარულის გუდა.

ვერცერთმა ბერმა, მოძღვარმა
ვერ ამათალა ვნებას,
ეს შენ შეძელი, ძვირფასო,
და გულიც შენთვის ფეთქავს.

ვერ გადამძალავს ცდუნება,
ქარი ვერ დაძრავს ერქვანს,
უფალს ვთხოვ, ამ დიდ სასწაულს
შენი სახელი ერქვას.

2013წ.

ჰდისწერამ შენი თავი მაჩუქა

ბედისწერამ შენი თავი მაჩუქა,
შენ კი ჩემზე არასოდეს ფიქრობ,
ოცნებები რეალობას ითხოვენ,
შენ კი, ტკბილო, ოცნებებსაც მიფრთხობ.

ბევრი რამე შევისწავლე შენგან,
სიყვარული და უღვინოდ თრობაც...
სიზმარშიც კი შენ დაგეძებ მუდამ,
ისიც ვიცი, რომ ჭრილობებს მომბან.

გადამთელა ღამეების რემამ...
შნის ნამზერით გამინათე ბნელი...
დამატარებ ლაგამამოდებულს,
გზა კი არის უჩვეულოდ გრძელი.

მაღალ გრძნობებს აცდენილი ბავშვი
სიყვარულში შენ გამხადე ბრძენი,
სახურავი გადახადე გულს და
ლონემიხდილს დააწვიმე ცრემლი.

სითბოში ვარ, ყინვაში თუ ქარში,
უსასრულოდ დღესაც გეძებ ყველგან,
ასეთ ყოფას ვერ გავუძლებ დიდხანს,
ტკივილებმა სული ჩამიხერგა.

გულს და თვალებს დაანახე სითბო,
ცივ სამარეს აღარ ვჩივი მერე,
მხოლოდ შენთან ყოფნა გამახარებს
და ცხოვრების გამიცოცხლებს ფერებს.

მხოლოდ ერთმა ცეცხლოვანმა მზერამ
გაუჩინა გულს ვნების ხანძარი,
ველარავინ ჩააქრობსო უკვე,
სიცოცხლეა უშენობით მწარე.

არც წამალი არსებობსო მისი,
ვერც ვერავინ შეგიხსნისო ხუნდებს,
ერთადერთი გადამრჩენი შენ ხარ,
მოდი, გულში მაგრად ჩამიხუტე.

მზის ღიმილი, მყინვარზე რომ ყვავის,
შენ გეკუთვნის, მე კი ფიქრებს ვუთევ...
წითელ ღვინოდ შემომესვა წლები...
შენ მოგიძღვნი დღეებს, წამებს, წუთებს...

2013წ.

შენი ჰრიალი

კვლავაც ვუძღერი იმ დიდ სიყვარულს,
გულს რომ აჩუქა რკინის გალია,
შენ ზომ დიდ ცოდვას ატარებ მხრებით,
ჩემი სიგიჟე შენი ბრალია.
გრძნობის მორევში რომ გადამჩეხე,
ჩემი სიცოცხლე შენ გაბარია.
ეს ჩემი სულიც დაცარიელდა,
შენს მეტი არც რამ არ მაბაღია.
ჩემს მზერასაც რომ დაეპატრონე,
ესეც ხომ იცი ვისი ბრალია?!
ხელაზნის კლდიდან ირმის ნაფრენი,
ასე მგონია, შენი კვალია.
ვაზის ნახვევი ალვის ხის ტოტზე,
მზერას დაპატრონებული შენი ტანია.
შენი თვალები, თაფლისფერი,
ჩემი ოცნების ზღაპრის კარია.
შენი სუნთქვა კი აბიბინებულ,
მწვანე მინდვრის დილის ცვარია.
შენი ცრემლები თემის ხეობის მონათქეში
წყურვილის აღმძვრელი, წმინდა წყალა.
შენი თმები ეკლიანი ბუჩქნარიდან
უგემრიელეს მაყვალს მაწვდიან.
შენი გულიდან განატყორცილი
უღმობელი და მკაცრი მზერა
ჩემს გულს ღრმა ჭრილობად აჩნია.
თუ მომენატრე და ვერსად გნახე,
აღბათ, კი ხვდები, ვისი ბრალია.
ხელებგაშლილი შენკენ მოვიწევ,
ოცნების კოშკზე დიდი ბზარია,

სხვა რომ მეძახის და შენ მგონიხარ
ესეც ხომ იცი, ვისი ბრალია?!
ჭეშმარიტების გასაველელ გზიდან
შენი ბაგენი შემომძახიან;
ედემში შევხვდეთ, იქ, სადაც
უკვდავების წყაროს წყალია.
გულს რომ მითბობს და შენს თავს მახსენებს,
მირონცხებული უფლის ჯვარია.
ჩემი სულიც ხომ შენ შემოგწირე,
... მაგრამ არ ვიცი,
ცოდვა არის თუ დიდი მადლია.
ჩემი ცოდვები სიყვარულისთვის
დმერთს შესაწირი ნორჩი კრავია.
ნუ გეწყინება, შენ ბრალს არა გდებ,
ეს სიყვარული ჩემი ბრალია.
გულში ნაცრემლი უფლის სანთელი
სულს მინათებს და კვლავაც ანთია.
ეს კი ნიშანი არის იმისა,
რომ სიყვარული კვლავ ცოცხალია.
სიყვარულისთვის ჯვარზე რომ მაცვან,
კვლავაც მოგძებნის გოლგოთიდან ჩემი ძახილი:
... მიყვარხარ ძალიან!

2013წ.

ქარს არ გავატან

ბნელეთს გაუდიმა ნათელმა სიბრალულით,
ერთხელაც დამაყენა გზაზე სიყვარულის,
ბედმა მაზიარა დიდი სიხარული,
ოცნებას შევატოვე ცრემლი სინანულის.

ქარის მოტანილს ქარს არ გავატან,
ეახლე ჩემს გულს, არ მიატოვო,
თაფლისფერ თვალებს მზერას წავატან
და ოცნებას ვთხოვ ჩემთან დაგტოვოს.

ქართვე ლოყებს წამოგიწითლებ,
ეცადე დარდი მას გაატანო,
თბილად ჩაგიკრავ, ვერ მომიცილებ,
ედელვაისო – თეთრო ვარსკვლავო.

ვნების ქარცეცხლში გამოგატარებ,
არდავიწყებას გულში ჩაგიქსოვ,
ნაზად ხელს მოგხვევ...მერე გაკოცებ,
ისე დაგსეტყვავ, თავს ველარ იცნობ.

2014 წ.

ოპიით და ნძქრუპიით ვიცი

უთბილესი ოცნებები და ღღეები
დამყვებიან დაუძლეველ ტვირთად,
შენი მზერის მზის ნათელით
ამაფეთქე იასამნის კვირტად.

უკვდავმა და სანატრელმა მაესტრომ
ამამღერე ჯერ არნახულ ჰიმნად,
გადამახმე გვალვითა და ცეცხლის ალით,
მომევიღინე მაცოცხლებელ წვიმად.

შავი ბინდი გადაკარგე მთების ჩრდილში
თეთრ სამრეკლოს უთეთრესი მტრედებით,
გათელილი, გადამხმარი ბილიკები
ამიყვავე იებით და ღეკებით.

ამ ბილიკით გზა მაჩვენე ედემისკენ,
წინ დამიგე მარადმწვანე ველი,
მტრედის ფრთებზე შემომჯდარი ოცნება
იებით და ენძელებით გელის.

2014 წ.

ნულარ დამტოვებ მარტო

ღრუბლებმა ფერი იცვალეს,
მობეზრდათ სითბოს ღვენა,
მომღევს და ვეღარ მეწვევა
გულის მტანჯველი სევდა.

გვირილის მომღიმარ მზერით
ვემშვიდობები ღამეს,
დაღლილ ოცნების ბინდი
გამოპარვია მთვარეს.

ღღესაც ვერ ცნობენ ერთმანეთს
ვერხვის ნახარდი ფოთლები,
დემონის ურცხვ ეშმაკობას
დიდ წერტილს უსვამს ბოდღერი.

„ბოროტების ყვავილებსაც“
დაუდგათ მძიმე ღღეები,
გვირილას სიცოცხლით ავსებს
მოსის ძლიერი ფესვები.

გულის სიღრმეში ნავარდობს
ჩემი ოცნების გედი,
აფროდიტეს თმებს ჩაუწნავს
ორი ვარსკვლავის ბედი.

ჩემო ოცნების გვირილაგ,
ნულარ დამტოვებ მარტო,
ვარდის კოკორი გაყვავდა,
ადელი აღარ დარდობს.

20014 წ.

არ დაიჯერო

არ დაიჯერო, არ დაიჯერო,
არარსებობა მარადიული სიყვარულისა,
... იგი არსებობს,
მას არ ატყვია კვალი ასაკის
და არც ბზარი აქვს თეთრი ყინვისა.

მას არ ატყვია შავბნელი კვალი
ავადმომზირალ გარდასულ დღეთა
და თუ არ გჯერა ჩემი სიტყვების,
სხვას ჰკითხე მაშინ...
ამის მოწმეა ბებერი მცხეთა.

ის მოგიყვება ტკბილ ისტორიას,
დალოცვილს სვეტიცხოვლის და ჯვრისა,
სიყვარულს არაგვისა და მტკვრისა,
შეხვედრის ადგილს კი მიგანიშნებს
ანტიოქია – მოწმე ამისა.

სადაც არაგვი მტკვარს ელოდება
და მტკვარიც მასთან შეხვედრას ჩქარობს,
არ ეპუება დროს და ჟამთასვლას,
თავის სატრფოსთან სიყვარულს ნატრობს.

მტკვარი ბობოქრობს, მტკვარი არ ცხრება,
გულს უხსნის ხან ლოდს და ხანაც სალ კლდეს,
ყველა შეხვედრით ბედნიერია
და სიყვარულიც იწყება იმ დღეს.

მღვრიე ტალღების ქაფიან ვნებას
ლამაზ ოცნების სამოსად ირგებს,

სიცოცხლეს მატებს ყველა შეხვედრა,
ყველა შეხვედრით ახალ დღეს იწყებს.

და ამ ყველაფერს როცა შეიგრძნობ,
გიყვარს, გწამს და გულს უხარია,
და გჯერა, გჯერა, რომ სიყვარულიც
მარადიული, მუხასავით ფესვმაგარია.

კაკეასიონის მწვერვალებისგან ნასაზრდოები
უბერებელი, უკვდავი და ამაყი სული,
ჯავახეთის და ქართლის ბარის უღალატო გული,
პალმის რტოს გვირგვინი, ზეცით გადმოსული.

მას არა აქვს არც დასაწყისი
და არც დასასრული,
ეს ყველაფერი ჩვენს გვერდითაა,
უკვდავი, მარადიული სიყვარული.

ამ დიდ სიყვარულს მეჯვარეცა ჰყავს,
განმანათლებლის ნაკურთხი ჯვარი,
იგი ზეციდან ისე მფარველობს,
ვით მეგობარი, ფოლადის ფარი.

ამ ისტორიას სიყვარულისას
მარადიულის სურნელი ასდის,
მას დასრულება არ უწერია
და არაგვი მტკვარს წითელ ვარდს აწვდის.

ეს შეხვედრები დღესაც გრძელდება
და ჩვენ ყველანი მოწმე ვართ ამის.

2013წ.

თორე ჰიდრინად

დღეს რაღაც უცნაურად დამათენდა,
მზეც სხვანაირად ამოდის თითქოს,
დაფნით, გვირილით მორთულა მდელი
და მათი სუნთქვა თავისთან მიხმობს.

მწვანე მდელიზე ნაზად მიფრინავს
ჭრელი პეპელა პირმოცინარი,
ზეცას შეხედა და ათქმევინა:
– ეს ანგელოზი ნეტავ ვინ არი?

ყველა ფერები მას შეჰხარიან
იღუმალებით მოცულ სინაზით,
არ ტოვებენ თვალს, არც იმავე მდელის
ბედის ვარსკვლავის ნაზი მირაჟით.

სულში ჩატოვა კაშკაშა სხივი,
სითბო, სინაზე რაღაც ღვთიური,
გულს დაანახა მშვენიერება
ფერშეუცვლელი, მარადიული.

ფერთა სიჭრელე ნისლს შეატოვა
და შეიმოსა სიცოცხლისფერად,
ანთებულ გულის ცეცხლოვან ფრთებით
მე ის გამეცნო თეთრ ბედისწერად.

2014 წ.

ჩალი და ვარდი

ქალო, ვარდივით ლამაზო,
რით შეგადარო ვარდს,
სილამაზით თქვენ მსგავსნი ხართ,
მნახველს ამით სჭრით თვალს.

ვარდიც ხომ შენსავით ცხოვრობს,
ისიც ფესვიდან იზრდება,
მასაც სიკვდილი აშინებს
და ვარსკვლავით ინთება.

ეგ სილამაზე, ძვირფასო,
ბევრს არა ნიშნავს მისთვის,
ვის გულსაც ეკალს დაასობ,
გრძნობებს იპარავ სხვისთვის.

ნეტავი გამაგებინა, რას ფიქრობ,
ანდა რასა გრძნობ,
როდესაც ეკლით დაჩხვლეტავ
შენ სიყვარულით დანათრობს.

რა დაგიშავა ბედკრულმა,
რით ვერ არჩიე სხვებისგან,
ის ხომ სულსაც კი გაჩუქებს,
გაზაფხული თუ ეღირსა.

ვარდიც შენსავით წითლდება,
ცეცხლად ენთება ვნებისგან
და ამით ყველას აფრთხილებს,
ერთს არ ანსხვავებს სხვებისგან.

მას ხომ სიკეთე ახარებს,
ფიქრობს და გვეაღერსება
და ჩვენთან ყოფნის სურვილით
გული გრძნობებით ევსება.

უნდა, რომ გვასიამოვნოს,
სიმშვენიერით გვახაროს,
უსიტყვოდ რაღაც გვანიშნოს
და მორცხვად თავი დახაროს.

ვარდს თავმდაბლობაც ამშვენებს,
არის ნაზი და ამაყი,
გულების შუამავალი,
სიყვარულისთვის გულ – ლაღი.

გალამაზდებით, ჩაიცვამთ,
შეიმოსებით სურნელით,
ზეცას შეჰყურებთ ამაყად
და ვარდობის თვეს მოელით.

ჩასაფრებიხართ ჩვენს გრძნობებს,
თვალყურს ადევნებთ, არ ჩქარობთ,
წამი დადგება ნანატრი,
სულში სურნელი აქაროთ.

ჩვენც მეტი რა დაგვრჩენია,
წუთიერ გრძნობებს აყოლილთ,
გონება დაბინდულები
მიზეზს არ ვეძებთ არყოფნის.

მოგწყვეტთ და გულზე დაგიბნევთ,
შემოგატარებთ მთას და ბარს,
ის კი სულაც არ გვადარდებს,
რომ ვკარგავთ ერთგულ მეგობარს.

ქალიც ხომ ვარდივით ჭკნება...
ქრება თქვენივე სურნელიც,
გულიც გაცვდება მზრუნველი
და ამ სურნელის მსურველიც.

მიზეზთა შორის მიზეზი
შენთვის რა დასამალია...
ნუ დაივიწყებ ნურასდროს
ვინც შემოგწირა თავია.

2013წ.

სყდიოი ხილყდიოი

ამხიარულდნენ, აცეკვდნენ და გამობრწყინდნენ
 ცის ვარსკვლავები,
გაყინულ სხეულს ცეცხლს უნთებენ
 ციცინათელას წვეილი თვალები.

გულშიც ბელურა შემოფრინდა აჩრდილივით,
 სულით ხილულით,
თან მოიყოლა გრიგალი, თქეში, წვიმა კოკისპირული.

შემოფრთხილდა მდულარე გულში
 ცისარტყელას ნახატ ფერებად
და ფოთოლცვენაც ვარსკვლავების
 ულამაზეს ზღაპრად მომეჩვენება.

გული გამიხსნა, დამანახა დიდი ნაპრალი,
 სიბნელე და სევდა ძლიერი,
იქვე კეკლუცობს წითელი ვარდი,
 თავაწეული, ამაყი, პირმშენიერი.

მზეს დაჩრდილავს, ყინულს დაადნობს და
 ცეცხლად აქცევს თავდავიწყება,
ვარდი მილიმის, ლამაზ ყვავილად ვიფურჩქნები და
 გაზაფხული ჩემით იწყება.

დიადი ოცნება ცეცხლად ანთია, არა ცივდება,
 არ ნელდება და არცა კვდება,
უთბილეს ზღაპრის დასასრულივით სიძულვილი
 სიყვარულთან კვლავაც მარცხდება.

მე კი ვარსკვლავებს გულის ზურჯინით უფლის
 საჩუქრად ავეკიდები
და ამამღერებს ცის სიმაღლე, სულის სიღრმე და
 ამაყი პირამიდები.

ვერ ხელავ? ზეცას მოსწყდა, მომიაღერსა და
 გულში ჩარჩა კაშკაშა სხივი,
რატომ ხარ ჩუმი? მითხარი რამე,
 ნუ გაქვს თვალები ასეთი ცივი.

2014 წ.

გული იზრძვის და არა ნუჭღება

იმ გულში, სადაც მე ვპოვე ბინა,
ყვავის ია და ვარდი,
ცამდე ასული სასწორის პინა
დამძიმებულა დარდით.

თვალს დავხუჭავ და ეს ჩემი გული
შენს გულში ყოფნას ითხოვს,
ყინულადქცეულ უწმინდეს ცრემლსაც
ცეცხლოვან გულით ითბობს.

და გული მაინც ვერა წყნარდება,
მას აემძივა გოდება სულის
და განაჩენსაც ის გამოუტანს,
ვისაც აბრწყინებს მზე სიყვარულის.

პირმოცინარე ბედის ვარსკვლავსაც
ჩასჭიდებია მზერით არწივის,
ხან მდუმარეა მისი თვალები,
ხან სცივა, ხანაც სიცხისგან იწვის.

ვნებიან დროის მძლავრი დინება
მას კვლავ მორევში ითრევს,
ის ამ დინებას აჩერებს,
დაფნის გვირგვინსაც ირგებს.

ის ვეღარ უძლებს სიცივეს,
სევდის ტარებაც უჭირს,
შიშველი ხელით ეკალ-ბარდს კაფავს,
გულს სავალ ბილიკს უჭრის.

გული იბრძვის და არა ნუჭღება,
შენი სიცოცხლით ცოცხლობს,
მისი მშველელი და გადამრჩენი
შენი გულია მხოლოდ.

2014 წ.

ნაზი სიმეძი

დრო სადღაც გარბის, არა ჩერდება,
გულში ჩაუკრავს წლები – სიზმრები
და ამ წლებშია ღრმად ჩარჩენილი
ჩემი ჩონგურის ნაზი სიმეძი.

ულმობელ ჟამმა წყაროც დამიშრო,
ვეღარ მოვიკალ შენით წყურვილი,
ვარდის სურნელის მკრთალ აჩრდილიდან
კვლავ თავს მახსენებს შენი სურვილი.

მთვარიან ღამის ოცნებაც ჩაკლა,
თავზე დამადგა ნისლის გვირგვინი,
ქვესკნელის კართან დამიდო ბინა,
იქ ჩამისახლა ოხვრა, ქვითინი.

გადალურჯებულ ყინულის მზერით
გულში ჩამიხმო იმედის ვარდი,
ფერშეცვლილ ვარდმა იქვე ჩატოვა
უკვდავი სულის ფაქიზი ჰანგი.

დრომ მიმტრო, მაგრამ გზაც მიმანიშნა
და უკან რჩება სევდა ფარული,

ამიყვავილა ია და ვარდი
და ფესვებს უთბობს მათ სიყვარული.

ჩაფიქრებული, გზამ გამიყოლა,
ბობოქარ ტალღებს ნისლად ხვეული,
ზურგს მითბობს, თანაც თავსაც მახსენებს,
დაღლილი ცეცხლი აღწართმეული.

კვლავ მოეხვევა ალვის ხეს სურო,
კვლავ აამღერებს ჩანჩქერი კლდეებს,
კვლავაც გაფანტავს ქარი შავ ღრუბლებს,
მზეც გამითენებს ბედნიერ დღეებს.

2014 წ.

ღვთიური სული

სადღაც შორს, ცაში, სხვა სამყაროში,
ტყეში, ბროწეულში ან მდინარის პირას,
უკუნეთ დამეს თუ ადრიან დილას,
ორშაბათს, შაბათს ან ზეციურ კვირას

იქ, სადაც დამარცხდა სიძულვილი,
დაბადებულა გრძნობათა მეფე – სიყვარული,
ამაღლებული და სასურველი,
მარადიული ღვთიური სული.

სიცოცხლისა და მომავლის იმედს
დაეპატრონა სევდა ფარული,
მობეზრდა ალბათ, ბნელეთში ყოფნა
და მოეძალა გრძნობა მალული.

გადაიფრინა მრავალი წელი,
ოცნების ფრთებით ცამდე ასულა,
ბოლოს მოადგა სანატრელ ნაპირს,
გულში ჩამიკრა, დატოვა სული.

2014 წ.

ქუჩაში მარტო

ჩაფიქრებული მივყვები ქუჩას,
ამოუცნობი, იღუმალ ზრახვით
და თან მომყვება სიცივე, ყინვა,
ღამიძებელი უსიტყვო განცლით.

გზა არ იღევა, არც მიზანი ჩანს,
და არც მე ვიცი ფინიშის ზღვარი,
მიმიყვანს, ალბათ, გზა მგზავრის სადღაც,
მაგრამ ეს სადღაც კვლავ არსად არის.

იღუმალემა გამეფდა ირგვლივ,
აზრი ჩარაზეს აკლდამის ქვებმა,
მე კი მივდივარ ქუჩაში მარტო,
სახე ამიწვა ყინულის თქემმა.

სადღაც სივრციდან ისმის ნაზი ზმა,
მაგრამ უგრძნობი, ყინულზე ცივი:
– კვლავაც იარე, ყინვა რას გავენებს,
შენ ალბათ, სადღაც გელის მზის სხივი.

ციდან მოვლენილ უთბილეს გრძობებს
ღრუბლების მიღმა ყინულად ცრიან,
ჩემში ჩარჩენილ მცირედ სითბოსაც
არ მიტოვებენ, მასაც მაცლიან.

ირგვლივ სიჩუმე გამეფებულა,
მხოლოდ ყინული და ცივი ფერი,
სულში ბინდია, სინათლეს ითხოვს,
ჩემი გული კი კვლავაც შენ გელის.

2013წ.

ოქ. სადაც მუდამ გაზაფხულია

ეროსის ნასროლი ოქროს ისარი
გულს წამომენტო პრომეთეს ცეცხლად,
თავზე დამადგა ეკლის გვირგვინი
და სიხარული მიქცია სევდად.

ზამთრის სიცივის ნაზი ალერსით
ხეს შემოახმო მწვანე ფოთლები,
ხავსით დაფარა არაგვის ქვები,
გუგულმაც კვლავ დათვალა წლები.

შავ ღრუბლებს ქარი თან გაიყოლებს,
მზე აამღერებს ცრემლიან თვალებს,
ცეცხლს გამინელებს, გულს გამიგრილებს
და გამინათებს უკუნეთ ღამეს.

ვარდი აენთება, ოცნება აფრინდება
და მეც მივადგები სანატრელ ნაპირს,
იქ, სადაც მუდამ გაზაფხულია
და სიყვარული ცრემლებად არ წვიმს.

2014 წ.

ს ა რ ჩ ე ვ ი

ცხელი თოვლი

მაგნოლიების წვიმა	7
ცხელი თოვლი.....	8
ტკბილი ოცნება.....	9
დილის სურათი.....	10
გულის ლამაზი ოცნება	11
სიზმარი.....	12
გზად მეკარგება	13
ღირსების კვალი.....	14
* * * (თუ არა ბნელა და არც ღამეა)	15
* * * (დაუბერა უცხო ქარმა).....	16
* * * (დაბლა რა გინდა...)	17
თეთრი მერცხლები.....	18
ვარდების ფრთები.....	18
პირიმზის სული	19
მჯერა.....	20
ილაპარაკე, თუკი იცი დუმილზე მეტი	21
ზღვის მეცხრე ტალღა.....	22
ლურჯ ზღაპრის კართან	23
შოთა ნიშნიანიძეს.....	24
გამიცანი.....	25
თუ ცხოვრებამ გადაგლალა.....	27
მითიური მისტერიები	28
ზეცის ლურჯი კარები.....	29
* * * (მობეზრდა გვირილას ცერებზე დგომა).....	30
ცამდე სავალი	31
* * * (მაძებარივით დავეძებ სითბოს).....	32
ფიქრების რთველი	32
* * * (გული აენტო ცეცხლის სიმებად).....	33

იმედის ხეზე	33
* * * (ქარი და თოვლი მზემ ვერ დაძალა).....	34
* * * (ბორძიკით და ხმაურით).....	35
* * * (მითხარით, საით გავიქცე).....	36
ბელურის სიზმარი	38
იმედის ფერი	39
მაცდური დილა	40
ვაზის ყვავილი.....	41
გახდა ხილული.....	41
ზამთრის თეთრი ფიქრები.....	42
ღირსების ცეცხლი	44
აბუდელაურის ტბებთან	46
ტანიეს ტბასთან	48
გაზაფხულია.....	50
ჩემს ძმობილ მუხას	52
მორიგი ბლეფიც დასრულდა.....	53
მოგზაურობა ნარსულში.....	54
უკვდავებავ, დუელში გინვევ.....	56
კუთვნილი დროზე მიუზღე.....	57
ბედნიერი ხარ	58
მე უკვე ვიცი.....	60
დუმილს გადალენს თვალები.....	62
ცოტალა დაგვრჩა მღვრიემდის.....	64
სადღეგრძელო.....	65
როცა სული შველას ითხოვს	67
წუხელ მესიზმრა თეთრი ბატკანი	68
ჩვენთან კაცს კვლავაც ქუდი ახურავს.....	70
კარგ ამბავს მამცნობს ზღაპარი.....	71
გაზაფხულის ფერები	72
უშბაზეც ავალ.....	74
ჩამომეხსენი ტვირთო.....	75
თოვლმა სულ გადამათეთრა	77
ინვიმებს ალბათ	78
ვლავ გათენდება.....	79

მითიური სინამდვილე.....	80
საიქიოს ხილვა სულ რამოდენიმე წუთით.....	82
* * * (ჟანგმა დაფარა მწვანე ბილიკი).....	84
ლურჯად და თეთრად	85
ოცნებებს ვეაღერებები	86
ოცნება მარტივით გადაირია	87
როგორ გვინდა, რომ ღვთის გზით ვიაროთ	88
მერაბ ლაფანაშვილს	91
ქეთევან დოლიძეს	92
ეკუთვნის ერთ ქალს	93
წუხელ სიზმარში გიხილე	94
უმალლესი პოეზია	95
გზააბნეული	96
ქვიშით სასახლე ვერ აშენდება.....	97
ფრთაშესხმული ოცნება	98
„იასამნის ვალსი“.....	99
* * * (წლებმა, დღეებმა ც ფერი იცვალეს).....	100
ვაჟას აჩრდილთან	101
„მზე იწურება...ქრება“.....	103
სევდამ ფიქრები აშალა	107
ნისლის ცრემლი	109

სანთელი

გამიტაცებენ ქარები.....	115
* * * (ცეცხლის ენები ვერ მალავენ ბნელ გულის ნადებს)	116
გარდაცვლილ მეგობრებს.....	117
არ მიყვარს ორშაბათი... ბრწყინვალე აღდგომის შემდეგ	118
ქეთევანი	119
გამოიავდრა.....	120
ძლევა მოსილი და უძლეველი ზეციური მხედარი.....	121
ქრისტესთვის სულელი.....	123
ქრისტიანული ცრემლის ხატი	124
უფალს ეახლე ანთებულ სანთლად.....	125

უფალო, მანიშნე რისი თქმა გინდა	126
უფალო.....	127
შობა	130
სვეტიცხოველი.....	131

ვარდის სინათლე

ვარდის სინათლე.....	133
სულის გაზაფხული	134
სინათლის რთველი.....	135
* * * (ზეცას მოსწყდა ვით ვარსკვლავი)	136
სურნელების საზღვრებს გასცდა	137
სიზმარი, რომელიც ჯერ არ მინახავს.....	138
გამოინათებს	140
* * * (გადარეულა სამყარო...).....	141
გაშრილდა როგორც ქარი.....	142
ვნების ქარები	143
* * * (მზე ამოვიდა და მაინც ბნელა)	144
ფერია.....	144
საოცნებო მზის ასული.....	146
მე ერთგული ვარ შენი	148
ზეციურ ზღაპრად	149
შენ დაგეძებენ	150
შაებრალები.....	151
მოვიდა ლამაზად.....	152
ნანატრი ვარსკვლავი.....	153
ხარობს ოცნება	155
* * * (თავს დამდგომია შენი ჩრდილი)	156
ზედმეტად ტკბილის ნაყოფია... ცრემლამდის მწარე.....	157
* * * (ეროსის ცეცხლმა...).....	160
ბედის ვარსკვლავი	161
* * * (შემომიტია მძაფრმა სურვილმა).....	162
* * * (ქალი ამინდივითაა)	162
გაუფრინდათ მზერა თვალებს.....	163

ტკბილი ზღაპარი.....	164
სიყვარულის ცრემლით ნაკურთხი.....	165
წერდა თბილ ლექსებს.....	167
ის მომივლინე ვარდად	168
ჭეშმარიტი სიყვარული მოჩვენებას ჰგავს	169
ღამენათევი ოცნებები შველას ითხოვენ	170
იცო, შენ ვინა ხარ?.....	171
გულის სიმღერა.....	173
მოგიტან ალპურ იებს.....	174
რა ცოდვა მადევს ნეტავ ასეთი.....	175
მოდი, მოდი და მოდი	176
შენთვის ვიცოცხლებ.....	178
მე შენ მომპარე სიმშვიდე.....	179
ნუ მიატოვებ ფიქრებს.....	182
ბედისწერამ შენი თავი მაჩუქა.....	183
შენი ბრალის.....	185
ქარს არ გავატან	187
იებით და ენძელებით გელის	188
ნულარ დამტოვებ მარტო	189
არ დაიჯერო.....	190
თეთრ ბედისწერად.....	192
ქალი და ვარდი	193
სულით ხილულით	196
გული იბრძვის და არა ნებდება.....	198
ღვთიური სული.....	201
ქუჩაში მარტო	202
იქ, სადაც მუდამ გაზაფხულია	203